

Fredag den 7. maj 2010 (D)

1

(Fremsættelse 26.03.2010).

89. møde

Fredag den 7. maj 2010 kl. 10.00

Kl. 10:00

Dagsorden

1) Forhandling om redegørelse nr. R 10:

Indenrigs- og sundhedsministerens regionalpolitiske redegørelse 2010.

(Anmeldelse 29.04.2010. Redegørelsen givet 29.04.2010. Meddelelse om forhandling 29.04.2010).

2) Forespørgsel nr. F 40:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren om den kommunale økonomi.

Af Rasmus Prehn (S), Flemming Bonne (SF), Margrethe Vestager (RV) og Line Barfod (EL).

(Anmeldelse 07.04.2010. Fremme 09.04.2010. Eventuel afstemning udsættes til tirsdag den 11. maj 2010).

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 205:

Forslag til folketingsbeslutning om en ny model for det udvidede frie sygehusvalg.

Af Jonas Dahl (SF), Sophie Hæstorp Andersen (S) og Lone Dybkjær (RV) m.fl.

(Fremsættelse 07.04.2010).

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 206:

Forslag til folketingsbeslutning om en indsats for øget kvalitet i rengøringen på sygehuse.

Af Jonas Dahl (SF) m.fl.

(Fremsættelse 07.04.2010).

5) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 212:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af ensartede regler for hygiejnestandarder på danske sygehuse.

Af Flemming Møller Mortensen (S) m.fl.

(Fremsættelse 09.04.2010).

6) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 175:

Forslag til folketingsbeslutning om særlig beskyttelse af tjenestedyr i funktion samt erstatningskrav for vold, drab m.v. på tjenestedyr i funktion.

Af Marlene Harpsøe (DF) m.fl.

(Fremsættelse 26.03.2010).

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 177:

Forslag til folketingsbeslutning om automatisk frakendelse af retten til at have med dyr at gøre i sager om dyremishandling og grovere uforsvarlig behandling af dyr.

Af Marlene Harpsøe (DF) m.fl.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelse:

Magnus Heunicke (S) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 244 (Forslag til folketingsbeslutning om krav om alkoholås i samtlige biler).

Titlen på den anmeldte sag vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Forhandling om redegørelse nr. R 10:**Indenrigs- og sundhedsministerens regionalpolitiske redegørelse 2010.**

(Anmeldelse 29.04.2010. Redegørelsen givet 29.04.2010. Meddelelse om forhandling 29.04.2010).

Kl. 10:00

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forhandlingen er åbnet. Fru Sophie Løhde som ordfører for Venstre.

Kl. 10:01

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Et Danmark i balance er et samfund, hvor alle dele af landet udvikler sig positivt. Det er et samfund, hvor udviklingen ikke kun er begrænset til de store byer eller til områder, der er bundet sammen af jernbaner og motorveje. Det er et samfund, hvor vi i fællesskab tager ansvar og arbejder målrettet for at skabe viden, vækst, velstand og velfærd i alle dele af landet. Vi ønsker et Danmark i bedre balance.

Udviklingen af alle dele af landet kommer ikke af sig selv, og vi må erkende og tage ansvar for, at der i nogle dele af landets kommuner og regioner forekommer større udfordringer end i andre. Her tænker jeg specielt på udkantkommunerne. En række af disse områder har været og oplever stadig at være hårdt præget af den internationale økonomiske krise. Det er en udfordring, der bestemt ikke bli-

ver mindre af befolkningsudviklingen, herunder den generelt stigende urbanisering, der ikke kun foregår i Danmark, men hvor tendensen er den samme i en række af de øvrige europæiske lande.

I den forbindelse er det dog væsentligt at fremhæve, at danske yderområder er præget af stærke lokale kræfter, der ikke beder om at blive sat på støtten, men beder om øget frihed til at skabe vækst og velstand. På den baggrund bidrager den regionalpolitiske redegørelse, som vi i dag behandler her i Folketinget, og hvor der især er lagt stor vægt på udkantskommunerne, med vigtig baggrundsviden for dels at følge udviklingen tæt, dels at igangsætte nye initiativer til at opnå udvikling og vækst i hele landet.

Som det fremgår af den regionalpolitiske redegørelse, er der en række store udfordringer forude. Men redegørelsen illustrerer dog også samtidig rækken af initiativer, der tilsammen og hver for sig bidrager til vækst og udvikling og dermed bidrager til at opfylde regeringens regionalpolitiske målsætninger i relation til bl.a. erhvervsfremme, innovation, landdistrikter, sundhed og uddannelse.

Men som det indledningsvis også er understreget, har også den økonomiske krise sat sine spor i de egne af Danmark, som i forvejen er præget af befolkningstilbagegang, lavere uddannelsesniveau og færre beskæftigelsesmuligheder. På den baggrund er det i sig selv positivt, at der i analysen i redegørelsen er grund til en vis forsigtig optimisme. Det er positivt, at den omfattende kriseindsats ser ud til at virke, og der er bl.a. med kredittapakken og erhvervspakken blevet skabt bedre lånemuligheder og adgang til risikovillig kapital, ligesom Fødevareministeriet desuden har forbedret lånemulighederne for mindre virksomheder i landdistrikterne ved at lempe reglerne for udlån gennem de danske indkøbsforeninger. Det er positivt, at vi så småt ser begyndende tegn på økonomisk fremgang, men der er fortsat store udfordringer forude.

Eksempelvis har ikke mindst den økonomiske krises negative indvirkning været hård ved landbrugets og fødevarerhvervets økonomiske situation. På den baggrund besluttede regeringen og Dansk Folkeparti for en lille månedens tid siden at tage en række initiativer gennem »Grøn Vækst 2.0«, der kan forbedre beskæftigelsen og væksten i landbrugs- og fødevarersektoren i forhold til de 139.000 danskere, der hver dag arbejder i sektoren. Landbruget og fødevarerhvervet er et ekstremt vigtigt erhverv ikke mindst også for yderområderne, hvor 13 pct. af arbejdsstyrken i landdistrikterne er beskæftiget inden for landbrug, skovbrug, fiskeri og udvikling af råstof. Oven i det kommer så hele fødevarerindustrien, produktion af landbrugsmaskiner osv.

139.000 danskere er i dag dybt afhængige af, at landbrugs- og fødevarerhvervene står stærkt og støt. Vi skal derfor sikre udvikling frem for, som S og SF foreslår, afvikling af landbrugs- og fødevarerhvervet med ekstra skatter for mindst 1,1 mia. kr. og en lang række nye restriktioner, som blot vil betyde, at produktionen flytter til udlandet, og dermed vil det være et stort tab for alle de mange danskere, der vil miste deres arbejde. Det er i sig selv også uheldigt for fødevarerikigheden, men det er først og fremmest trist, at oppositionen på den måde stiller sig parat til en eksport af danske arbejdspladser, hvis de får magt, som de har agt.

I regeringens regionalpolitiske redegørelse er der også et stort fokus på fremme af bosætning i landdistrikterne. Jeg vil da bl.a. gerne fremhæve puljen til områdefornyelse på 50 mio. kr. samt indsatspuljen på 150 mio. kr., hvoraf sidstnævnte blev afsat som led i kommuneøkonomiaftalen for 2010, og som yder tilskud til medfinansiering af kommunernes indsats til bl.a. nedrivning af faldefærdige bygninger. Puljen er nu blevet uddelt til 34 kommuner, og i Venstre ser vi meget gerne, at puljen gentages i de kommende aftaler om kommunernes økonomi for 2011, herunder at listen af krav til kommunerne i forbindelse med nedrivning af bygninger gennemgås kritisk med henblik på at lette proceduren for landets kommuner.

I redegørelsen er der endelig også stort fokus på transport og mobilitet for at gøre det mere attraktivt for personer, der arbejder i de større byer, at bosætte sig i yderkommunerne samt fastholde erhvervsaktive, der allerede bor der. Via skattereformen blev der derfor fra VK-regeringen og Dansk Folkepartis side truffet beslutning om en forhøjelse af befordringsfradraget for lavtlønnede og om en særlig kompensation for langdistancependlere, og endelig blev den midlertidige ordning med forhøjede befordringsfradrag i yderkommuner forlænget fra 2013 til 2018.

Kl. 10:06

Det er for Venstre helt centralt, at vi fortsat bestræber os på at øge jobmobiliteten samt at tiltrække og fastholde arbejdskraft i landets yderkommuner.

Endelig vil jeg gerne trække sundhedsområdet frem. Her sættes der ind for at styrke det akutte beredskab i især yderkommunerne. I disse år sker der mange og store ændringer af sygehusstrukturen, som betyder, at de højt specialiserede afdelinger samles på færre enheder, og dermed at en række borgere fra især de tyndest befolkede områder får væsentlig længere til sygehuset.

Det er forståeligt, at regionernes nye sygehusplaner kan skabe utryghed for indbyggerne i de pågældende områder, herunder ikke mindst i de tyndtbefolkede områder. Derfor skal vi naturligvis sikre, at alternative tilbud er troværdige i forhold til at skabe den nære tryghed omkring akutberedskaber. Det har ikke mindst Bent Hansen og Region Midtjylland et stort ansvar for at sikre, når de senere på måneden fremlægger deres forslag til akutplaner i Region Midtjylland.

I Venstre ser vi dog ikke mindst også med stor tilfredshed på, at regeringen i samarbejde med Dansk Folkeparti har afsat 600 mio. kr. til at styrke akutindsatsen i områder med langt til akutmodtagelser. Og i relation til hele sundhedsområdet er det jo også glædeligt, at regeringen nu her for nylig har godkendt etableringen af lægeuddannelsen ved Aalborg Universitet. Placeringen af lægeuddannelsen på Aalborg Universitet understøtter universitetets kompetencer på en lang række områder. Samtidig vil en lægeuddannelse i Nordjylland betyde, at det bliver nemmere at rekruttere læger og andet sundhedsfagligt personale til hele Nordjylland. Beslutningen er et konkret eksempel på, at regeringen tager udfordringerne med at skabe et Danmark i bedre balance alvorligt.

I Venstre ser vi desuden også gerne, at regionerne overvejer, hvorvidt en del af de eksisterende fastholdelsestillæg kan omprioriteres til et opstartstillæg til læger, der er interesseret i at starte eksempelvis lægepraksis i yderkommunerne, ligesom vi også gerne ser, at regionerne overvejer en mulig omlægning af betalingen til de praktiserende læger, så man kan se på mulighederne for at indføre et decideret udkantstillæg.

Der er mange andre områder og initiativer i den regionalpolitiske redegørelse, som også kunne være værd at fremhæve, eksempelvis alle initiativerne inden for uddannelsesområdet, men samlet set er vi i Venstre meget positive over for rækken af initiativer, som redegørelsen illustrerer, og som aktivt er blevet taget for at skabe et Danmark i bedre balance.

Vi er dog også i Venstre samtidig overbeviste om, at der kan gøres mere. Derfor har vi også i Venstre haft igangsat et stort arbejde, som nu har resulteret i en række løsningsforslag og initiativer, som vi i onsdags præsenterede i vores nye oplæg, »Danmark i bedre balance«. I Venstres oplæg sætter vi fokus på at levere svar på en lang række af de udfordringer, som yderområderne aktuelt står over for. Vi lægger bl.a. op til, at nye statslige arbejdspladser som udgangspunkt skal placeres i provinsen, medmindre entydige faglige argumenter taler imod. Det budskab understøtter den regionalpolitiske redegørelse ikke mindst også.

VK-regeringen har allerede med succes gennemført flytninger af større offentlige og statslige arbejdspladser fra de store byer til yde-

rområder i Danmark, bl.a. i 2006, da SKAT's nye betalingscenter blev placeret i Ringkøbing med 242 arbejdspladser til følge. I den forbindelse kan man endvidere i regeringens regionalpolitiske redegørelse konstatere, at antallet af statslige arbejdspladser er steget i alle landsdele undtaget København siden kommunalreformen. Stigningen har i øvrigt været højst i landsdelene vest for Storebælt.

Udflytningen af statslige arbejdspladser fra København er dermed allerede godt i gang. De seneste par år er der kommet 3.300 flere statslige arbejdspladser i yderområderne, mens udviklingen går den modsatte vej i det centrale København. Faktisk er antallet af statslige arbejdspladser i yderområderne på det højeste niveau i et par årtier.

Den positive udvikling ønsker vi i Venstre, at der skal følges op på, sådan at det kan være med til at sikre en fortsat positiv udvikling i Danmarks yderkommuner. For selv om væksten i statslige arbejdspladser allerede finder sted i udkantkommunerne, så kan og skal vi gøre det endnu bedre. Det handler kort sagt om et Danmark i bedre balance.

I den forbindelse er det jo så også en anelse trist at konstatere, at bl.a. Københavns overborgmester Frank Jensen og Århusborgmesteren Nikolai Wammen i en fælles pressemeddelelse kræver, at styrelser og embedsmænd skal forblive i storbyerne. De to S-politikere tilføjer endda, at det ikke bliver uden kamp, hvis regeringen beslutter at flytte flere statslige arbejdspladser ud af storbyerne. Det virker i sig selv en anelse utroværdigt, at Socialdemokraterne tilsyneladende ikke er helt enige med sig selv, og vi vil derfor anbefale, at Socialdemokraterne starter med at tage kampen internt, inden man trækker i hver sin retning i medierne.

Vi har også bemærket, at en række af oppositionspartierne ligesom Venstre er kommet med forslag til de udfordringer, som yderkommunerne aktuelt står over for. Jeg må da også indrømme, at en række af de gode intentioner klinger lidt hult, når man samtidig tager andre forslag fra oppositionen i betragtning, herunder ikke mindst forslaget om at hæve selskabsskatten og forslaget om generelt at pålægge ikke mindst borgerne i udkantkommunerne nogle væsentlige, store omkostninger for at køre i deres egen bil.

Men alt i alt synes vi, at den regionalpolitiske redegørelse tilsammen illustrerer rækken af gode initiativer, som er taget, og herunder også danner grobund for fremadrettet at tage nogle flere gode initiativer for at skabe et Danmark i bedre balance.

Kl. 10:11

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Der er en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 10:11

Line Barfod (EL):

Man kan vel sige, at Venstres ordfører sådan set meget klart fik præciseret, hvad Venstres politik går ud på, da hun talte om, at den store indsats for øget bosætning går ud på tilskud til at nedrive boliger. Venstres udspil kan vel karakteriseres sådan, at man giver nogle små tilskud, som reelt ikke hjælper noget i forhold til den store politik, Venstre fører. F.eks. centraliserer man i den grad med kommunalreformen både i forhold til uddannelser og sygehuse osv., og så har man givet lidt skattelettelse nu her for at sætte et lille plaster på såret.

Men kunne ordføreren ikke fortælle mig, hvordan de skattelettelser, man nu giver til godsejerne, hjælper i forhold til arbejdspladser i yderområderne? Sikrer det en eneste slagteriarbejder mod, at hans arbejdsplads bliver flyttet til Tyskland, hvor underbetalte kolonnearbejdere fra Rumænien så udfører slagting af danske svin?

Kl. 10:12

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Ordføreren.

Kl. 10:12

Sophie Løhde (V):

For det første vil jeg da gerne fremhæve – og det vil jo i øvrigt også fremgå, hvis man læser den regionalpolitiske redegørelse – at initiativerne i forhold til bosætning ikke bare handler om indsatspuljen på de 150 mio. kr. Der er også taget en række andre initiativer, ikke mindst for at gøre det mere attraktivt for folk at flytte til yderkommunerne og kunne pendle frem og tilbage.

Så nævner fru Line Barfod, at kommunalreformen var en stor centralisering. Må jeg ikke i al stilfærdighed minde om, nu man konkret nævner uddannelsesinstitutionerne, at gymnasierne fik selveje. Det kalder man normalt ikke for en centralisering. Kommunerne har aldrig varetaget så mange opgaver med de borgernære ydelser, som de har fået med kommunalreformen. Det er jo ikke udtryk for en centralisering. Det er tværtimod udtryk for, at vi flytter opgaver ud til kommunerne, sådan at de dermed også flytter tættere på borgerne i nye, stærke, bæredygtige enheder.

Kl. 10:13

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Fru Line Barfod.

Kl. 10:13

Line Barfod (EL):

Når det er embedsmændene på Slotsholmen og regeringen, der styrer det meste, og man ikke har noget at skulle have sagt som borger i yderområderne eller i nogle andre kommuner for den sags skyld, så er det svært at påstå, at det er en decentralisering. Når gymnasierne er underlagt en økonomisk model, der gør, at mange af gymnasierne i yderområderne ikke kan holde økonomisk, og slet ikke når man lukker busruterne derude, så er det svært at se, at det skulle være en decentralisering.

Men jeg fik ikke svar på mit spørgsmål om slagteriarbejderen. Hvordan kan han være sikker på, at hans arbejde bliver bevaret, ved at man giver skattelettelser til godsejeren, og at hans arbejdsplads ikke flytter ned på et slagteri i Tyskland, hvor der bliver brugt rumænske kolonnearbejdere til 20-30 kr. i timen? Hvis meningen er, at man skal kunne bo i yderområderne, så skal der vel også være arbejdspladser? Hvordan vil Venstre sikre, at de arbejdspladser ikke bare flytter til udlandet?

Kl. 10:14

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Ordføreren.

Kl. 10:14

Sophie Løhde (V):

Han kan i hvert fald først og fremmest være sikker, hvis han undlader at stemme på oppositionspartierne, for det her illustrerer jo netop den helt afgørende forskel på regeringen og oppositionen. Vi ønsker, at fødevareerhvervet skal stå stærkt, at landbruget skal stå stærkt, fordi de beskæftiger 139.000 mennesker i Danmark, ikke mindst i udkantkommunerne og landdistrikterne. Derfor er det naturligvis afgørende, at vi giver dem nogle bedre udviklingsmuligheder og ikke pålægger dem endnu flere restriktioner som dem, oppositionen har foreslået. Så hvis man vil være sikker på, at der også fremadrettet er en stærk fødevaresektor i Danmark, så skal man i hvert fald ikke stemme på fru Line Barfod.

Kl. 10:15

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 10:15

Kl. 10:18

Rasmus Prehn (S):

Det er jo den hårde retorik, der rulles ud her fra morgenstunden af, må man sige: en stor beskyldning mod oppositionen. Men er sagen ikke den, at regeringen simpelt hen i spørgsmålet om den regionale udvikling har sovet tornerosesøvn? Når man læser den rapport, der er lagt frem her, er det jo ét langt skønmaleri, et skønmaleri, som jo slet, slet ikke stemmer overens med den virkelighed, man oplever i Udkantsdanmark, hvor man jo har følt det nødvendigt at lave sit eget parti, Fælleslisten, for overhovedet at blive hørt.

Man har jo skønmalet og skønmalet og skønmalet fra regeringens side, samtidig med at man har nedlagt den ene busrute efter den anden og i øvrigt har centraliseret. Virker det så ikke en anelse patetisk, at man nu her i ellefte time, når der er pres på det med Udkantsdanmark, så kommer og lover guld og grønne skove? Så giver man 0,5 mia. kr. i skattelettelser til dem, der har landbrug og planteskoler, og så lover man i øvrigt det helt store, nemlig skiltning til gårdbutikker. Altså, er det ikke panik før lukketid, vi her ser fra regeringens side?

Kl. 10:16

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ordføreren.

Kl. 10:16

Sophie Løhde (V):

Der er hverken nogen tornerosesøvn eller skønmalerier her. Redegørelsen illustrerer jo rækken af initiativer, som er taget inden for en lang række områder. Og der synes jeg jo, at noget, som er meget positivt og centralt, bl.a. er ledighedsudviklingen, som vi vel kan være enige om er noget, der kan have de allerallerstørste menneskelige omkostninger, og jeg synes da, det er positivt, at redegørelsens analyse demonstrerer, at der er grund til en vis optimisme. Det er positivt, for det viser, at kriseindsatsen har hjulpet.

Men redegørelsen demonstrerer også, at der fortsat er store udfordringer forude. Dem løser vi ikke hen over natten; det vedkender vi os fuldstændig i Venstre, men vi påtager os også et ansvar for hele tiden fremadrettet at fremlægge nye forslag og initiativer til, hvordan vi kan skabe et Danmark i bedre balance.

Kl. 10:17

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 10:17

Rasmus Prehn (S):

Den her debat er jo en debat, der har været taget de seneste mange år, og hvor vi jo fra socialdemokratisk side har advaret imod den udvikling, der var i gang. Vi har sagt, at det er problematisk, når man nedlægger busruter, det er problematisk, når man centraliserer, det er problematisk, når man skubber ting væk fra Udkantsdanmark. Og der er det altså, at regeringen har sovet tornerosesøvn, og vi kan også se, at man i redegørelsen prøver at male skønmalerier, og først nu her, hvor Venstre er presset på grund af Fælleslisten, og hvor der er mediefokus, skynder man sig så at trylle nogle forslag frem, der skal lyde godt.

Det er meget mærkværdigt, men Venstre har simpelt hen som en af tingene i ramme alvor fremlagt forslag om, at det, der kan redde Udkantsdanmark, er, hvis der kommer bare en lille smule bedre skiltning af gårdbutikker; så vil det hele blive revolutioneret, det vil være helt fantastisk, det vil være et spring ind i fremtiden.

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ordføreren.

Kl. 10:18

Sophie Løhde (V):

Det sidstnævnte er simpelt hen for patetisk. Hvis ordføreren havde gjort sig selv den tjeneste at læse det oplæg, vi har præsenteret, ville han vide, at spørgsmålet om skiltning med gårdbutikker er et lillebitte initiativ af en lang række initiativer i et oplæg, jeg i øvrigt mener er på 16-17 sider, og som forholder sig til de udfordringer, vi står over for.

Men hvis udviklingen med Socialdemokraternes øjne er så problematisk, er det jo i sig selv bemærkelsesværdigt, at Socialdemokraterne i den grad lægger sig i selen for, at vi skal have nedlagt nogle af de 139.000 arbejdspladser, som findes inden for fødevarer- og landbrugssektoren, for det er det, man vil. Når man foreslår at påføre erhvervet, fødevarersektoren, nye skatter for mindst 1,1 mia. kr. og øgede restriktioner, så er det direkte lig med punkt 1: en dårligere fødevarerikkerhed, og punkt 2: eksport af danske arbejdspladser til udlandet. Den udvikling er vi ikke enig med Socialdemokraterne i, som jo i øvrigt også forlod »Grøn Vækst«-forhandlingerne, fordi man ønskede at reducere kvælstofudledningen med mellem 40.000 og 45.000 t. Det synes jeg man skal rejse lidt mere, når man er rundt at besøge landområderne, og spørge, hvordan landdistrikterne forholder sig til det forslag fra Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti.

Kl. 10:19

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Fru Julie Skovsby for en kort bemærkning.

Kl. 10:19

Julie Skovsby (S):

I dag diskuterer vi regeringens skriftlige redegørelse om den regionalpolitiske udvikling, og vi som partier forholder os til det materiale, vi har fået i hånden.

Det er jo sådan, at der hvert eneste år er et punkt i den regionalpolitiske redegørelse, som hedder status på kommunalreformen, og vi kan læse af det fra sidste år, at man vil gå ind og se på, hvordan kommunalreformen har virket. Men det vil man ikke gøre fremover.

Jeg er overrasket over, at vi ikke i dag fra Venstres ordfører hører, at det her er problematisk. Hvordan forholder Venstre sig til, at man ikke fremover skal diskutere, hvad virkningerne af kommunalreformen er?

Kl. 10:20

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ordføreren.

Kl. 10:20

Sophie Løhde (V):

Det er noget væs at påstå, at jeg skulle have sagt, at vi ikke synes, udviklingen er alvorlig i forhold til de udfordringer, man står over for i udkantskommunerne. Det gjorde jeg sådan set meget ud af at understrege i min tale.

Samtidig vil jeg da gerne sætte fokus på det, som fru Julie Skovsby rejser i forhold til kommunalreformen. Der er det jo netop positivt, at trækker man de redegørelser frem af skufferne, som har været behandlet sidste år og forrige år, vil man faktisk se – og det fremgår klokkeklart af de seneste års redegørelser – at kommunalreformen har været med til at styrke landdistrikterne på den politiske dagsorden. Det er blevet opprioriteret lokalt. Det fremgår tydeligt af den analyse. Det er klart, at vi har store udfordringer, men vi har også i

Venstre stor tillid til, at det kommunale selvstyre er klar til at forvalte det ansvar, det har fået, også for landdistrikterne.

Kl. 10:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 10:21

Julie Skovsby (S):

Jeg spurgte, om ordføreren mente, at det er et problem, at vi ikke fremover skal se på kommunalreformen i denne debat. Det kan jeg forstå åbenbart ikke er noget problem, for kommunalreformen har ifølge Venstre været en decentraliseringsproces. Der må jeg bare sige, at jeg oplever det fuldstændig modsat.

Som tidligere medlem af regionsrådet har jeg set det hav af ministerbeføjelser, der er, og hvilken centralisering der har været, særlig når det handler om økonomistyring, og jeg kan slet ikke følge Venstre i, at man mener, kommunalreformen virkelig bare har bidraget til, at det her problem er blevet mindre igennem de sidste 8-9 år.

Kl. 10:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:22

Sophie Løhde (V):

Det er efterhånden ved at være en hel del år siden, at en række partier her i Folketinget vedtog en ny struktur for danmarkskortet, en kommunalreform. Det er danmarkshistoriens største decentralisering, for der er aldrig nogensinde før i danmarkshistorien flyttet så mange opgaver ud i landets kommuner.

Før kommunalreformen havde jeg selv æren af at sidde i amtsrådet. Her varetog vi en række borgernære opgaver, bl.a. i forhold til den specialiserede undervisning, handicapområdet, socialområdet og andet, og man kan med god grund stille sig selv spørgsmålet: Var de borgere tættere på beslutningerne, ved at opgaverne blev varetaget af amterne, end i dag, hvor de kan henvende sig til byrådet? Jeg tror ikke, at de 14 amtsgårde rundt i Danmark bidrog særlig meget til at skabe nærhed på socialområdet, på handicapområdet osv., men det diskuterer jeg meget gerne videre.

Kl. 10:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Karen J. Klint for en kort bemærkning.

Kl. 10:23

Karen J. Klint (S):

Det sidste skal jeg passe på med ikke at forfalde til, for jeg har jo nogle ældre historier ude fra det amtslige og det handicapmæssige, og der var amterne faktisk en ret stor frelser for handicapområdet, der fik en gevaldig vækst, netop fordi der var den passende armslængde, uden at armen blev for lang. Det var nu ikke det, jeg ville spørge om.

Det, jeg har undret mig over de sidste par dage ud over at se det pæne maleri – og der sker da også nogle positive ting – er, om det så er på grund af kommunalreformen eller på trods af kommunalreformen, men det får så være. Men jeg har faktisk lyst til at spørge Venstres ordfører, fru Sophie Løhde, om den enighed, hun så efterlyser i de socialdemokratiske kredse, er til stede i fru Sophie Løhdes egen parti. Vi hører jo også hr. Fabrin og andre Venstreborgmestre sige nogle ting om, at det ikke går helt så godt endda.

Et af de sidste beviser på, at det ikke går helt så godt, er, at Carl Holst, regionsformand i Region Syddanmark, faktisk har sendt et tiggerbrev til EU om at få 75.000 kr. pr. langtidsledig i det sønderjy-

ske for at undgå, at de bliver langtidsledige. At man går til EU og beder om hjælp, er vel ikke det bedste bevis på, at det går godt?

Kl. 10:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:24

Sophie Løhde (V):

Nu er det jo sådan, at EU rent faktisk bidrager – det illustrerer redegørelsen sådan set også – med en række initiativer i forhold til de problemstillinger, der er forbundet med udkantskommunerne, og yder aktiv hjælp for at løse nogle af de problemer.

Med den regionalpolitiske redegørelse fortæller regeringen jo meget klart på spørgsmålet om statslige arbejdspladser, at man sådan set er positiv over for den udvikling, man har stået bag. Det har været en succes, at man har udflyttet så mange statslige arbejdspladser, og man ønsker også den udvikling fremadrettet. Den tråd har vi taget op i Venstre, for vi synes, at det er vigtigt, at vi også hele tiden kritisk overvejer med os selv, om der er nogle arbejdspladser, som ikke nødvendigvis behøver at ligge inde på stenbroen.

Kl. 10:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Karen J. Klint.

Kl. 10:25

Karen J. Klint (S):

Det var jo ikke det, jeg spurgte om, men jeg er jo ikke uenig i, at man godt kan flytte rundt på arbejdspladser. Hvor meget der så reelt bliver flyttet rundt, ved at embedslægen eller statsamtet bliver flyttet fra Vejle til Åbenrå – det er jo sådan set inden for den samme storkreds i hvert fald, at man så flytter arbejdspladserne – er jo nok med en begrænset effekt.

Det, jeg spurgte ind til, og det var ikke kun ud fra det generelle til EU, er, at det her altså er en ekstra støtte på grund af lukning af arbejdspladser. Det er en ekstra støtte til folk, der er ledige, og som har risiko for at blive langtidsledige. Det står i den pressemeddelelse, som vi fik i går, og som er et tiggerbrev til de 13 danskere, som sidder i Europa-Parlamentet. Der står der, at nu har man sendt en ansøgning for et par måneder siden – i første omgang for de ledige i Sønderborg – og så vil man bagefter følge op, fordi der også er problemer med ledighed på grund af Lindøværftets lukning på Fyn og også en glasfiberfabrik i det sønderjyske, så det er vel ikke tegn på, at det går så godt.

Kl. 10:26

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:26

Sophie Løhde (V):

Jeg må lige korrigere, for ordføreren for Socialdemokraterne spurgte mig faktisk indledningsvis, om man var enig, og derfor synes jeg bare, at jeg skulle illustrere, at Venstres folketingsgruppe sådan set er fuldstændig enig med regeringen oven i købet i et oplæg, som Venstres bagland og dermed kommunalpolitikere alle sammen aktivt har bidraget til.

Når hr. Carl Holst har sendt et givent brev, som jeg i øvrigt ikke har haft lejlighed til at læse, viser det jo bare og cementerer ud fra det, som ordføreren her illustrerer, hvorfor det er så afgørende, at vi for at skabe vækst er nødt til at få sat turbo på udviklingen frem for afviklingen af danske arbejdspladser.

Det er jo derfor, at vi bl.a. lægger meget stor vægt på de 139.000 danskere, der er beskæftiget inden for fødevarersektoren. Vi synes, at

det er vigtigt, at de arbejdspladser bliver i Danmark frem for at pålægge dem, som Socialdemokraterne foreslår, øgede afgifter for mindst 1,1 mia. kr., flere restriktioner, som blot betyder, at de mange arbejdspladser flytter til udlandet.

Kl. 10:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Margrethe Vestager for en kort bemærkning.

Kl. 10:27

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil gerne spørge til Venstres holdning på uddannelsesområdet. Det er nævnt flere gange i redegørelsen, at man har gjort noget, men ikke desto mindre er tendensen jo forkert. Der bliver stadig væk lukket uddannelsessteder rundt omkring, og jeg oplever, at det er direkte i modstrid med det, der var vores fælles ønske, da vi bl.a. lavede lov om professionshøjskoler, nemlig at hele landet skulle være uddannelsesdækket. Hvis ikke folk kan uddanne sig, flytter de efter uddannelse, og det kan blive ganske vanskeligt at trække dem tilbage til der, hvor skolen mangler lærere, sundhedshuset mangler sygeplejersker eller læger, eller hvad det nu kan være.

Derfor vil jeg høre, hvad der egentlig er Venstres holdning til det. Jeg kan godt blive i tvivl, når jeg ser på håndteringen af gymnasiernes ønske om, at store succesfulde gymnasier kan vokse endnu mere på bekostning af andre gymnasier. Hvad er egentlig Venstres holdning til uddannelsernes placering i fremtiden?

Kl. 10:28

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:28

Sophie Løhde (V):

Vi synes, det er vigtigt, at der er gode uddannelsesmuligheder i alle dele af Danmark. Derfor er det også vigtigt, at meget store gymnasier ikke kan få lov at kvæle andre unges muligheder for at få en ungdomsuddannelse tæt på, hvor de bor.

Det var sådan set også bevæggrunden for, at man i sin tid med den tidligere undervisningsminister, nu indenrigs- og sundhedsminister, indførte udkantstaxameteret på de almene gymnasiale uddannelser. Nu lægger vi oven i købet op til, at vi også meget gerne nu og her ser indført et udkantstaxameter på erhvervsuddannelserne. Så ja, jeg synes, at det går den rigtige vej. Det illustrerer profilmodellen i øvrigt også med den seneste opgørelse, nemlig at godt nok har vi en stor udfordring, men det går den rigtige vej.

Der vil jeg da i den forbindelse meget gerne fremhæve bl.a. Lemvig Kommune, som jo er ekstremt dygtige til at få unge til at tage en ungdomsuddannelse, på trods af at de har alle odds imod sig, hvis man ellers ser på de normale parametre. De er jo et kerneeksempel på, at det godt kan lykkes, og de gode erfaringer ser vi meget gerne udbredt til flere kommuner i Danmark.

Kl. 10:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Margrethe Vestager.

Kl. 10:29

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror, at ordføreren blander tingene lidt sammen, for jeg tror ikke, at ordføreren mulige vælgere vil være særlig glade for at høre, at det går den rigtige vej der, hvor uddannelsesstederne lukker, og det er, uanset om det er på Sydøen eller det er i det vestjyske, for professionshøjskolerne foretager en regional centralisering. Det betyder, at der ikke længere kan uddannes folk rundt omkring, og den meget store bekymring er, at der ikke er tilstrækkelig økonomi til at oprethol-

de mindre uddannelsessteder. Der har jeg meget svært ved at se, hvad der er Venstres fremadrettede politik.

Fru Sophie Løhde viser hele tiden tilbage til noget, man har gjort for 2 eller 3 år siden, men den udvikling, der er aktuelt, er jo, at der bliver truffet beslutninger om centralisering af uddannelsesuddannelsen, og det er stik imod det, der var den fælles bestræbelse i sin tid, og stik imod det, der er interessen, fordi uddannelse trækker så mange andre gode ting med sig. Det gør det selvfølgelig, når det er ungdomsuddannelse, men også, når det er videregående uddannelse, for professionshøjskolerne er med til at sørge for, at alle de mange, mange funktioner, som man er helt afhængig af, uanset hvor man bor i landet, kan betjenes.

Kl. 10:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:30

Sophie Løhde (V):

Fru Margrethe Vestager har på intet tidspunkt hørt mig sige, at jeg synes, det er positivt, at der er nogle uddannelsesinstitutioner, som lukker i et givent område. Jeg fremhævede tværtimod, hvor centralt det er for Venstre, at der er gode uddannelsesmuligheder i alle dele af Danmark. Derfor påpegede jeg som et konkret eksempel, at vi har indført udkantstaxameteret på de gymnasiale uddannelser.

Så siger fru Margrethe Vestager: Ja, ja, det nytter ikke noget bare at kigge tilbage, der skal også være noget fremad. Ja, og derfor fremhævede jeg sådan set også i mit forrige svar, at vi nu konkret er gået ind og har sagt, at vi ønsker at skabe et udkantstaxameter på erhvervsuddannelserne. Det er jo netop for at tilgode nogle af de uddannelsesinstitutioner, som måske har svært ved at tiltrække elever.

Men vi skal da aktivt gøre noget mere for, at langt flere unge får en ungdomsuddannelse og en videregående uddannelse. Her må jeg notere mig, at det går den rigtige vej i en række kommuner, og jeg fremhævede oven i købet Lemvig som værende et rigtig godt eksempel på en kommune, der er ekstremt dygtig til at få unge til at tage en ungdomsuddannelse. Det synes jeg er positivt, og Lemvig Kommune fortjener al mulig respekt og anerkendelse for de gode resultater.

Kl. 10:31

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 10:31

Flemming Bonne (SF):

Jeg bemærkede mig, at fru Sophie Løhde i sit indlæg fremhævede den regionalpolitiske redegørelses afsnit om statslige arbejdspladser, og det er jo rigtigt, at der er en statistisk opgørelse, som viser, at der er sket en vis udflytning af statslige arbejdspladser.

Jeg har så bemærket mig, at partiet Venstre har sat navne på 16 kommuner, som skal have nogle særlige gunstige vilkår. Kan ordføreren fortælle mig, hvor mange af de 16 kommuner der er blevet begrundet med nye statslige arbejdspladser? Vi taler jo her om nogle af de kommuner, som er absolut hårdest ramt; de står med stor fraflytning, dårlig kommuneøkonomi osv. Hvad har de fået af statslige arbejdspladser?

Kl. 10:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:32

Sophie Løhde (V):

Jeg må først og fremmest aflive den myte, at vi skulle have siddet og sat navne på 16 kommuner. Vi har ikke siddet derhjemme med en

kuglepen og sagt: Vi tager de 16. Vi har sådan set taget udgangspunkt i den definition i den regionalpolitiske redegørelse fra sidste år, som udpeger 16 kommuner som værende yderkommuner, de 16 kommuner, som har de allervanskeligste vilkår. Der har jeg i min tale fremhævet en lang række initiativer, som regeringen har taget. Jeg har også fremhævet en lang række initiativer, som vi i Venstre gerne ser bliver fremmet fremadrettet.

Derudover påpegede jeg, at udviklingen går i den rigtige retning, når det gælder statslige arbejdspladser. Det synes vi er positivt. Den udvikling ser vi gerne fortsat, og det er sådan set det, regeringen har tilkendegivet, og det, jeg som ordfører for Venstre har tilkendegivet. Men jeg kan forstå, at der en vis uenighed om, hvorvidt det er en god idé at foretage udflytning af statslige arbejdspladser eller ej. Det synes jeg ærligt talt man skal afklare med sig selv internt først, inden man begynder at forholde sig til alt muligt andet.

Kl. 10:33

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Flemming Bonne.

Kl. 10:33

Flemming Bonne (SF):

Jeg tror nu nok, at man i Folketinget kan finde et flertal, der synes, det vil være en god idé at lave en strategi for, hvordan man kan sprede arbejdspladserne noget bedre. Så det behøver ikke blive et diskussionstema.

Det er o.k. Nu har vi fået afklaret, at de 16 kommuner er taget fra en af figurerne i redegørelsen, men jeg vil stadig væk gerne stille et spørgsmål. De 16 kommuner er jo blandt nogle af de allerhårdst ramte kommuner, og det er nogle af de kommuner, som virkelig har behov for at få en økonomisk indsprøjtning, mere uddannelse, flere arbejdspladser osv. Hvor mange statslige arbejdspladser har de 16 kommuner modtaget?

Kl. 10:34

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:34

Sophie Løhde (V):

Det er nemlig lige præcis de 16 kommuner, som er allerhårdst ramt ifølge den regionalpolitiske redegørelse fra sidste år. Den går nemlig ind ud fra en række parametre i relation til demografi, herunder befolkningsudvikling, uddannelsesniveau og andet og siger: Hvor er de kommuner, der har de største udfordringer? Det er så de 16 kommuner. Vi anerkender det store analysearbejde, der ligger bag, og sår sådan ikke tvivl om det, og derfor synes vi, at de 16 kommuner skal have nogle helt særlige udviklingsmuligheder.

Forudsætningen for, at der er gode beskæftigelsesmuligheder i de 16 kommuner, er jo, at vi skaber udvikling frem for afvikling, herunder i særdeleshed – som jeg nu efterhånden har nævnt adskillige gange – i fødevarersektoren, der beskæftiger 139.000 mennesker, hvoraf 13 pct. direkte bor i landdistrikterne. Der er det jo vigtigt, at vi ikke som oppositionen foreslår øgede afgifter og skatter for mindst 1,1 mia. kr. samt en lang række restriktioner, der bare betyder, at de mange arbejdspladser flytter til udlandet og dermed forårsager, at der er endnu færre arbejdspladser til udkantskommunerne.

Kl. 10:35

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Julie Skovsby som socialdemokratisk ordfører.

(Ordfører)

Julie Skovsby (S):

Tak for at vi i Folketinget igen får mulighed for at debattere regeringens redegørelse om den regionalpolitiske udvikling. Det er jo en tilbagevendende begivenhed, som vi gentager hvert år.

Dagens politiske emne er vigtigt for os Socialdemokrater, fordi den handler om fordelingen af goder i vores samfund. Det handler om lighed, og det handler om lige adgang.

Det er et problem, når unge særlig i et område ikke får en ungdomsuddannelse. Det er et problem, når kommunernes økonomi er så presset, at de må nedlægge skoler og biblioteker. Og det bliver et problem, når den praktiserende læge går på pension. Det er også et problem, når muligheden for transport svækkes så meget, at der findes områder, hvor man godt kan ringe efter en taxa, men man kan ikke få taxaen til at komme. Det er også et problem, når gamle industriarbejdspladser nedlægges og ikke erstattes af nye grønne vidensarbejdspladser. Det er nogle store problemer, som vi Socialdemokrater tager utrolig seriøst.

Den regionalpolitiske udvikling handler om det, som vi i daglig tale kalder for udkantsområderne, og selve ordet udkant eller udkantsområde eller for den sags skyld Udkantsdanmark bryder jeg mig egentlig ikke om, fordi ordet ikke fortæller om mulighederne, men derimod sætter en stopklods op. Ordet Udkantsdanmark giver et billede af, at man er tæt på udkanten, at man står på afgrundens rand med risiko for at falde ud over kanten. Men ordet udkant bliver brugt af mangel på et bedre ord, og kan vi i den her debat finde et bedre ord, er alle vi, der ser potentialet og mulighederne i alle dele af Danmark, nået rigtig langt.

Interessen for at debattere udkantsområder og skævvridning i Danmark har været svingende igennem de sidste år og har til tider været helt fraværende. Ser vi på den regionalpolitiske redegørelse, som regeringen har fremlagt i år, kan det overordnet konkluderes, at der i redegørelsen tegnes et meget lyserødt billede af den regionale status og udvikling. Her kan det være gavnligt for os alle og også for regeringen at kaste et blik på sidste års debat om den regionalpolitiske redegørelse, for her finder vi i et nyttigt citat af den socialdemokratiske ordfører fru Lene Hansen. Det er fra den 14. maj 2009, og det lyder:

»Da jeg læste redegørelsen igennem, slog det mig, at der overhovedet ikke er omtalt nogen form for problemer eller fejlslagne projekter – alt er godt.«

Samtidig med at et sådan citat selvfølgelig giver stof til eftertanke med hensyn til, hvor lidt regeringen faktisk lytter til debatten i Folketinget, kan vi i år gentage fru Lene Hansens ord: Alt er godt; det er kun ganske få steder i redegørelsen, at det indrømmes, at der har været en mindre gunstig udvikling, ellers negligeres betydningen af den.

Det kan derfor undre, at særlig Venstre på det seneste er blevet særligt opmærksom på udkantsområdernes vilkår, senest ved at komme med udspillet »Et Danmark i bedre balance«, for det er i hvert fald ikke med baggrund i den regionalpolitiske redegørelse 2010, at der kan findes belæg for, at der er behov for at gøre en ekstra indsats.

Debatten om den lige adgang til den borgernære velfærd er simpelt hen vigtig. Derfor er det ikke i orden, at regeringens regionalpolitiske redegørelse ikke beskæftiger sig med de mest påtrængende problemer, som udkantsområderne står over for.

Af dette års redegørelse fremgår det, at 2010-redegørelsen bliver den sidste, der indeholder et selvstændigt afsnit om status på kommunalreformen. Det er uden sammenligning, synes jeg, den mest fejlslåede sætning i hele redegørelsen.

Vi Socialdemokrater mener, at der fortsat bør være et selvstændigt afsnit i redegørelsen om status på kommunalreformen, for der er

tale om en stor og omfattende omstrukturering af den offentlige sektor med en voldsom centralisering og et uhørt højt antal ministerbeføjelser, og derfor er det så vigtigt at følge virkningerne og ikke mindst bivirkningerne af kommunalreformen. Som mange måske ved, er det et selvstændigt punkt for Socialdemokraterne at få en samlet evaluering af kommunalreformen. Det er der ikke flertal for i Folketinget, og her i den regionalpolitiske redegørelse får vi jo trods alt en status, men det er slut efter i år.

Kl. 10:41

Danmark var et af de første lande i verden, som via demokratiet fik skabt en balance mellem by og land. Men den balance er ved at blive afviklet, og det ender med et skævt Danmark – et skævt Danmark, hvor adgangen til sundhedsvæsenet, til uddannelse, til fast arbejde og til transport er afhængig af, hvor i landet man bor. Det er dybt urimeligt, og det er et udtryk for en skævvridning af vores velfærdssamfund, som vi ikke skal acceptere.

Hvordan forestiller regeringen sig at det skal være muligt at skabe bedre vilkår i udkantsområderne og et Danmark i balance, når den i det kommende år står på hestekur og nedskæringer i den offentlige sektor? Kommunernes mulighed for at skabe gode forhold for familierne forringes, og det vil særlig gøre det sværere i udkantsområderne. Som den socialdemokratiske formand flere gange har påpeget, rammer krisen skævt i Danmark. Regeringens spareplan er således en chokkur, som vil svække fremgang og vækst. Den vil skære ind til benet i vores velfærdssamfund. Det er en chokkur, som vil koste arbejdspladser, og som vil skabe større ulighed og forlænge krisen i Danmark.

Antallet af ledige stillinger er siden folketingsvalget i november 2007 faldet voldsomt. Faktisk har vi oplevet et fald på næsten 60 pct. Det vil sige, at der simpelt hen er alt for få ledige job til at vende udviklingen. Derfor har Danmark brug for, at der kommer gang i væksten igen.

Vækst og arbejdspladser hænger sammen med uddannelse, og ser vi på regeringens uddannelsespolitik, kan vi se, at den har slået fejl. 2010-målsætningen kan ikke indfries, og det må anses som stort set umuligt at nå 2015-målene med den nuværende indsats. I dag gennemfører ca. 80 pct. af en årgang en ungdomsuddannelse. Målet i 2015 er 95 pct. I dag gennemfører knap 47 pct. en videregående uddannelse. Målet i 2015 er 50 pct. For begge tal er det gået den forkerte vej siden 2001.

Uden uddannelsesmuligheder kommer bosætningen og erhvervs-mulighederne ud i en negativ spiral. Jo flere barrierer – f.eks. nedlæggelse af lokale busruter – der stilles op for de unges adgang til et uddannelsessted inden for en rimelig afstand, jo mere går det ud over uddannelsesniveaut i det her land, og det har vi da ikke råd til!

Når vi taler om uddannelse, bør det nævnes, at regeringens redegørelse mangler et fokus på praktikpladser. Skolepraktik skal sikres lokalt, især nu under krisen, som er særlig hård ved bygge- og anlægssektoren, og endelig mener vi Socialdemokrater, at voksenuddannelserne er vigtige at etablere i udkantsområderne, for at man kan videreudvikle og opkvalificere arbejdskraften lokalt.

På sundhedsområdet skal det også nævnes, at mangelen på praktiserende læger ikke nævnes med et ord. Det må simpelt hen siges at være for dårligt. For os Socialdemokrater er adgangen til lægehjælp en helt grundlæggende velfærdssydelse, som alle danskere har krav på, uanset hvor henne i landet de bor.

Vi Socialdemokrater ønsker, at der skabes lige vilkår i hele Danmark, men det kræver også, at kommunernes økonomi er i orden, og det er ikke tilfældet i dag. Derfor skal en god udkants- og regionalpolitisk strategi tænkes ind i en større økonomisk ramme. Og med de ord ser jeg frem til den videre debat.

Kl. 10:46

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Erling Bonnesen for en kort bemærkning.

Kl. 10:46

Erling Bonnesen (V):

Tak. Det må jo siges, at det var noget af en klagesang, vi sådan hørte her fra den socialdemokratiske ordfører – klager over det ene, klager over det andet. Men når det så kommer til at skulle lytte efter, hvad man vil prøve at gøre ved det, kan vi konstatere, at det rent faktisk er ny beskatning. Hvis vi så prøver at kigge lidt på fødevarersektoren, som er en af de meget vigtige, for ikke at sige måske næsten en af de vigtigste, kompetenceklynger, vi har, kan vi se, at man jo kort og godt vil øge beskatningen på jordbrugssektoren og dermed hele fødevarerhvervet, og det vil jo minimere antallet af arbejdspladser.

Hvordan vil den socialdemokratiske ordfører forklare 140.000 danskere, at deres arbejdspladser er i fare og står for fald, hvis man får gennemført klagesagen her fra Socialdemokraterne?

Kl. 10:46

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:46

Julie Skovsby (S):

Jeg er ked af, hvis det bliver en klagesang, hvis det bliver for deprimerende, men det er jo sådan set også udviklingen. Jeg kan ikke lade være med at tænke på det her andet ord, som vi også har fået, og som jeg heller ikke bryder mig om, nemlig den rådne banan. Det er et ord, som er kommet til her de seneste 8-9 år, og derfor bliver vi nødt til at tage de her problemer alvorligt.

Når hr. Erling Bonnesen så siger, at det her handler om større beskatning for os Socialdemokrater, må jeg bare sige, at vi sammen med SF har fremlagt vores skattepolitiske oplæg »Fair Forandring«, og heri står det hele meget klart.

Kl. 10:47

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 10:47

Erling Bonnesen (V):

Ja, det står meget klart, at det er en brandskatning af erhvervene og arbejdspladser – lige præcis det, vi skal leve af. Det er det mest klare svar, jeg har fået her i Folketingssalen igennem mange, mange måneder. Jeg vil næsten sige tak for et klart svar, men jeg er meget, meget ked af det på vegne af 140.000 danskere, som nu hver dag går på arbejde og knokler for at være med til at skabe noget produktion, noget vækst, beskæftigelse, eksport – netop lige præcis for at vi kan få nogle skattekroner i kassen til at betale velfærden med. Det er lykkes godt under den regering, vi har nu, for vi har simpelt hen danmarkshistoriens suverænt største kommune- og velfærdsbudgetter nogen sinde.

Det er jo en ren konstatering, så klagesangen over fødevarersektoren må være svær at høre på, når man arbejder i fødevarer virksomheder og hver dag går på arbejde og knokler for at lave masser af gode produkter. Hvordan vil man forklare dem, at de altså skal beskattes ud af landet, at man vil flytte deres arbejdspladser til Tyskland og andre steder? Hvordan vil man forklare det i Socialdemokratiet?

Kl. 10:48

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:48

Julie Skovsby (S):

Nu lyser min lampe også her, så hr. Erling Bonnesen må have mig undskyldt, hvis taletiden er brugt.

Jeg lagde godt mærke til, dengang vi i efteråret præsenterede vores »Fair Forandring«-udspil, at hr. Erling Bonnesen havde annonceret i Fyens Stiftstidende, som viste, hvordan danskerne skal være skræmt over det socialdemokratiske skatteudspil. Vi har debatteret det nu i snart lang tid, og jeg kan kun opfordre alle til at gå ind og læse »Fair Forandring« og se, hvad der virkelig står, og hvordan vi ønsker at prioritere folkeskolerne. For, netop når man taler om f.eks. det her område, hvad er det så, der sker ude i kommunerne lige nu? Det er sådan, at der er flere kommuner, der må lukke de små folkeskoler, og det er jo ikke den vej, det skal gå.

Nu lyser den røde lampe, så jeg stopper.

Kl. 10:49

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Birgitte Josefsen for en kort bemærkning.

Kl. 10:50

Birgitte Josefsen (V):

Tak for det. Nu har vi jo her på det sidste kunnet se, at Socialdemokratiet er meget optaget af, at man har et valg mellem folkeskolen og de frie skoler, når man skal sende sine børn i skole, men jeg synes, at det, jeg hører fra talerstolen i dag, står i skærende kontrast til den melding. Det står også i skærende kontrast til det beslutningsforslag, der var fra Socialdemokratiet her for en lille uges tid siden, hvor man ville lukke 48 frie skoler, som alle ligger i yderområderne.

Hvordan harmonerer det med at stå på talerstolen i dag og sige, at vi nu virkelig skal gøre noget for Udkantsdanmark, når man vil lukke de frie skoler, som jo netop ligger i udkantsområderne, og hvordan hænger det sammen, når man vil brandbeskatte fødevarerhvervet, som jo også fylder mest i yderområderne?

Jeg vil gerne høre, hvad det er, Socialdemokratiet vil for de yderområder, for jeg ikke hørt det endnu. Jeg kan i hvert fald konstatere, at det, man vil i salen, er det modsatte, for det er det, vi behandler i det ene beslutningsforslag efter det andet.

Kl. 10:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:51

Julie Skovsby (S):

Der kan ikke være nogen tvivl om, at byrådspolitikere rundtomkring i landet lige nu har nogle meget, meget svære overvejelser. Deres økonomi er presset, og der, hvor jeg selv kommer fra, Assens Kommune, taler man om at nedlægge skoler, nedlægge biblioteker osv. Det er noget, som vi herinde på Christiansborg bliver nødt til at forholde os til. Det er et valg, som regeringen presser ned over kommunerne og ned over de medlemmer, der lige er blevet valgt til de nye byråd.

Kl. 10:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 10:51

Birgitte Josefsen (V):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Hvorfor skal 48 frie skoler, som alle sammen ligger i yderområderne og har under 50 elever, lukke? Det er jo netop med til at tage eksistensgrundlaget væk fra yderområderne. Hvorfor vil Socialdemokratiet ikke være med til at tage initiativer, så man netop kan bevare taxaordningen ude i yderområderne? Hvorfor vil Socialdemokratiet ikke være med til at tage initiativer, så man kan finde nogle nye modeller for, hvordan man kan sikre, at den praktiserende læge også eksisterer i yderområderne? Jeg

vil meget gerne høre, hvad det er, Socialdemokratiet vil, men jeg har ikke fået noget svar!

Kl. 10:52

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:52

Julie Skovsby (S):

Jeg tager lige det sidste med udkantstakster først. Det, vi Socialdemokrater vil, er, at vi ønsker, at også handelsskolerne får et taxameter, som ikke bare er et udkantstaxameter, hvor de bare skal finde pengene inden for egen pulje, men hvor det er nye penge, der kommer til.

Hvis ordføreren vil lytte, vil jeg i forbindelse med folkeskoler og friskoler, som ordføreren mener Socialdemokratiet har krævet lukket, sige, at jeg jo ikke er uddannelsesordfører for Socialdemokraterne, og jeg kender ikke til den debat, at vi skulle have krævet friskoler lukket.

Kl. 10:53

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Hans Kristian Skibby for en kort bemærkning.

Kl. 10:53

Hans Kristian Skibby (DF):

Til ordførerens oplysning vil jeg da gerne orientere lidt om den socialdemokratiske politik. Godt nok er jeg ikke selv uddannelsesordfører, men de fleste har da i hvert fald været opmærksom på, at der var et forslag fra Socialdemokraterne for 14 dage siden om, at friskoler med under 50 elever skulle lukkes, fordi man hellere ville have, at der skulle være 32 elever i en skole. Det ville så betyde, at de skoler, som havde mellem 32 og 50 elever ville få en decideret luk og sluk-klausul påklustret deres postkasse: Værsgo at lukke. I har ikke 50 elever mere, og derfor skal I lukke. Det var et socialdemokratisk forslag, som blev fremsat her i Folketinget. Det ville så betyde, at de 48 friskoler rundtomkring i Danmark, primært i yderegnene, måtte lukke.

Så vil gerne jeg spørge ordføreren om det her med udligningsreformen. Er det ikke rimeligt, at man kigger på, at der er gået et vist antal år, og at man derfor selvfølgelig vælger ikke at blive ved med hvert år at drage det ind i den her redegørelse?

Kl. 10:54

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:54

Julie Skovsby (S):

Jeg siger jo helt åbent og ærligt, hvad det er, jeg præcist udtaler mig om. I forhold til folkeskolen vil jeg gerne slå fast, at for os Socialdemokrater er det så vigtigt, at vi lige nu får investeret i folkeskolen. Det er jo ikke det, der sker ude i kommunerne i dag, det er jo ikke det, byrådspolitikerne sidder og diskuterer. De diskuterer ikke, om de skal sætte den lokale folkeskole i stand, de taler ikke om, om man skal bruge de skatte kroner, der nu allerede er delt ud, og få renoveret folkeskolerne i stedet for til at skabe vækst i Danmark. Det er det, som er så vigtigt for os Socialdemokrater, nemlig at vi bibeholder at få skabt nogle rigtig gode folkeskoler for vores børn.

I forhold til kommunalreformen vil jeg sige, at vi jo må erkende, at vi ikke er enige med Dansk Folkeparti om kommunalreformen, som Dansk Folkeparti jo sammen med regeringen har været med til at finansiere.

- Kl. 10:55 skal ligge, men vi bliver også nødt til at diskutere kommunalreformen.
Kl. 10:58
- Første næstformand** (Mogens Lykketoft):
Hr. Hans Kristian Skibby.
- Kl. 10:55 **Første næstformand** (Mogens Lykketoft):
Hr. Kristian Jensen.
Kl. 10:59
- Hans Kristian Skibby** (DF):
Jeg stillede et spørgsmål om friskolernes situation, og ordføreren svarede hundrede procent på folkeskolernes situation, det må da siges at være noget af en signalforvirring. Men jeg vil gerne sige rent konkret om det med kommunalreformen, som vi også var kort inde på – jeg havde ikke mere tid i mit spørgsmål før – at hvis Socialdemokraterne ønsker en debat her i Folketinget om kommunalreformens præmisser, udviklingstendenser, plusser, minusser osv., så har Folketingets medlemmer jo altid både pligt og ret til at være aktive og engagerede f.eks. ved at lave samrådspørgsmål, forespørgsler her i salen eller kræve en redegørelsesdebat. Vil ordføreren ikke anerkende, at det kan Socialdemokraterne bare gøre hvert år, hvis de har lyst? Så vil de selvfølgelig få den debat, de ønsker, om, hvordan det går med kommunalreformen, hvordan det ser ud med den decentrale struktur i Danmark, og hvordan levebetingelserne er for de danske kommuner.
Kl. 10:56
- Første næstformand** (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.
Kl. 10:56
- Julie Skovsby** (S):
Den debat har vi jo haft i Folketinget. Vi har haft en debat om, hvorvidt vi ikke havde brug for en evaluering af kommunalreformen, og regeringen og Dansk Folkeparti afviser det jo. Hvis Dansk Folkeparti synes, at det kunne være en god idé, skal jeg gerne personligt bringe debatten op igen og til afstemning, så vi kan få den evaluering af kommunalreformen, som der virkelig er brug for.
Kl. 10:57
- Første næstformand** (Mogens Lykketoft):
Hr. Kristian Jensen for en kort bemærkning.
Kl. 10:57
- Kristian Jensen** (V):
Ordføreren havde et meget langt ordførerindlæg om alle de problemer, der er. Jeg sad og noterede ned, hvor mange problemer der blev nævnt, og jeg sad også og noterede ned, hvor mange forslag der kom til en løsning af problemerne. Der var ét forslag: Man skal omdøbe udkantskommuner til noget andet. Er det Socialdemokratiets eneste forslag til at ændre udviklingen? Hvad er det for nogle konkrete forslag, som ordføreren mener der blev nævnt i ordførertalen?
Kl. 10:58
- Første næstformand** (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.
Kl. 10:58
- Julie Skovsby** (S):
Vi Socialdemokrater mener ikke, at man bare kan knipse med fingrene og finde nogle mindre tiltag, som kommer til at løse alle de problemer, der er. Det her område skal tænkes ind i en større politik. Det skal tænkes ind i eksempelvis skattepolitikken. Når man deler skattelettelser ud, hvor er det så, de skattelettelser bliver delt ud? For Fyns vedkommende ligger vi langt under gennemsnittet, og det er jo på den måde, man bliver nødt til at tænke dette område ind i en samlet politisk strategi og en samlet økonomisk ramme. Vi bliver nødt til at diskutere, hvor de nye arbejdspladser, vi ønsker at skabe, skal ligge, men vi bliver også nødt til at diskutere kommunalreformen.
Kl. 11:00
- Første næstformand** (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.
Kl. 11:00
- Julie Skovsby** (S):
Lad mig give et helt konkret eksempel, når vi tager kommunalreformen og udkantsproblematikken.
Hvis vi tager sådan noget som transport, hvis vi tager sådan noget som busserne, er det jo sådan, at med kommunalreformen er det blevet organiseret på den måde, at både regionerne og kommunerne er med i busselskaberne, at der er en fletning af finansiering, og at der også kommer tilskud fra staten. Her er det vigtigt at gå ind og se på, at man har organiseret det på en måde, som ikke giver noget politisk ansvar, f.eks. for at busruter forsvinder i udkantsområderne, og at det bliver dyrere at køre med bus.
Her er det vigtigt, at vi går ind og kigger på kommunalreformen. Vi kan ikke bare sige, at så tager vi eksempelvis telebusser, og så er alle problemerne løst. Vi bliver nødt til at kigge på, hvorfor prisen på en busbillet stiger så voldsomt, og hvorfor der bliver nedlagt busruter, så man ikke længere kan komme til sit uddannelsessted, og så færre unge får en uddannelse.
Kl. 11:01
- Første næstformand** (Mogens Lykketoft):
Fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.
Kl. 11:01
- Sophie Løhde** (V):
Det giver jo stof til eftertanke, at fru Julie Skovsby ikke svarede på et eneste af de spørgsmål, som hr. Kristian Jensen lige spurgte om. Jeg vil egentlig godt hjælpe fru Julie Skovsby en lille smule, for der var et andet konkret forslag i ordførerenes tale. Det var, at der var noget, der skulle have et andet navn, og så var det, at man fortsat ville have et selvstændigt afsnit om kommunalreformen i redegørelsen. Det var to forslag.

Det er Socialdemokraternes bud på og svar på, hvad man vil gøre for yderkommunerne. Så fik vi lige før bekræftet, at Socialdemokratiet med deres beslutningsforslag B 139 her for nylig i Folketingssalen har foreslået, at man skal lukke 40 små friskoler, fordi man ønsker at hæve elevtallet til 50. Det var så svaret.

Kl. 11:05

Så vil jeg gerne bede ordføreren om at bekræfte, at det fremgår i »Fair Forandring« – også kaldet farlig forandring – at man vil pålægge landbrugs- og fødevarerhvervet ekstra skatter for minimum 1,1 mia. kr., og at man vil indføre en lang række nye restriktioner for fødevarerbranchen, der i øvrigt beskæftiger 139.000 mennesker i Danmark. De er dybt afhængige af, at man ikke, som oppositionen ønsker, eksporterer alle arbejdspladserne til udlandet. Vil ordføreren bekræfte, at der af Socialdemokraternes skatteudspil fremgår nye afgifter for 1,1 mia. kr., ja eller nej?

Kl. 11:02

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ordføreren.

Kl. 11:02

Julie Skovsby (S):

Jeg ville rigtig gerne, at jeg blot med et ord og meget populistisk kunne løse hele det her problem, men det kan man altså ikke. Man bliver altså nødt til at tænke udkantspolitikken ind i en større sammenhæng. Man kan altså ikke bare gøre det til en eller anden enkel beslutning, som man kan svare ja eller nej til.

Man bliver nødt til at gå ind og kigge på udligningsreform, kommunalreform og den skattepolitik, der bliver ført i Danmark, hvor der bliver delt skattelettelser ud til de rigeste, og hvor vi ser områder i Danmark, som ikke nyder godt af regeringens skattelettelser. Man bliver nødt til at tænke det ind, når man taler om grønne arbejdspladser. Når vi tænker på eksemplet før med transport, der handler det eksempelvis om roadpricing, og hvad det betyder for folk, der bor i et område, hvor de altså er nødt til at have to biler, og hvor de altså ikke kan klare sig med en cykel, hvis bussen ikke kører.

Kl. 11:03

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Fru Sophie Løhde.

Kl. 11:04

Sophie Løhde (V):

Det er jo næsten komisk at nævne, at det er problematisk, at der er nogle, der rent faktisk skal køre i to biler – det er jeg fuldstændig enig med ordføreren i – og så samtidig i næste sætning sige, at derfor må man gå ind og kigge på, at det er problematisk med roadpricing. Det er nøjagtig det, Socialdemokratiet har foreslået sammen med Socialistisk Folkeparti, nemlig øgede afgifter for dem, der skal benytte bilerne, herunder især dem, der har langt til deres arbejde, fordi de er bosiddende i udkantskommunerne. Det bliver konkret for en borger, der skal pendle fra Oxbøl til Kolding, en ekstraregning på 15.000 kr. om året. Så fik vi det på plads.

Men ordføreren har ikke svaret en eneste gang på de spørgsmål, der bliver stillet. Der bliver snakket noget om, at vi skal tænke udkantskommunerne og politikken ind i en større sammenhæng, eksempelvis i en skattepolitik, som ordføreren selv nævner. Derfor spørger jeg helt konkret nu for – jeg tror – ottende gang: Er det korrekt, at det fremgår af skatteudspillet fra Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti, at man vil pålægge landbrugs- og fødevarerhvervet nye ekstraskatter for mindst 1,1 mia. kr. og foruden også pålægge dem en lang række øgede restriktioner, som betyder, at arbejdspladserne vil flytte til udlandet, ja eller nej?

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ordføreren.

Kl. 11:05

Julie Skovsby (S):

De helt konkrete tiltag i »Fair Forandring«, som er et stort oplæg, kan læses på vores hjemmeside og i vores udspil. Der kan man helt præcis se, hvor der flyttes penge fra og hvorhen til. Det synes jeg at ordføreren skulle gøre.

Så vil jeg sige, at jeg sådan set er lidt ærgerlig over den måde, som den her debat bliver mødt på. Jeg ønsker, at vi får den her debat ind i en større sammenhæng, men det ønsker regeringspartierne ikke. Regeringspartierne ønsker åbenbart, at vi hvert eneste år skal diskutere nogle regionalpolitiske redegørelser, som tegner et rosenrødt billede af, hvordan det går i Danmark. Så kan man komme med nogle hurtige forslag en gang imellem, uden at der sker nogen forandring. Vi kan jo se, hvordan virkeligheden har tegnet sig igennem de sidste 8-9 år. Det er ikke noget kønt billede. Det er ikke et billede, der giver lighed i Danmark.

Kl. 11:06

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Hvis jeg lige må gøre en praktisk procedurebemærkning, er det jo en stor misforståelse hos mange af os politikere, at vi bedre kan placere vores pointer ved lang taletid end ved kort taletid.

Det forholder sig sådan, at Folketingets forretningsorden siger, at der til korte bemærkninger er 1 minut både til spørgerne og til svarerne, ingen nævnt ingen glemt. Hr. Jacob Jensen for en kort bemærkning.

Kl. 11:06

Jacob Jensen (V):

Jeg skal gøre det kort: Hvis man beskatter et fødevarerhverv, som har de fleste af sine arbejdspladser ude i Udkantsdanmark, som det hedder, med 1,1 mia. kr. ekstra, vil det så medføre mere aktivitet eller mindre aktivitet?

Kl. 11:06

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ordføreren.

Kl. 11:06

Julie Skovsby (S):

Jeg mener, at regeringens landbrugspolitik er slået fejl. Jeg mener, at hvis man begynder at tro på, at man kan dele skattelettelser ud til landbruget og man derved kan redde danske arbejdspladser, så begår man en voldsom fejl. Den vej, jeg synes vi skal gå i Danmark, når det handler om landbruget, er, at vi skal gøre os konkurrencedygtige, ikke på laveste fællesnævner, ikke ved at det går ud over miljøet, ikke ved at det går ud over dyrevelfærden, men ved at skabe nogle innovative løsninger, som Danmark også kan leve af og kan eksportere. At give skattelettelser til landbruget mener jeg bestemt ikke er vejen frem.

Kl. 11:07

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Hr. Jacob Jensen.

Kl. 11:07

Jacob Jensen (V):

Hvis man beskatter et fødevarerhverv, hvor langt de fleste arbejdspladser ligger i Yderkantsdanmark, med 1,1 mia. kr., vil det så skabe mere eller mindre aktivitet i fødevarerhvervet?

Kl. 11:08

Kl. 11:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 11:08

Julie Skovsby (S):

Altså, den påstand om, at Danmark går under på grund af vores beskatning, at landbruget går under, fordi vi har en skat i Danmark, køber jeg simpelt hen ikke. Jeg tror på, at hvis dansk landbrug skal udvikles og skal overleve, kræver det, at man begynder at tænke i nye baner og ikke bare konkurrerer på laveste fællesnævner, ikke konkurrerer med bønder i eksempelvis Polen, for den konkurrence taber vi. Men kan vi derimod skabe nogle rigtig gode landbrugsprodukter, som er innovative, som sikrer høj grad af dyrevelfærd, og som sikrer, at vi behandler vores miljø fornuftigt og rigtig godt, så er det noget, som Danmark kan leve af i fremtiden.

Kl. 11:08

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Henrik Brodersen for en kort bemærkning.

Kl. 11:08

Henrik Brodersen (DF):

Jeg vil starte med at konstatere, at det heller ikke denne gang er lykkedes ordføreren at svare ja eller nej på et meget konkret spørgsmål fra den tidligere spørger.

Så vil jeg henlede opmærksomheden på ordføreren indlæg om den kollektive trafik, og hvor vigtigt det var at bevare busruterne i landdistrikterne, netop fordi folk, der bor derude, så kunne komme ind til købstaden og klare de indkøb og de fornødenheder, det nu engang er vigtigt at klare. Ud over selvfølgelig at blive bekymret over at høre resten af ordføreren tale om, hvor galt det egentlig stod til, så er jeg da også lidt bekymret over, at der ikke kom et eneste initiativ fra Socialdemokraterne til, hvad man så vil gøre. Jeg vil bare høre ordføreren bekræfte eller afkræfte, hvor vigtigt det er, at man har busruter rundt omkring i landdistrikterne, sådan at folk har mulighed for at pendle – også dem, der ikke har et privat befordringsmiddel.

Kl. 11:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 11:10

Julie Skovsby (S):

Vi Socialdemokrater synes, at det er rigtig vigtigt, at der kører en bus, at der er busruter, og derfor synes vi, at det, der sker lige nu, hvor der bliver nedlagt busruter, er forfærdeligt. Det ved jeg at Dansk Folkeparti også mener, men der, hvor jeg bare ikke forstår Dansk Folkeparti, er, i forbindelse med at man har været med i kommunalreformen, at man har været med til at beslutte, at vi skal organisere bustransport på den måde i Danmark, at det er et stort virvar af finansiering. Kommunerne betaler noget, regionerne betaler noget, staten betaler noget, og ingen tager noget politisk ansvar for, at der ikke kører busser i udkantsområderne. Dansk Folkeparti burde gå ind og kigge på, hvad det er for en finansiering, man har lavet, af netop bustransporten i Danmark, og tage det ansvar, som man bør tage på sine skuldre, når man nu stemmer for en kommunalreform.

Kl. 11:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Henrik Brodersen.

Henrik Brodersen (DF):

Det er bare, fordi det har skabt lidt forvirring, for ordføreren var inde på, at der, hvor hun selv kommer fra, var det således, at man var begyndt at lukke skoler, hvad ordføreren beklagede meget.

Der, hvor jeg kommer fra, har vi et bystyre, som er ledet af Socialdemokraterne med opbakning fra SF. De har her ved det sidste møde, vi havde i kommunalbestyrelsen, fundet frem til, at man kunne spare 5,5 mio. kr. på den kollektive trafik i landdistrikterne. Det gik på nær en bybus alt sammen ud over transport i landdistrikterne. Hvis ikke det havde været, fordi brave Venstrefolk og DF'ere ude lokalt havde råbt vagt i gevær og fået trukket noget tilbage, så var det blevet sådan, at hvis en ældre dame bare skulle ind og have en ganske almindelig kort ambulans behandling hos en øjenlæge, så havde hun faktisk været nødt til at tage en overnatning på det lokale hotel. Jeg ved ikke, hvad ordføreren har at sige til det.

Kl. 11:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 11:11

Julie Skovsby (S):

Nu kan man jo kende det igen. Åbenbart er alle problemerne ikke regeringens og Dansk Folkepartis skyld. Det er ene og alene socialdemokratiske byrådsmedlemmer, der har skylden. Jeg mener, at Dansk Folkeparti og ordføreren burde stille sig selv de spørgsmål: Hvorfor er det, at man skal spare 0,5 mio. kr. på busruter? Hvorfor er kommunerne kommet dertil, og hvem er det, der har lavet den finansiering af busselskaberne, som i dag betyder, at der netop nedlægges busruter? Hvem er det, der herinde i Folketinget har stemt for, at det tilskud, der gives til takstnedsættelser, skal være mindre, sådan at billetterne kommer til at koste mere? Hvem er det, der har stemt for det?

Kl. 11:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Henrik Rasmussen for en kort bemærkning.

Kl. 11:12

Henrik Rasmussen (KF):

Tak. Jeg har siddet og lyttet godt til debatten her, og ordføreren siger, at det er synd for de nye kommunalbestyrelser, at de nu skal ud og spare. Er det egentlig ikke det, de er vant til? Er kommunalbestyrelserne ikke vant til at skulle prioritere, og at der kommer nogle eksempler frem om, hvordan og hvorledes man kan spare? Det er vel et eller andet sted udmærket, men er det ikke også lige præcis den forandring, der skal til? Og er det en forandring, Socialdemokratiet ikke ønsker?

Der bliver netop også sagt, at man ikke lytter til debatten i Folketinget. Jo, det gør man netop, og er det ikke rigtigt, at Socialdemokratiet faktisk også ønsker i større omfang at detailstyre kommunerne i mange af de beslutningsforslag fra Socialdemokratiet, vi har behandlet?

Kl. 11:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 11:13

Julie Skovsby (S):

Vi Socialdemokrater ønsker at styrke det lokale demokrati. Jeg blev så spurgt om, om det ikke er sådan, at byrådspolitikerne er vant til at spare. Jeg tror, at rigtig mange byrådspolitikere vil nikke ja til det spørgsmål. Det er noget, som man har gjort i rigtig mange år, og det

er jo også derfor, at regeringens chokkur og spareplan nu kommer til at virke utrolig voldsom. Man har jo ude i netop de her kommuner, vi taler om, allerede skåret ind til benet, og nu skal man som det seneste igen ud at finde 4 mia. kr. Det på Fyn kommer til at koste 700 kommunale arbejdspladser. Jamen hvad kommer det til at betyde for ældreplejen eksempelvis? Det skal byrådspolitikerne nu til at tage stilling til.

Jeg mener, at det, der er brug for i det her land, er, at regeringen og Dansk Folkeparti tager ansvar for de beslutninger, der bliver taget herinde, og så giver byrådspolitikerne deres kommunale selvstyre tilbage.

Kl. 11:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Henrik Rasmussen.

Kl. 11:14

Henrik Rasmussen (KF):

Læg mærke til, at jeg brugte ordet prioritere. Men lad os bare holde fast i lige præcis den her redegørelse og det, der er blevet sagt her.

Såfremt den evaluering, man mangler i forbindelse med kommunalreformen, og som man efterlyser, skal laves, hvem skal så bidrage til en sådan evaluering? Det skal kommunerne. Vil det sige, at kommunerne nu skal have flere administrative opgaver for nu også at skulle sidde og evaluere, hvordan og hvorledes man har gjort tingene, for at skabe sammenlignelige tal, sådan at man herindefra kan få et eller andet billede af det?

Jeg synes, det lyder mærkeligt, hvis Socialdemokratiet lige pludselig vil kanalisere flere penge over til administration i stedet for at lade pengene blive i kommunerne til varme hænder.

Kl. 11:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 11:15

Julie Skovsby (S):

Jeg skal jo være fair og sige, at ordføreren brugte både ordet prioritere og ordet spare, men det er så sandelig også noget, som byrådspolitikerne er vant til.

Med hensyn til spørgsmålet om, om det så ikke bare vil føre til mere administration, hvis vi laver en evaluering af kommunalreformen, vil jeg sige, at jeg tror, at vi sådan set kan undgå administration, ved at vi går ind og kigger på, hvad der fungerer i kommunalreformen, og ikke mindst på, hvad der ikke fungerer.

Transportområdet har vi jo været inde på, men der er så mange andre områder, som der også er brug for at vi kommer ind og får undersøgt meget nærmere.

Kl. 11:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 11:16

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Så har vi jo endnu en af de her årlige traditioner, som jeg synes det absolut er værd at deltage i, for her har vi lejlighed til at debattere den danske regionalpolitiske situation. Det gør vi så bl.a. ved at tage udgangspunkt i den regionalpolitiske redegørelse, som er blevet fremlagt af indenrigs- og sundhedsministeren.

Der er selvfølgelig forskellige måder at beskrive virkeligheden på, alt efter hvilken agenda man har, og alt efter hvilke synspunkter man har. Vi kunne eksempelvis læse i Ugebrevet A4, som i hvert

fald ikke kan beskyldes for ikke at have en agenda, at det her drejer sig om rådne bananer.

Der er ordføreren før mig, der har været inde på begrebet rådne bananer. Jeg bryder mig overhovedet ikke om, at vi kalder områder i Danmark for rådne bananer, og jeg synes, at vi måske skulle prøve, efter den debat vi har i år, hvor vi ikke kan undgå, at det bliver en del af debatten, at kalde dem det, de er, nemlig egne af Danmark. Der er nogle egne, der ligger tæt på hovedstaden, og der er nogle, der ligger lidt længere væk. Det burde måske være den måde, vi gør det på.

Men Ugebrevet A4 har i hvert fald fundet frem til, at der findes tre af den her slags bananer, som er over sidste salgsdato. Den ene er det meste af Nordjylland, den anden er hele det sydlige Danmark lige fra Tønder til Lolland-Falster og Bornholm, og den allersidste banan er så Vestsjælland. I Dansk Folkeparti synes vi måske godt, at vi kunne ønske os en lidt mere fair og nuanceret debat om, hvordan man fremlægger de problematikker og udfordringer, der selvfølgelig er i, at vi har yderdistrikter og landdistrikter og også har købstæder og en hovedstad i Danmark.

En anden informationskilde til det emne, som vi debatterer i dag, er den, der hedder statistiks.dk, som faktisk har lavet en undersøgelse af de unges mobilitet. De unge er så dem mellem 18 år og 29 år; så ved vi det, er man 30 år, er man ikke mere ung. Men hvor flytter de hen, og hvor flytter de fra? Det er sådan noget, de har været inde at analysere.

Der skulle man selvfølgelig tro, at det kun var et problem for yderområderne i Danmark, at de unge mennesker fraflytter området. Men man kan omvendt sige, at det heldigvis ikke kun er fra landdistrikterne, at der er en frasisvning af de unge.

Det er naturligvis en udfordring, og det er naturligvis et problem, hvis vi har egne med færre og færre unge. Men omvendt kan vi se, at et af de steder, hvor der er den største fraflytning af unge, faktisk er i Hørsholm, som jo ligger i Nordsjælland, og som ligger ret tæt på København. Der har der været en fraflytning på omkring 12 pct. i 2009. Det er nogenlunde samme tal som for Tønder og Lolland. Selv i Trekantområdet, hvor jeg kommer fra, hvor folk siger, at det er der, det hele suser hen, kan vi se, at der er fraflytning af unge mennesker på omkring 3 pct.

En rigtig god forklaring på den her fraflytning er naturligvis, at de unge mennesker vælger at søge hen, hvor de kan få en uddannelse, hvor de kan få en praktikplads, og hvor de kan få en videregående uddannelse, hvor de selvfølgelig også nogle gange bliver hængende, får arbejde og varig beskæftigelse, stifter familie osv., og så ser vi, at mange af dem også efterfølgende vælger at bosætte sig andre steder end i købstæderne og hovedstaden.

Det er naturligvis trist med denne stigende affolkning af de unge, men jeg synes ikke, at der alene er tale om en udkantsmæssig problematik, men der er naturligvis tale om en problematik og en udfordring, som vi alle har behov for at have fokus på at følge og stimulere udviklingen positivt de steder, vi kan fra landspolitisk side. Jeg synes f.eks., at vi har taget et godt initiativ ved at vælge at give et udkantstillæg til gymnasier og erhvervsskoler, som ikke alle sammen ligger i verden navle. Det er sådan set en del af de ting, som man kan diskutere.

Noget andet er jo så jobudviklingen i yderområderne. Der anerkender vi selvfølgelig, at det, at der suser en så stor verdenskrise hen over den samlede jordklode med recession, kursfald på aktier, vigen- de beskæftigelse, mindre samhandel mellem landene osv., selvfølgelig også betyder, at Danmark har kunnet se nogle nye udfordringer, som vi må prøve at løse så godt, som vi nu kan.

Men jeg synes også, at jeg i den anledning er nødt til at pointere, at hvis man kigger i regionalpolitisk redegørelse, er der faktisk fra 2007 til 2010 kommet 3.300 flere statslige arbejdspladser i den landlige del af Danmark. Vi kan så selvfølgelig altid tage en principiel

diskussion om, hvordan vi håndterer et eventuelt ønske om at flytte andre job samme vej.

Der har vi jo i Dansk Folkeparti noteret os, at Venstre bl.a. har foreslået, at vi skal gå ind og vurdere mulighederne med hensyn til Kort- og Matrikelstyrelsen, Søfartsstyrelsen og Energistyrelsen, og Dansk Folkeparti har eksempelvis foreslået Vejdirektoratet, som også har 225 ansatte her i København, som mulige aktører til nogle job, som man med fordel kan outsource, så de ikke alle sammen ligger i de dyreste kontorbygninger og ikke alle sammen ligger i storbyen.

Kl. 11:22

En anden, som har bidraget til den her diskussion, som vi er lidt inde på i dag, er professor i regional udvikling ved Aalborg Universitet Henrik Halkier, som siger, at hvis vi ønsker at modarbejde den her udvikling med, at der sker en udsivning af de unge årgange, som vælger at søge nogle grønnere græsange, er der kun ét brugbart alternativ, og det er en genindførelse af stavnsbåndet. Det er professorens vurdering. Men jeg tror ikke på, at der er ret mange partier i Folketinget, der trods alt vil gå så langt i deres argumentation for at nå det mål.

Dansk Folkeparti vil i hvert fald ikke genindføre stavnsbåndet, men vi vil hellere forfølge det forslag, som mange ildsjæle fra danske yderområder har nævnt, nemlig at man bør påtage sig et ansvar lokalt, man skal smøge ærmerne op, og man skal være aktivt engageret i de enkelte landsbyers udvikling – der, hvor man bor. Den vinke kan vi så fra landspolitisk side gøre, hvad vi kan, for at bakke op om og stimulere, bl.a. via tilskud fra de lokale aktionsgrupper, LAG-midlerne, og EU's landdistriktsmidler og andre fremmende tiltag som f.eks. puljetilskud til nedrivning af faldefærdige ejendomme. Det fik vi i 2010 fra Folketingets side sat 150 mio. kr. af til, og der er så oveni en lille kommunal medfinansiering på omkring 20 mio. kr., og det går til, at vi får bugt med en lang række af de saneringsmodne bygninger osv., som primært ligger i vores landdistrikter.

Ligeledes kan vi jo se, at vi har fået en forbedret låneadgang for mange af de små erhvervsdrivende, der er i landområderne, hvor man jo bl.a. vil få en øget adgang til favorable lån fra landbrugets indkøbsforeninger, og det er noget, som vi fra Dansk Folkepartis side mener i høj grad vil gavne de små lokale virksomheder rundt om i hele Danmark.

Så vil jeg sige, at Dansk Folkeparti jo igennem flere år – siden 2001 – har været aktive bidragsydere med hensyn til at være med i brugbare finanslove her i Folketinget, og vi har selvfølgelig også på finanslovene været med til at sikre nogle midler forskellige steder, som er gået til klare forbedringer for de danske landdistrikter og Danmark som helhed. Der er selvfølgelig også de årlige kommuneaftaler mellem regeringen og Kommunernes Landsforening, som Dansk Folkeparti jo også følger nøje for at sikre, at regeringen indgår fornuftige aftaler med dem.

Af andre gode initiativer kan nævnes, som andre har gjort før, at vi netop har lavet en aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti om 600 mio. kr., som primært går til at styrke akutberedskabet i forbindelse med den nye sygehusstruktur, som er i gang og er i en videre proces i det danske samfund.

Endelig vil jeg også nævne Den Grønne Fond – den er der ikke så mange der har været inde på før – for vi har faktisk også indgået en aftale om Den Grønne Fond på 1,6 mia. kr., hvor der er sat penge af til fremme af innovation og iværksætteri. Og vi jo kan eksempelvis se, at en del nye job finder vej til Lindøværftet på Fyn, i forbindelse med at energiudviklingen gør, at der bliver flere job inden for den branche. Det er nogle ting, som vi synes er positive med hensyn til hele samfundsudviklingen, ikke bare i landdistrikterne, men selvfølgelig også bredere i forbindelse med ønsket om, at vi skal bevare og forsvare de beskæftigede, som vi har, og selvfølgelig også tiltrække og fastholde nye job i Danmark til gavn og glæde for hele samfundsøkonomien.

Det er ordene fra Dansk Folkeparti i den her redegørelsesdebat.

Kl. 11:26

Formanden:

Tak. Der er ønsker om korte bemærkninger, først er det fru Line Barfod.

Kl. 11:26

Line Barfod (EL):

Tak. Det kan jo godt virke lidt underligt, at Dansk Folkepartis politik med hensyn til arbejdspladser er, at man vil prøve at se, om man kan flytte et par hundrede arbejdspladser ud fra København til yderområderne, samtidig med at man er de afgørende stemmer for hele den centralisering, der sker, bl.a. i forhold til sygehusene, hvor det jo er flere tusinde arbejdspladser, de mister rundtom i yderområderne.

Men jeg vil gerne høre i forhold til arbejdspladser i landbruget: Er det Dansk Folkepartis holdning, at de arbejdspladser, der skal være i landbruget i yderområderne, skal være på danske løn- og arbejdsvilkår?

Kl. 11:26

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:26

Hans Kristian Skibby (DF):

Det var jo i og for sig et pudsigt spørgsmål, for selvfølgelig er det det, og det ville da forhåbentlig også andre spørgeren, hvis man gik ud som ordfører og sagde: Vi går ikke ind for, at folk, der er beskæftiget i Danmark, skal overholde de arbejdsvilkår og lønvilkår, som der er i Danmark. Men et af de problemer, der bl.a. er med arbejdsmarkedets bevægelighed, er jo, at vi kan se, at en lang række danske virksomheder lader sig friste. Det er ikke fair, og det er ikke rimeligt, og det er selvfølgelig noget, man må tage hånd om politisk.

Kl. 11:27

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 11:27

Line Barfod (EL):

Men så er det bare, jeg spørger: Hvordan i alverden skulle den politik, regeringen fører, og som Dansk Folkeparti støtter, sikre, at der dels ikke er en stor del af arbejdspladserne, der fortsætter med at flytte, sådan som vi har set det med slagterierne, der flytter til Tyskland, hvor man så har rumænske kolonnearbejdere til 20-30 kr. i timen til at stå for det, dels at der ikke kommer importeret arbejdskraft hertil, der får elendige vilkår, nogle gange slavevilkår, og som udfører arbejdet? Hvad er det helt konkret, Dansk Folkeparti vil gøre for at sikre, at der er arbejdspladser, også i yderområderne, på danske løn- og arbejdsvilkår?

Kl. 11:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:27

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil i hvert fald forsvare, at vi ikke vil gøre det samme som Enhedslisten, som jo ønsker en statsliggørelse af de fleste arbejdspladser; man ønsker faktisk en statsliggørelse af de danske virksomheder, man ønsker faktisk, at alle produktionserhvervene også skal være statsliggjorte, sådan som vi jo kender det fra det gamle russiske system, hvor de havde statslige slagterier, statslige produktionsvirksomheder rundt omkring, de havde kollektiver i hele deres landbrugssektor. Det er den type virksomheder, som Enhedslisten så gerne vil

have. Man vil putte det hele ned i små socialistiske bokse, man vil samfundsregulere på en helt anden måde, end Dansk Folkeparti vil.

Kl. 11:28

Formanden:

Så er det fru Julie Skovsby for en kort bemærkning.

Kl. 11:28

Julie Skovsby (S):

I den redegørelse, vi har fået, nævnes også, at ved sidste års finanslovforhandlinger var placeringen af fremtidens supersygehuse på bordet. Og ordføreren for Dansk Folkeparti var også lidt inde på selve den aftale, der blev indgået dengang.

I Region Syddanmark er det sådan, som ordføreren måske ved, at 40 ud af 41 regionsrådsmedlemmer har stemt for, at der skal være en akutmodtagelse på både OUH og Svendborg Sygehus. Så er det jo sådan, at regeringen har nedsat det her ekspertudvalg, som fuldstændig har overrulet den beslutning, og nu går man fra regeringens side ind for, at der ikke skal være en akutmodtagelse i Svendborg.

Det, jeg ønsker at spørge ordføreren om, er: Er det noget, som Dansk Folkeparti i år vil bringe op på bordet ved finanslovforhandlingerne?

Kl. 11:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:29

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil anbefale ordføreren for Socialdemokraterne at stille et finanspolitisk spørgsmål til en finanspolitisk ordfører, og det er jeg altså ikke. Jeg er kommunalpolitisk ordfører.

Men jeg vil gerne sige, at med hensyn til sygehusstrukturen og med hensyn til akutberedskabet er der jo faktisk en proces i gang nu. Som jeg også nævnte i min ordførertale, har regeringen lavet en aftale med Dansk Folkeparti om at afsætte 600 mio. kr. til tilrettelæggelse og gennemførelse af de her meget klare forbedringer i forhold til det, der ligger nu, hvor der jo ikke var de 600 mio. kr. til at fremme akutberedskabet i de egne af Danmark, hvor man får længere til et sygehus med de specialer, der så er forbundet dermed. Så lad os nu lige se, hvad det ender med.

Kl. 11:30

Formanden:

Fru Julie Skovsby.

Kl. 11:30

Julie Skovsby (S):

Årsagen til, at jeg stiller spørgsmålet, og også årsagen til, at det er med i denne regionalpolitiske redegørelse, er jo, at spørgsmålet om, hvor fremtidens supersygehuse skal ligge, formelt set er et spørgsmål for regionsrådene, men Dansk Folkeparti valgte at tage det op i finanslovforhandlingerne. Derfor ved jeg, at rigtig mange især fynboer er interesseret i at vide, om Dansk Folkeparti også ønsker at støtte regionsrådet i Region Syddanmark, nemlig ved at sige ja til, at der skal være en akutmodtagelse på Svendborg Sygehus.

Kl. 11:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:31

Hans Kristian Skibby (DF):

Hvad angår de ekstra mange milliarder, der kommer ud i regionerne nu til at bygge nye sygehuse for, synes jeg, det er fair, at man også fra deres side, som har været med til at finansiere det – det er jo altså

staten – går ind og via det her sygehusudvalg er med til at bestemme, hvordan de sygehuse skal placeres osv.

Med hensyn til regionerne vil jeg sådan set sige, at vores politik hele tiden har været, at de danske regioner er overflødige. Vi synes ikke om, at vi har en tredelt politisk administration i Danmark. Vi mener, at kommunerne skal have alle de borgernære opgaver, og så skal sundhedsområdet ind under staten. Det er Dansk Folkepartis politik. Så sent som i går stemte vi også ja til et forslag fra Liberal Alliance om at nedlægge de danske regioner. Der kan man så undre sig over, at Det Konservative Folkeparti jo stemte for, at de skulle blive, selv om partiet ved alle festlige lejligheder går ud og siger, at man ønsker regionerne hen, hvor peberet gror.

Kl. 11:32

Formanden:

Så er det fru Margrethe Vestager for en kort bemærkning.

Kl. 11:32

Margrethe Vestager (RV):

Først og fremmest vil jeg da ikke helt afvise, at Dansk Folkeparti og Enhedslisten har noget tilfælles, hvis man skulle tro den noget fantasifulde udlægning af Enhedslistens socialisme. For ideen om at tage statslige arbejdspladser og flytte dem rundt efter forgodtbefindende er da planøkonomi, så det vil noget. Jeg ved så ikke, om det er efter russisk eller maoistisk forbillede, men i hvert fald er det jo en forestilling om, at hvis bare staten griber ind og viser muskler og flytter rundt på folk og akademikerne kan komme på landet, kan de, så er den hellige grav velforvaret.

Jeg må sige, at ordføreren forvirrede mig en lille smule, fordi hele første del af ordførertalen var en redegørelse for, at det egentlig gik meget godt i hele Danmark. Og anden del af ordførertalen var så en redegørelse for alt det gode, Dansk Folkeparti havde gjort, fordi det ikke gik så godt alligevel. Derfor kunne jeg godt tænke mig, at ordføreren ligesom giver en status: Går det, eller går det ikke? For jeg har forstået, at Dansk Folkepartis ledelse er på salgsturné i en række af de kommuner, som vi taler om her. Derfor synes jeg egentlig, at fru Julie Skovsby godt kunne få et præcist svar på spørgsmålet om, hvorvidt Dansk Folkeparti vil gribe ind i sygehusstrukturen og ændre placeringerne, sådan som de nu er fastlagt.

Kl. 11:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:33

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg er da ked af, hvis det skulle ske, at jeg kom til at forvirre en radikal ordfører. Det er nok ikke første gang, man har oplevet en radikal blive forvirret i Folketinget, og det er måske heller ikke den sidste.

Men jeg vil gerne sige med hensyn til sygehusstrukturen, at jeg synes, det er fair nok, at dem, der er med til at finansiere de her mange milliarder kroner til de nye sygehusbyggerier, også er med til at bestemme, hvor de skal placeres til gavn og glæde for alle borgerne i de forskellige regioner.

Det betyder så, at der kan være nogle steder, hvor man er nødt til at gå ind og se på, om de beslutninger, som 41 regionsrådsmedlemmer kommer frem til, nu også er dem, der er fuldstændig de bedste for den regions fremtid, for dens samlede antal indbyggere, og ikke om den kun har baggrund i, hvor de 41 har deres bopæl i regionen. Man kan ikke gå ud og sige, at det ikke er rimeligt og sundt fornuft at kigge på det, men det er jo ikke det samme som at sige, at vi meget gerne vil detailregulere hele processen. Vi lægger absolut også op til en inddragelse af alle dem, der skal være med til det.

Så jeg vil gerne sige, at det her med at spille med musklerne over for at flytte virksomheder og flytte arbejdspladser synes jeg ikke

man kan sammenligne. For der er jo netop tale om, at vi kan se, at der er nogle egne af Danmark, hvor der er større behov for at stimulere beskæftigelsen end i andre egne. Derfor kan det være, at man på sigt og over mange år – det er jo ikke noget, man gør over en dag som en paladsrevolution – vil tilrettelægge en overflytning af statslige arbejdspladser. Det er da kun fair, at man tager en sund og fri diskussion om det.

Kl. 11:34

Formanden:

Fru Margrethe Vestager.

Kl. 11:35

Margrethe Vestager (RV):

Jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti vil skabe usikkerhed og utryghed på alle statslige arbejdspladser i en rum tid fremover, fordi de altid skal være en mulig matadorbrik. Hvis Dansk Folkeparti mener, at der mangler aktivitet et eller andet sted i landet, så er man klar til at tage dem og flytte dem derhen, hvor man måtte ønske sig det. Hvis ikke det er planøkonomi, så ved jeg da ikke, hvad det er.

Lidt på samme vis er det jo en, synes jeg, himmelråbende mangel på respekt for andre folkevalgte end os, der er folkevalgt til Folketinget. Ordføreren sagde tidligere, at noget af det vigtigste, man kunne gøre for kommunerne i Danmark, var at respektere, når folk selv ønskede at smøge ærmerne op og tage fat og tage ansvar. Det er jeg fuldstændig enig i, men det må også gælde regionspolitikere.

Jeg vil gerne have, at ordføreren underbygger sin påstand om, at placeringen af sygehuse i Vestjylland i Region Midtjylland beror på regionspolitikernes egen bopæl. Hvad har ordføreren at bygge den efter min mening meget krænkende påstand på?

Kl. 11:36

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:36

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil da gerne sige, at når diskussionen har været så stor i Region Midtjylland om en afstand på 20 km, kan det jo godt delvist bero på, hvor folk har deres bopæl. Men helt grundlæggende er det her en af de store forskelle på Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti. Vi synes jo bare, det er fair nok at sige, at når staten er med til at finansiere de her sygehuse, må staten også have lov til at være med til at bestemme, hvor de skal placeres. Det synes jeg er sund fornuft. Noget andet var da, hvis det var regionernes egne milliarder, for så skulle regionerne have lov til at bestemme. Men det er ikke regionernes milliarder, det er statens milliarder, og derfor er det fair nok, at man har en åben dialog om placeringen af de her sygehuse. Jeg synes, det er sund fornuft.

Kl. 11:36

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 11:36

Rasmus Prehn (S):

Det sidste, vi får her, er godt nok en absurd historie, altså om det er regionernes milliarder, eller om det er statens milliarder. Det er vel samfundets penge, der skal bruges til fællesskabets bedste. Det er vel det, der er udgangspunktet, og ikke en eller anden form for abespil, hvor man prøver at skyde ansvaret ud mellem hinanden. Jeg synes, det er temmelig sigende, at Dansk Folkeparti benytter den her lejlighed, hvor der er en regional redegørelse, til at rette et frontalt angreb på folkestyret, at rette et frontalt angreb på de mennesker, der bruger masser af timer på at være regionale politikere. Det er jo ikke rime-

ligt. Det er et direkte angreb på dem, der prøver at løse den her opgave, alt imens Dansk Folkeparti turnerer hele Danmark rundt på en charmeoffensiv. Og hvis man skulle tro alt, hvad de lover, ville der jo nærmest være et supersygehus i hver udkantskommune. Situationen er bare den, at Dansk Folkeparti skuffer gang på gang, for der er ikke sammenhæng mellem, hvad man lover, og hvad man gør.

Lad os bare tage et andet eksempel, nemlig den regionale kollektive trafik. Hvordan kan det være, at Dansk Folkeparti, samtidig med at man gerne vil være talsmænd for Udkantsdanmark, har reduceret voldsomt på den infrastruktur, der skulle binde yderområderne sammen?

Kl. 11:38

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:38

Hans Kristian Skibby (DF):

Den kollektive trafik ligger jo faktisk i regionerne. Det er regionerne, som har ansvaret for den. Nu er ordføreren, hr. Rasmus Prehn fra Socialdemokraterne, inde på at sige, at Dansk Folkeparti turnerer rundt og lover et sygehus i hver en kommune. Det må være ordføreren egen kommentar og egen holdning. Det er ikke Dansk Folkepartis politik. Vi har ikke lovet et sygehus i hver en egn af Danmark, tværtimod. Vi har sagt, at vi står last og brast bag de ting, der skal foregå, for at sikre, at der også er fokus på det faglige med hensyn til, at dem, der har behov for lægelig hjælp, også får en så god og sund og faglig assistance som overhovedet muligt med de specialer, som er forbundet dermed. Men ordføreren begynder så at sige, at vi rejser rundt i landet på en salgsturné og lover sygehuse i alle kommuner. Det er simpelt hen nonsens.

Kl. 11:38

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 11:38

Rasmus Prehn (S):

Ja, overdrivelse fremmer nogle gange forståelsen, og det burde Dansk Folkepartis ordfører vide bedre end nogen anden, for man er jo i gang med en salgsturné. Man rejser rundt til den ene kommune efter den anden og lytter og lover og lytter og lover, og hvad sker der så? Når det endelig kommer til målstregen, svigter man. Det er jo også det, det gør sig gældende, når vi taler om den kollektive trafik, den regionale infrastruktur. I den tid, Dansk Folkeparti har støttet den siddende regering, har man sparet og sparet. Billetpriiserne er steget, ruterne blevet færre, så man har rettet et frontalangreb på Udkantsdanmark, mens Dansk Folkeparti har siddet med magten. Sådan er det bare. Så nytter det ikke noget, at man turnerer rundt og lover noget andet. Det er simpelt hen patetisk, og det burde Dansk Folkeparti holde sig for god til.

Kl. 11:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:39

Hans Kristian Skibby (DF):

Altså, jeg må sige, at jeg ikke ved, hvad for en morgenmad, hr. Rasmus Prehn har fået, men den har ikke været særlig god og heller ikke særlig sund, for det er simpelt hen noget vrøvl, der bliver sagt fra spørgerens side. Vi turnerer ikke rundt i Danmark og lover en masse, som vi ikke kan holde. Hvis vi virkelig havde gjort det i Dansk Folkeparti siden 2001, er det da ganske underligt, at partiet er gået frem valg efter valg: i 2001, 2005, 2007 og ved lokalvalgene i 2009 osv..

Det ville da ikke være noget, der var sket i virkeligheden, hvis det viste sig, at man var et stort bluffparti, som ikke havde hold i de ting, man var med i.

Vi deltager engageret og motiveret i alle de aftaler, der har været i Folketinget siden 2001. Vi er så at sige med i alle forlig, vi påtager os et ansvar på godt og nogle gange også på ondt, hvorimod Socialdemokraterne gang på gang stiller sig skuffede med korslagte arme ude ved sidekanten og siger: Det vil vi ikke være med til, det vil vi ikke være med til, og det kan vi ikke lide. Og så er det eneste, man kommer med fra Socialdemokraternes side, en fair forandring, som siger, at nu vil vi til at brandskatte alle danske arbejdspladser, så konkurrenceevnen ryger fløjten og danske arbejdspladser må forsvinde til udlandet. Det er forskellen.

Kl. 11:40

Formanden:

Så er det hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 11:40

Flemming Bonne (SF):

Centralisering er egnsudviklingsstøtte til store byer, det kan man vist godt påstå. De reformer, som Dansk Folkeparti har været med til at gennemføre, sundhedsreformer, strukturreformer, kommunalreformer og politireformer, og hvad det hedder alt sammen, kan man også påstå er egnsudviklingsstøtte til de store byer.

Dansk Folkeparti har støttet samtlige af de her reformer, og nu står vi så og diskuterer en regionalpolitisk redegørelse i dag, hvor vi skal prøve at finde løsninger på, hvordan vi kan genskabe balancen i Danmark og få noget udvikling tilbage til de yderområder, der har mistet. Så spørger jeg: Føler Dansk Folkeparti ikke et ansvar for at have deltaget i de reformer, som har skabt situationen? Vil Dansk Folkeparti positivt arbejde videre for at flytte noget udvikling tilbage?

Kl. 11:41

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:42

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes faktisk, at jeg i min ordførertale gør det ganske klart, hvad der er Dansk Folkepartis politik vedrørende de danske regioner, og også vedrørende de danske yderegne og landdistrikter i særdeleshed. Det synes jeg ikke der er noget nyt i. Og så vil jeg gerne sige, at centralisering jo var det ord, som hr. Flemming Bonne var inde på først. Jeg synes ikke, at man, hvis man kigger på sådan noget som kommunalreformen, kan kalde det for en centralisering. Jeg synes faktisk, at det er en decentralisering. Langt, langt flere opgaver bliver løst ude i kommunerne med byrådet som den direkte ansvarlige for de opgaver, som der ligger. Man har flyttet alt det, som man synes var optimalt at flytte fra amterne over i kommunerne. Vi har også efterfølgende flyttet beskæftigelsesområdet over til kommunerne. Der er kommet mange gode ting ind, som ligger borgernært og lokalt forankret i de enkelte kommuner, og Dansk Folkeparti synes faktisk, at det er ganske fornuftigt.

Så anerkender vi selvfølgelig også, at nogle af de her strukturændringer har medført gener og problematikker. Det ville være dumt ikke at erkende det. Der har vi selvfølgelig en opgave i at løse de problematikker hen ad vejen. Men jeg anerkender ikke ordførerens fremstilling af, at det er centralisme. Jeg synes afgjort, at det er decentralisme.

Kl. 11:43

Formanden:

Hr. Flemming Bonne.

Kl. 11:43

Flemming Bonne (SF):

Kommunalreformen er en decideret centraliseringsreform, og det er den, fordi den jo nedlægger mindre, velfungerende skoler på landet og samler skolerne i store folkeskolefabrikker i de større byer, uden at undervisningen for så vidt bliver bedre. Det gør man ud fra nogle misforståede økonomiske hensyn, for jeg tror jo ikke, at det bliver bedre i længden.

Men at påstå som ordføreren, at kommunalreformen ikke er en centraliseringsreform, er altså helt forkert. Derfor vil jeg gentage mit spørgsmål: Vil Dansk Folkeparti være med til sådan mere målrettet at udbedre de værste skader?

Kl. 11:43

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:43

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen jeg deler ikke ordførerens holdning, nemlig at der er en masse skader, som skal udbedres. Jeg vil sige, at der er nogle udfordringer i, at nogle ting skal tilrettelægges anderledes i forbindelse med de reformer, som vi har været igennem i de seneste mange år.

Nu nævnte hr. Flemming Bonne noget med »skolefabrikker«. Nu har vi godt nok hørt lidt om, hvad Socialdemokraternes folketingsmedlemmer synes om skoler i Ballerup f.eks., men jeg læste da en artikel her den anden dag, jeg tror faktisk, det var i B.T., hvor man interviewede et skolebarn fra den pågældende skole i Ballerup, hvor der er over 900 elever. Der spurgte man den dreng: Går du på en god skole? Ja, han var så glad for at gå på den skole. Altså, det er jo ikke skolefabrikker, bare fordi skoler bliver større. Skolerne er jo generelt større i de bysamfund, hvor der bor flere indbyggere mere koncentreret end ude på landet.

Så vil jeg gerne sige, at vi selvfølgelig nogle steder nu kan se, at der lukkes folkeskoler i forskellige kommuner. Men jeg vil altså have lov til at komme med den påstand, at det antal skolelukninger, vi ser nu, også ville have været der uden en kommunalreform.

Kl. 11:44

Formanden:

Tak til hr. Hans Kristian Skibby. Der er ikke flere, der har ønsket korte bemærkninger. Så går vi videre i ordførerrækken, og næste ordfører er så hr. Flemming Bonne fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 11:45

(Ordfører)**Flemming Bonne (SF):**

Regeringen siger, at den ønsker et Danmark i balance. Mulighederne for at bo samt for at skabe vækst og erhvervsudvikling skal være gode i hele landet. Sådan indledes den regionalpolitiske redegørelse for 2010. En lang række initiativer medvirker til at opfylde regeringens regionalpolitiske målsætning, skriver regeringen og peger herefter på nogle generelle tiltag som f.eks. skattelettelser og fremrykning af offentlige investeringer, herunder understøttelse af øget anlægsaktivitet i kommunerne.

Hertil skal blot noteres, at al erfaring og virkeligheden i øvrigt viser, at skattelettelser stort set kun virker i vækstområder og hos de mere velhavende. Yderområderne har ikke fået nogen reel andel i effekten af skattelettelserne.

Hvis man søger efter målrettede initiativer, som kunne have en særlig gunstig virkning på vækst og udvikling i hårdt ramte yderområder, har redegørelsen ikke noget nyt at byde på. Der er i redegørelsen en oversigt over kendte tilskudsordninger, men den ledsages ikke af effektmålinger, som viser, hvad der virker, og hvor meget det

skaber af nye job, og hvor mange varige arbejdspladser der er skabt, eller om det bare er rapporter, der er tale om. Hvad er der f.eks. skabt af nye job i forbindelse med vækstforaenens udkantsforpligtelser? Det kunne være interessant at vide.

Den regionalpolitiske redegørelse falder lige midt i en meget intens regionalpolitisk debat om Udkantsdanmark, en meget vigtig debat, hvor helt almindelige mennesker får mulighed for at ytre sig, og hvor det viser sig, at frustrationerne i den grad får frit løb. Folk udtrykker i stort omfang begyndende politikerlede, de føler afmagt over for de reformer, som har skabt stor afstand mellem den enkelte og det politiske niveau.

SF er et folkeparti, hvor det at skabe udvikling og en ny politik til gavn for alle egne i Danmark er en integreret del af partiets værdigrundlag. I en tid, hvor vi debatterer, hvordan vi sikrer langtidsholdbarheden i dansk økonomi, og hvordan vi sikrer fremtidens hænder og hoveder, som skal tage over efter de store årgange, når de forlader arbejdsmarkedet, skal vi naturligvis udnytte alle menneskelige ressourcer i Danmark. Vi skal derfor tage stilling til, om udkantsområderne skal have del i væksten og udviklingen, eller om borgerne dér på længere sigt skal sættes på passiv forsørgelse.

SF vil vækst og udvikling i hele Danmark. Danmark er ikke så stort, at det kan retfærdiggøre så store strukturelle, økonomiske og sociale kløfter imellem vækstområderne og yderområderne, som der er tale om.

Vi ved, at forudsætninger for at skabe udvikling og vækst og lige muligheder er en varieret erhvervsstruktur, hvor der indgår en høj grad af kompetencearbejdspladser. Der skal være adgang til en bred palet af ungdoms- og kompetencegivende erhvervsuddannelser. Der skal være en god offentlig service med sygehuse, læger og politi og ikke mindst konkurrencedygtige kommuner, som er på samme økonomiske niveau som andre kommuner i landet. Og endelig skal der være god trafikal infrastruktur, kollektiv trafik og gode pendlervilkår.

Udkantskommunerne defineres som de kommuner, der oplever befolkningsstilbagegang og stagnation, og udgør sammen med et mindre antal landdistriktskommuner ca. 25 kommunale enheder. Der bor ca. 800.000 mennesker, ca. 450.000 er på arbejdsmarkedet – nogle af dem er jo altså ledige – og blandt de 450.000 er 145.000 ufaglærte. Når vi skal diskutere, hvordan vi skal fremtidssikre langtidsholdbarheden i dansk politik, ved vi, at vi skal have øget uddannelsesniveaet, og derfor skal der gøres en ekstra indsats i udkantsområderne for at løfte hele uddannelsesniveaet.

Kl. 11:50

Udkantskommunerne taber befolkning, de har dårlig kommunal økonomi med høje skatter og lave udgifter til kommunal service. De har mistet på kommunalreformen og politireformen og sundhedsreformen. Der er en ensidig erhvervsstruktur med mange industriarbejdspladser, som forsvinder. Det er vanskeligt for nye virksomheder at opnå finansiering, hvis de vil opføre nye fabriksbygninger. Og så er der generelt et lavt uddannelsesniveau. Og vi kan vel også påstå, at der er dårlige pendlerforhold og lange afstande til vækstområderne. Jeg har nu tegnet et billede af, hvordan de virkelig problemfyldte yderområder i Danmark ser ud, og hvad det er for problemer, de slås med.

Udkantskommunerne har derfor ikke de forudsætninger, der skal være til stede for selv at skabe vækst. SF har derfor lavet et omfattende regionalt oplæg med mange forslag til, hvordan vi kan genskabe balancen i vores samfund. Vi foreslår bl.a., at der nedsættes en kommission, som skal arbejde med regional udvikling. Kommissionen skal analysere den regionale udvikling og udarbejde forslag til spredning af økonomi, vækst og offentlig service, så også udkantsområderne udvikler sig positivt.

Kommissionen skal også forholde sig til, hvordan en spredning af samfundets samlede aktiviteter kan skabe en mere effektiv udnyttel-

se af de samlede ressourcer. Kommissionen skal give bud på flere arbejdspladser og flere uddannelser i udkantsområderne. Vi skal tilføje flere arbejdspladser, både statslige, regionale og kommunale. Der skal ske en bedre spredning af de offentlige arbejdspladser.

Offentlig service, herunder sygehuse, sundhedstilbud, politi og kommunal velfærd, skal være på niveau med resten af landets. Infrastruktur, kollektiv trafik og pendlervilkår skal løftes. Landbrugets fremtidige rolle i forhold til arbejdspladser og naturforvaltning er en vigtig del af kommissionens arbejde. Den skal kigge på de muligheder, der ligger i højhastighedsbredbånd, og hvordan vi får rullet bredbåndet ud til hele landet. Samtidig skal den arbejde med forslag til nye digitale løsninger.

Landdistrikterne og de danske øer skal også kigges efter med hensyn til fremtidens job, uddannelse og service.

Men der er mange ting, vi kan gøre her og nu. Vi kan sikre udkantskommunernes økonomi i den kommende økonomiaftale, fordi dårlig lokal service ikke trækker borgere til. Opretholdelse og udvidelse af den lokale busdrift, som står over for flere lukninger, kan vi også gøre noget ved. Vi kan lokalisere nye statslige centre i forbindelse med den objektive sagsbehandling, hvor skal de ligge, hvis det beslutes? Skal de ligge i Sønderjylland, Thy, Vestsjælland eller hvor? Jeg har bemærket, at Venstre i deres udspil går så langt som til at sige, at de skal placeres i provinsen. Jeg vil gerne høre, om Venstre vil tage skridtet fuldt ud og sige: Lad os bruge sådanne centre, hvis de bliver til noget, til at understøtte beskæftigelsen i udkantsområderne.

Vi kan sikre, at CVU'erne i Udkantsdanmark får bedre vilkår. Vi kan støtte sikre støtte til oprettelse af offentlige lægepraksiser og sundhedscentre i udkantsområderne. Vi kan sætte mere fokus på placering af politistationer. Her er problemerne med fastholdelsen af politistationen i Løgstør et fremragende eksempel. Og så kunne man måske sætte spørgsmålstegn ved den aftale om lukkeloven, der blev indgået i går. Den gør det i hvert fald ikke lettere for den lille brugs i udkantsområdet at konkurrere. Så der er nogle handlemuligheder, vi har allerede nu, og dem skal udnytte, samtidig med at vi afventer resultatet af et kommissionsarbejde.

Kl. 11:55

Formanden:

Ja tak. Der er ønsker om korte bemærkninger, og det er først hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 11:55

Hans Kristian Skibby (DF):

Tak, hr. formand. Hr. Flemming Bonne var lidt inde på det der med sygehusstruktur og også læger og politi, nemlig at det selvfølgelig er vigtigt, at vi har styr på de ting i Danmark. Jeg vil gerne spørge ordføreren om hr. Villy Søvnalds udtalelser om det samme emne, som man bl.a. kan læse i B.T. i dag: Bølgen af fyringer på vores sygehuse fortsætter med uformindsket styrke, regeringen og Dansk Folkeparti taler så smukt om flere ressourcer til sundhedsvæsenet, men virkeligheden er massefyringer på vores fælles sygehuse. Det siger hr. Villy Søvnald på Facebook den 22. marts og i Politiken den 3. marts.

Jeg vil gerne spørge SF's ordfører: Deler SF's ordfører den påstand?

Kl. 11:55

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:55

Flemming Bonne (SF):

Jeg har ikke nogen grund til at rejse tvivl om det, min formand har udtalt sig om.

Formanden:

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 11:56 en for, må staten gå ind og gøre det for. Og det gør vi så med penge fra bankpakke II, altså renteindtægterne derfra.

Hvad der ellers har været fremme om, hvad de penge skulle bruges til, vil jeg ikke forholde mig til. Jeg vil bare sige, at jeg har været en del af det forslag, vi taler om her, med statsstøtte til yderområderne, og pengene ligger der.

Kl. 11:59

Hans Kristian Skibby (DF):

Hvis ordføreren ikke har grund til at drage sin formands sætninger i tvivl, har ordføreren i hvert fald brug for at bekræfte, at han drager Sundhedsstyrelsens tal i tvivl. Det må jo være det klare, logiske svar på spørgsmålet, for fakta er netop, jævnfør Sundhedsstyrelsen, at der i 2001 var 90.200 ansatte i sundhedsvæsenet, og i 2009 er der 102.200. Er det ikke en stigning?

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 11:59

Formanden:

Ordføreren.

Sophie Løhde (V):

Fakta er, at Socialistisk Folkeparti sammen med deres forlovede, Socialdemokraterne, allerede har foreslået at bruge pengene på børneområdet. Det fremgår i en lang række artikler, men o.k., det går selvfølgelig et par måneder tilbage, og jeg er godt klar over, at man i oppositionen bare bruger pengene hele tiden, så det kan være svært at huske alle de mange løfter, man er kommet med.

Men vil ordføreren for Socialistisk Folkeparti ikke forklare mig, hvordan man kan love nogen 600 mio. kr. fra nogle renteindtægter, når man sammen med Socialdemokraterne allerede har brugt de penge på børneområdet? Hvordan kommer det til at ske? Kan man bruge pengene to gange?

Kl. 11:59

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:59

Forhandling**Flemming Bonne (SF):**

Hvis jeg skal forholde mig til de to tal, må jeg erkende, at det er en stigning. Men det er jo ikke det, sagen drejer sig om. Det, hr. Villy Søvndal har udtalt sig om, er nogle fyringer, som er iværksat på samtlige sygehuse i Danmark og specielt på de store sygehuse omkring hovedstaden.

Kl. 11:57

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Sophie Løhde.

Kl. 11:57

Flemming Bonne (SF):

Nej, man kan bruge de penge, der er til rådighed. Og der er penge nok til rådighed til at tjene begge formål.

Kl. 12:00

Sophie Løhde (V):

På SF's landsmøde bekendtgjorde hr. Villy Søvndal, at staten skal til at agere statsbank og låne penge til de virksomheder, der er afvist af bankerne i forbindelse med etablering i yderområder, og pengene hertil skal ifølge Socialistisk Folkeparti komme fra renteindtægterne fra bankpakke II, kan jeg forstå i diverse medier. Det var jo for så vidt fint nok, hvis det ikke var sådan, at Socialistisk Folkeparti ikke allerede sammen med Socialdemokraterne havde brugt pengene på børneområdet under mottoet »fra banker til børn«. Og derfor vil jeg egentlig bare bede ordføreren fra Socialistisk Folkeparti om at forklare mig, hvordan man i Socialistisk Folkeparti endnu en gang kan formå at bruge de samme penge to gange – det kan som bekendt kun lade sig gøre i hr. Villy Søvndals virkelighed – og derfor vil jeg jo også høre ordføreren, om det ikke er en lille smule pinligt og uansvarligt over for de mennesker, som tror, at Socialistisk Folkeparti kommer med en udstrakt hånd, men som i virkeligheden kun er en narresut?

Kl. 11:58

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:58

Formanden:

Så er det hr. Erling Bonnesen for en kort bemærkning.

Kl. 12:00

Erling Bonnesen (V):

Tak. Arbejdspladser og erhverv er jo en vigtig grundforudsætning for udviklingen i landdistrikterne. Derfor vil vi gerne i Venstre give nogle bedre muligheder, også gennem planloven, til at man kan starte små virksomheder, og også til at de kan få lov at udvikle sig. Der får man jo et helt klart indtryk af at SF er imod. Der slår man hælene i. Hvordan kan det være, at man ikke vil være med til det i SF?

Kl. 12:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:00

Flemming Bonne (SF):

Jamen jeg tror nok, at vi til hver en tid i SF vil være med til at tage en diskussion af planlovens bestemmelser. Det har vi ikke noget imod. Hvis vi opdager, at der er voldsomme barrierer for, at udkantsområderne kan udvikle sig, tager vi gerne en drøftelse om det.

Kl. 12:00

Formanden:

Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 12:00

Erling Bonnesen (V):

Ordføreren svarer, at man gerne vil tage en drøftelse. Ja, den har vi haft masser af gange og masser af gange. Lige så mange gange har

vi jo oplevet, at Socialistisk Folkeparti siger nej, når det kommer til konkrete initiativer lige præcis for at lette, at man kan få startet virksomhed i de overflødiggjorte bygninger, eller når man så er kommet i gang, kan få mulighed for også at udvikle sig til en lidt større størrelse, faktisk at få dannet en succes. Det er jo der, kæden ryger af, og vi ligesom så at sige også med henvisning til retorikken i det tidligere spørgsmål får narresut efter narresut. Man forsøger at tegne et glansbillede, og så falder det sammen, når det kommer til realiteter.

Kl. 12:01

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:01

Flemming Bonne (SF):

Hvis jeg nu siger, at SF gerne vil være med til at diskutere, hvordan vi kan udvide rammerne for at skabe nye muligheder for virksomheder i yderområderne og i landdistrikterne, må det vel formentlig være godt nok for ordføreren.

Kl. 12:01

Formanden:

Så er det hr. Henrik Rasmussen for en kort bemærkning.

Kl. 12:01

Henrik Rasmussen (KF):

Jeg havde fornøjelsen af at høre hr. Villy Søvnalds 1. maj-tale, og jeg kunne godt tænke mig at høre ordføreren, om han også er helt enig i det omkring massakre – regeringens massakre – på velfærdssamfundet. Jeg vil gerne høre, om det er sådan, at ordføreren her også benægter de tal, de faktuelle tal, som er kommet frem om, at der i dag er 5.200 flere læger og sygeplejersker i Danmark end for 9 år siden, at der sidste år gennemførtes 115.000 flere operationer i Danmark – det er altså 500 operationer mere hver dag end for 9 år siden – samt at i dag er ventetiden på hospitalet i gennemsnit blevet 27 dage mindre, end den var i 2001. Er hr. Flemming Bonne enig med sin formand i, at vi er ved at massakrere velfærdssamfundet med disse tal?

Kl. 12:02

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:02

Flemming Bonne (SF):

Jeg er helt enig med min formand i, at vi massakrerer velfærdssamfundet, hvis man gennemfører nedskæringer og besparelser på 24 mia. kr., som regeringen er i færd med at planlægge. Det er klart, at det ikke kan gøres, uden at det sætter nogle alvorlige skår i vores velfærd.

Kl. 12:03

Formanden:

Hr. Henrik Rasmussen.

Kl. 12:03

Henrik Rasmussen (KF):

Tak. Jeg vil forlænge mit spørgsmål ved at sige: Vil man så også benægte, når man taler om det, at der er 24.000 færre ledige nu, end der var i 2001, og at vi samtidig bruger 12.000 kr. mere pr. person fra spæd til ældre i hele forløbet nu, end vi gjorde i 2001?

Kl. 12:03

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:03

Flemming Bonne (SF):

Jeg kan bekræfte, at der i dagens Danmark er en ledighed på ca. 227.000, når vi tæller det hele med, når vi tæller de mennesker med, som er i aktivering, på kontanthjælp, og som ikke tæller med i statistikkerne, fordi de er røget ud af forsørgelsessystemerne. 227.000 – og det er en megastor opgave at få skabt beskæftigelse til de mennesker.

Kl. 12:04

Formanden:

Tak til hr. Flemming Bonne. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Vi går videre i ordførerrækken, og så er det hr. Henrik Rasmussen som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 12:04

(Ordfører)**Henrik Rasmussen (KF):**

Regeringen ønsker et Danmark, som er i balance. Mulighederne for at bo samt for at skabe vækst og erhvervsudvikling skal være gode i hele landet. Med de nye, store kommuner og den regional forankrede vækstindsats er der større kapacitet til at sikre udviklingen i udkantssområderne. Regeringen vil understøtte denne indsats ved at fremlægge et regionalpolitisk udspil. Udspillet skal bidrage til, at man også lokalt og regionalt kan udnytte mulighederne i en ny »Grøn Vækst«-økonomi, f.eks. i form af grøn turisme og udvikling og anvendelse af avanceret grøn teknologi. Generelle regler må ikke bremse lokale initiativer og virkelyst, men der må heller ikke gås på kompromis med samfundsmæssige hensyn til f.eks. natur og miljø. Regeringen vil understøtte denne udvikling med en mere differentieret planlov, f.eks. via en grøn udfordringsret for kommunerne.

Dette er ikke noget, jeg står her og finder på, det er noget, som der står i regeringsgrundlaget. Og man kan i hvert fald tydeligt høre, at her har der været en konservativ med ind over, og det er jeg i hvert fald ganske stolt over.

Hvad har regeringen så gjort?

Jamen regeringen har med bank-, kredit- og erhvervspakkerne taget de nødvendige skridt for at sikre den finansielle stabilitet i Danmark og modvirke, at der opstår en decideret kreditklemme. Regeringen følger ledighedsudviklingen tæt, og siden krisens indtræden er ledighedstallet steget, men det har ikke på noget tidspunkt kunnet konstateres, at det gælder mere for udkantssområderne. Og som sagt er ledighedstallet altså 24.000 mindre nu, end det var ved samme tid i 2001.

Regeringen har sikret regionale arbejdspladser og oprettet nye institutioner uden for hovedstadsområdet såsom Sikkerhedsstyrelsen, SKAT's Betalingscenter, Tinglysningsretten, og man er også ved at etablere et nyt fængsel på Falster.

Siden kommunalreformen har alle landsdele, bortset fra København, haft en fremgang i antallet af statsligt ansatte; den største fremgang har været landsdelene Vest- og Syddjylland, Østsjælland, Vest- og Sydsjælland og Bornholm.

Regeringen har liberaliseret lukkeloven, og jeg ved, det kan være svært at sige, om det har haft en decideret effekt. Jeg har den opfattelse, at det vil styrke det lokale handelsliv i yderområderne.

Regeringen har også styrket et akut beredskab for den præhospitale indsats ved at tilbyde hurtig og effektiv transport og tidlig livreddende indsats i form af ambulancer, akutbiler, lægebiler og også en lægehelikopter.

Tilgængeligheden af uddannelse afhænger i meget stort omfang af transportmuligheder og den infrastruktur, som naturligt også skal bringes til uddannelsesstederne. Investeringerne er blot nogle eksempler på, at man er ved at sikre et bedre og mere effektivt transportsystem i Danmark, en masse byer aflastes for trafik, og store de-

le af Danmark opnår en bedre opkobling til hovedinfrastrukturen, hvilket i høj grad kommer yderområderne til gavn.

Regeringen er også meget opmærksom på, at hele landet skal have adgang til de digitale ydelser, som der er behov for. Det er også klart, at det netop i disse tider med digitale hjemmearbejdspladser altså er vigtigt, at man har bredbåndsløsninger, som sikrer, at man, lige gyldigt hvor man er i Danmark, også kan kommunikere digitalt.

Regeringen arbejder også konstruktivt med den kommunale udligning, hvor formålet med det kommunale udligningssystem er at give kommunerne lige vilkår i hele Danmark, og det er vigtigt, og det er også sådan, man skal arbejde. Det er ikke mindst udkantsområderne, man kigger på for at sikre, at der er økonomisk lige muligheder.

Når jeg så læser disse initiativer op, som regeringen har sat i gang, og jeg kender målsætningen, så må jeg ærligt indrømme, at jeg synes, det er rigtig godt – det, regeringen gør – og jeg synes også, man har formået rigtig meget trods den økonomiske krise, som det private marked har haft.

Kl. 12:08

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger, og det er fra fru Julie Skovsby.

Kl. 12:08

Julie Skovsby (S):

Tak for det. Jeg vil gerne spørge den konservative ordfører, hr. Henrik Rasmussen, om Det Konservative Folkeparti – når nu det er sådan, at man i pressen kan læse, at vi står med problemer i forbindelse med mangel på praktiserende læger, altså i forbindelse med at der er områder i Danmark, hvor man ikke kan få en praktiserende læge, og jeg kan se, at ordføreren nikker – ikke mener, at det er et problem, at det forhold slet ikke er nævnt i den her skriftlige regionalpolitiske redegørelse.

Kl. 12:09

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:09

Henrik Rasmussen (KF):

Jeg kan konstatere, at der altså er 5.200 flere læger og sygeplejersker i Danmark, end der var for 9 år siden. Det synes jeg er et tal, som taler ganske udmærket for sig selv. Og jeg er også godt bekendt med, at det kan være svært at rekruttere en læge i et yderområde, men man kan altså ikke tvinge folk dertil, hvis ikke der er et vækstgrundlag. Det skal vi sikre at der er.

Kl. 12:09

Formanden:

Fru Julie Skovsby.

Kl. 12:09

Julie Skovsby (S):

Det, jeg spurgte ind til, var ikke vedrørende sygeplejersker osv. Der får jeg da i øvrigt lyst til lige at komme med den kommentar, at det vel er helt naturligt, at der, alt efter om der er flere, der bliver behandlet, så også kommer flere sygeplejersker til over en årrække. Og heldigvis for det, for vi får jo mangel på dem i fremtiden.

Nej, det, jeg spurgte til, var vedrørende mangel på praktiserende læger i yderområderne, og om Det Konservative Folkeparti ikke finder det problematisk, at det ikke engang nævnes i den redegørelse, som vi behandler i dag. For det handler jo om adgangen til lægehjælp, og finder Det Konservative Folkeparti ikke, at det simpelt hen

er så afgørende, at vi kommer ind og får set på det problem – først får det belyst og så begynder at tale om, hvordan vi kan løse det?

Kl. 12:10

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:10

Henrik Rasmussen (KF):

Jeg synes, det er meget vigtigt at afholde den her debat også lokalt, for det, der er hele kunsten i det her, er at oprette nogle lægecentre, så man netop kan skabe nogle vækstfora. Det vil sige, at det ikke nødvendigvis bare er læger, der er placeret. Det er sådan, man gjorde det tidligere, men i dag vil man gerne have enhederne sammen, sådan at man også kan bruge hinandens faglige ekspertise. Og så nytter det jo ikke noget, at man, samtidig med at man har den politik, vil til at sprede læger rundt i det ganske danske land. Der er det altså op til kommunerne at sikre, hvor de lægecentre skal ligge, sådan at man kan tiltrække den nødvendige faglige arbejdskraft til de steder.

Kl. 12:11

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Margrethe Vestager.

Kl. 12:11

Margrethe Vestager (RV):

Jeg skal spørge ordføreren, om man fra konservativ side er enig i, at det er et godt og virkningsfuldt redskab at flytte statslige arbejdspladser ud fra deres nuværende placering.

Kl. 12:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:11

Henrik Rasmussen (KF):

Det var et dejlig præcist spørgsmål. Vi kan jo kigge på, hvad man gør i Sverige, hvor man i øjeblikket er ved at flytte arbejdspladser til Gotland. Og man kan konstatere, at det koster næsten 800.000 kr. at flytte én arbejdsplads til Gotland, og jeg er i hvert fald villig til i den her debat at sige, at de 800.000 kr. kan bruges bedre og mere konstruktivt end ved decideret at tvangsflytte nogle arbejdspladser.

Kl. 12:12

Formanden:

Fru Margrethe Vestager.

Kl. 12:12

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er en meget konstruktiv og realistisk tone fra De Konservatives side, som også er uden det sådan egentlig lidt trælse lefleri for vælgerne om, at hvis de har et problem, kan de få en statslig arbejdsplads. Det synes jeg er meget fremkommeligt.

Vil ordføreren så uddybe det andet, som ordføreren også har været fremme med, nemlig diskussionen om, om det giver mening at tale om udkantskommuner i lille Danmark, og at særbehandling i hvert fald ikke er vejen frem. Det er jo sådan lidt samme, synes jeg, meget stærke pointe, nemlig at vi har brug for vækst i hele landet. Jeg synes så til gengæld, at der er en kontrast til regeringspartnerens holdning i det her spørgsmål med fokus på de 16 kommuner med særlige tiltag for det ene, det andet, det tredje og det fjerde. Nu her som det seneste har man fundet anledning til at foreslå, at alderen for at køre på knallert skal sættes ned. Jeg ved så ikke, om det kun er i udkantskommunerne, eller om det skal gælde i hele Danmark; det kunne i hvert fald være spændende, hvis det kun gjaldt i udkantskommunerne.

Så vil ordføreren ikke uddybe det her spørgsmål om, om det giver mening at tale om udkantskommuner i lille Danmark.

Kl. 12:15

Kl. 12:13

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 12:15

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 12:13

Henrik Rasmussen (KF):

Igen er det et godt spørgsmål. Danmark er jo ikke meget større end det, vi gør det til, og hvor er Udkantsdanmark? Jeg tror, det er meget vigtigt, at udkantsområderne ikke taler sig selv ned, for mange rykker nemlig til Udkantsdanmark – bare for at bruge det udtryk – fordi der er billigere huse, grønne områder og dejligt at være. Jeg synes også, det er vigtigt at kigge på, at vi har lavet en kommunalreform, og at en af intentionerne der var at skabe vækst i større byer; når der er vækst i større byer, vil det simpelt hen også have en spredningseffekt. Jeg synes, det er vigtigt at få den kommunalreform til helt at virke, før man begynder at tage yderligere tiltag.

Kl. 12:14

Henrik Rasmussen (KF):

Man kan sige, at vi bliver inspireret af forskellige, og jeg kan forstå på fru Line Barfod, at vi hver dag skal høre om slagteriarbejderne. I går observerede jeg en taxachauffør, og han fortalte, at ih hvor er det dejligt, at den borgerlige regering sikrer, at jeg ikke skal betale så meget i skat. Hvis jeg skulle betale mere i skat, gad jeg nemlig ikke køre taxa. Det synes jeg et eller andet sted var et meget godt budskab at få, for ellers havde vi et menneske siddende derhjemme, som egentlig ikke havde lyst til at lave noget, fordi det ikke kunne betale sig. Så ja, lavere skat har den meget klare effekt, at det også giver en øget arbejdsglæde.

Kl. 12:16

Formanden:

Så er det fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 12:14

Formanden:

Tak til hr. Henrik Rasmussen. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, og næste ordfører er fru Margrethe Vestager for Det Radikale Venstre.

Kl. 12:16

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne høre om de arbejdspladser, som De Konservative mener skal bevares i Danmark. Mener De Konservative, at det skal være arbejdspladser på danske løn- og arbejdsvilkår, og hvad vil De Konservative gøre for at sikre, at de arbejdspladser bliver på danske løn- og arbejdsvilkår, at man ikke enten fører arbejdspladserne til Tyskland til kolonnearbejdere dernede eller importerer billig østeuropæisk arbejdskraft til landbruget, som vi har set de senere år i stadig stigende omfang?

Kl. 12:14

(Ordfører)

Margrethe Vestager (RV):

Et Danmark, vi kan leve i, og en udvikling, så det også er muligt for vores børn og børnebørn at vælge at bo andre steder end i byområderne. Det er jo det, vi tager stilling til i disse år.

Forudsætningen for at kunne bo et sted er jo, at man er i en vis nærhed af sit arbejde, at der er uddannelsesmuligheder for børn og for en selv som voksen, at der kan købes ind, at man kan komme fra A til B, og at der er adgang til grundlæggende offentlig service, f.eks. praktiserende læge og mulighed for at få akut hjælp – den type ting, som jeg tror vi alle sammen regner for selvfølgeligheder.

Derfor er Det Radikale Venstre optaget af rammerne for vækst. Når tusindvis af private arbejdspladser nedlægges, er svaret ikke, at et par hundrede statslige arbejdspladser kan blive placeret her i stedet for. Det er altså udtryk for en eller anden form for maoistisk planlægningstænkning i stedet for at forfølge mulighederne for vækst. Mulighederne for vækst kan man give et politisk bidrag, og jeg synes, at nogle af de positive takter, der har været i debatten i dag, har været viljen til at anerkende de kræfter, der er, det ønske om vækst, der er, og den styrke, der ligger i landets mange kommuner.

Hvis man ser på erhvervsområdet, synes jeg, det er oplagt at skære igennem det rosenrøde skær for kreditmuligheder og se meget klart på, at det er vigtigt, at der kan ydes kaution til de virksomheder, som har svært ved at få lån i dag. Vi hører igen og igen og igen, at det ikke kan gøres. Vi ønsker, at der oprettes en fond for erhverv i yderområderne. Man kan f.eks. skyde ½ mia. kr. i fonden, og staten kan her kautionere for små og mellemstore virksomheder, hvis de har særlig svært ved at skaffe finansiering eller kaution hos projekter fra bankerne.

Som en anden form for bidrag til erhvervsudvikling kan vi sikre en effektiv brandingstrategi, der bygger på nogle af de ting, som vi kan. Hvis jeg skal give et enkelt og konkret eksempel, kunne det f.eks. være cykelturisme. Jeg tror, det er Dansk Cyklist Forbund, der har vurderet, at hvis vi fordobler cykelturismen i Danmark, vil det øge omsætningen med 3,6 mia. kr. og give i omegnen af 6.000 arbejdspladser. Pointen er at dyrke det, der er særligt for os, og at give folk en grund til at komme hertil.

Når det handler om erhverv, kan vi også afsætte midler til at udvikle det økologiske landbrug. Verdens bedste restaurant ligger i Danmark, den har skabt sit navn ved at genopfinde det nordiske køk-

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:14

Henrik Rasmussen (KF):

Jamen naturligvis skal vi prøve at sikre at bevare arbejdspladserne i Danmark. Det er meget vigtigt, og netop derfor fører regeringen en så fast skattepolitik som den, vi har. Det er nemlig en af grundene til, at arbejdspladserne bliver i Danmark.

Kl. 12:14

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 12:14

Line Barfod (EL):

Det forstår jeg simpelt hen ikke. Hidtil har vi set, at regeringens politik stort set kun er gået ud på at give skattelettelser, og det betyder bare, at prisen på landbrugsjorden stiger, og at godsejerne får flere penge. Men det har jo ikke omsat sig i, at man har bevaret arbejdspladser på danske løn- og arbejdsvilkår. Tværtimod har vi set det ene slagteri efter det andet lukke, og at svinene i stedet bliver kørt til Tyskland og slagtet på tyske slagterier af rumænske kolonnearbejdere. Vi har også set flere og flere østeuropæiske mennesker komme hertil og blive misbrugt på elendige vilkår, nogle af dem på slavevilkår, så hvordan mener De Konservative, at skattelettelser er med til at sikre arbejdspladser på danske løn- og arbejdsvilkår?

ken, og på samme måde bør det være muligt at markedsføre danske råvarer i Danmark og resten af verden. De gode historier står jo allerede i kø, f.eks. Refsvindinge Ale over Valsø Lillejuice til Aarstiderne. Der er ikke tale om dyrere eller mere markedsføring, men om at rendyrke det danske brand.

Uddannelse er en forudsætning; det gælder uanset om det er folkeskole eller videregående uddannelse, og det er vigtigt, at vi igen få set på den måde, taxametersystemet fungerer på. Taxametersystemet virker meget, meget træt, og det virker i hvert fald på den måde, at vi kan se, at der ikke kun nationalt, men også regionalt sker centralisering, og det gavner ikke kommunerne og regionerne, hvis de unge ikke kan uddanne sig der. Det gælder jo især, når det er lærere, sygeplejersker og pædagoger, altså alle de mennesker, der sørger for, at det, som er en del af fundamentet for bosætning, er til stede.

Jeg vil nævne, at infrastrukturen har brug for øgede trafikinvesteringer, også når det drejer sig om at få vores jernbaner elektrificerede, og det bør gøres med en kort tidshorizont. Vi må også se på, hvad det egentlig er, der gør, at så mange busruter lukkes i øjeblikket; om det kun er på grund af manglende penge, eller om det også skyldes den lidt underlige konstruktion, som blev gennemført med strukturreformen.

En anden del af infrastrukturen er bredbåndsløsninger. Det drejer sig om at sørge for, at de 20 pct., som Højhastighedskommissionen ikke kunne finde ud af få bredbånd ud til, faktisk også får det, for det er der rigtig meget erhvervsudvikling i. Vi foreslår, at der laves et udbud, så vi også kan få bredbåndet ud til de sidste 20 pct. Det er der erhverv i, og det er der muligheder i.

Hvis man ser på sundheden, har flere ordførere allerede været inde på, hvor afgørende en ting den er, og derfor er der nødt til at blive gjort noget, fordi lægemangelen er stærkt truende i en række regioner. Det er ikke acceptabelt, at man ikke kan blive tilknyttet en praktiserende læge. Jeg tror, det er vigtigt at afsætte midler til at støtte regionernes forsøg med sundhedshuse. Det, at man kan komme et sted, hvor der både er apotek, praktiserende speciallæger, praktiserende læger, genoptræning og kommunens sundhedstilbud i øvrigt og selvfølgelig den akutklinik, som man må forvente, behandlersygeplejersker, lægebil, anden præhospital indsats eller det at kunne få taget et røntgenbillede, gør tingene enkle for den enkelte og er også en bedre udnyttelse af ressourcerne.

Der er med andre ord meget at gøre for at sikre, at vores land er til at bo i. Jeg anerkender gerne nogle af de ting, som står i den regionalpolitiske redegørelse, men jeg synes ikke, den er særlig fremadrettet eller særlig idérig, når det handler om rent faktisk at sikre vækst i hele landet. Det er de grundlæggende ting, vi diskuterer: kapital, markedsføring, udnyttelse af de styrker, der er, men vi skal også sørge for, at det grundlæggende, altså sundhed, uddannelse og transport, er tilgængeligt.

Jeg har givet nogle eksempler på de radikale ideer til løsningsforslag, og vi deltager meget gerne i alle drøftelser om vækst i hele Danmark.

Kl. 12:22

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 12:22

Erling Bonnesen (V):

Tak. Arbejdspladser og beskæftigelse er jo vigtige grundforudsætninger for udvikling i landdistrikterne, og fødevarerhvervet er et meget stort erhverv i Danmark med 130.000-150.000 arbejdspladser. Der ser vi så nu, at Socialdemokraterne og SF med deres eget forslag vil lægge ekstra beskatning på fødevarerhvervet. Det vil med usvigelig sikkerhed fjerne arbejdspladser fra landdistrikterne. Er De Radikale enige i, at det er helt tosset at pålægge fødevarerhvervet ekstra skatter i sådan en situation?

Kl. 12:22

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:22

Margrethe Vestager (RV):

I Det Radikale Venstre har vi jo lavet vores eget skatteforslag, og det har vi, fordi vi synes, der er en række ideer, som det vil være godt at gennemføre. Noget af det er f.eks. det at gå måske mere direkte til værks, end regeringen har været klar til, også på hele afgiftsområdet og på det grønne område. For vi tror stadig væk, at der er mange miljøgevinster at hente, at der er meget teknologisk udvikling at hente, og at der er meget at hente i, at landbruget udvikler sig, for vi kan ikke konkurrere på pris. Derfor har vi valgt lidt andre veje end Socialdemokratiet og SF.

Til gengæld er vi, ligesom andre ordførere før mig har sagt det, stærkt imod forslaget om at sætte skatten ned, for der vil ske det, at det vil virke som en gave til de nuværende jordbrugere, fordi det kapitaliseres med det samme. Og jeg synes simpelt hen, det er et helt utrolig spild af penge, at man vil gøre det på den måde.

Jeg synes også, at det, at man som erhvervsparti – jeg tror, at både Venstre og Konservative definerer sig som sådan – finansierer det ved at beskatte bankerne hårdere, ligner sådan helt almindelig bank bashing i stedet for sund erhvervspolitik.

Kl. 12:23

Formanden:

Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 12:23

Erling Bonnesen (V):

Vi ser jo i øjeblikket en debat om vandplaner og mange andre ting, som også er nogle grundlæggende vilkår, som skal være på plads, så vi ikke bare har balancen i forhold til at sikre miljøet, men også undgår at komme til så at sige at jage erhvervsarbejdspladser ud af landet. Hvordan stiller Det Radikale Venstre sig til det?

Skal vi sådan mere i retning af, som vi synes i Venstre, at sikre dansk landbrug nogle mere lige konkurrencevilkår ved at give på de forskellige parametre til det? Er det nogle synspunkter, som Det Radikale Venstre vil støtte, eller vil man fortsætte ad de andre veje ved at sige, at der er andre hensyn, der går forud, som vi hidtil har set det?

Kl. 12:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:24

Margrethe Vestager (RV):

Vi har i Det Radikale Venstre en vision om et dansk landbrug, som konkurrerer på kvalitet. For hvis man taler om en konkurrence på det, spørgeren kalder lige vilkår, så må man sige, at der er lande, med hvem vi aldrig nogen sinde kommer til at konkurrere, fordi der er dårlige vilkår for medarbejderne i bedrifterne, og fordi der er nogle helt, helt andre kapitalvilkår end dem, der er i et land som Danmark.

Jeg må sige, at når jeg f.eks. er blevet oplyst om nogle af de ting, der foregår rundt omkring i landet på miljøområdet, bliver jeg altså meget bekymret over, hvad det er for et land, vi giver videre. Jeg har fået at vide, at Det Økologiske Råd har vundet 28 klagesager over kommunerne, og at Danmarks Naturfredningsforening har fået medhold i 21 af 21 sager. Det er godt nok mange, og det tyder altså på, at der er en særdeles lempelig holdning, når det kommer til balancen mellem erhverv og miljø. Og lige præcis når det kommer til miljøet,

må man sige, at det altså er de kommende generationers muligheder, vi bliver nødt til at overveje.

Kl. 12:28

Jeg er meget åben over for at diskutere det, men bare ikke at det sker på bekostning af en kvalitetsorienteret udvikling af dansk landbrug.

Kl. 12:25

Formanden:

Så er det fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.

Kl. 12:25

Sophie Løhde (V):

Når det er nødvendigt at spørge ind til oppositionens skattepolitik, er det jo, fordi man ikke kan blive enig om noget som helst. Det Radikale Venstre har deres forslag, Socialistisk Folkeparti og Socialdemokraterne har et andet forslag, og jeg tør slet ikke at tænke på Enhedslistens forslag, for så bliver forvirringen simpelt hen fuldstændig komplet.

Derfor er vi jo også nødt til at spørge, om Det Radikale Venstre støtter forslaget fra Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti om at påføre fødevarerhvervet ekstra skatter for 1,1 mia. kr. samt øgede restriktioner. Er Det Radikale Venstre enige i det – ja eller nej?

Kl. 12:26

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:26

Margrethe Vestager (RV):

Man kan jo godt tage forslagene et ad gangen og se, om man er enig eller uenig. Det, der var min pointe i det tidligere svar, var, at vi har en politik over for erhvervet, som ikke handler om, at vi partout vil øge beskatningen, men den handler sandelig heller ikke om det modsatte, nemlig at uanset hvad det så i øvrigt betyder, skal den sænkes.

Når jeg fremhæver det med, at vi ser meget nøgternt på, at vandplaner skal gennemføres, forureningen skal mindskes, og nabogenerne minimeres, hvis man overhovedet kan det, er det jo for at sige, at vi ikke tror, at dansk landbrug får lettet deres vilkår, så de kan konkurrere med lande, som jeg ikke tror og heller ikke kan forestille mig at fru Sophie Løhde synes dansk landbrug skal konkurrere med.

Det er for at få en måske mere nøgtern diskussion af dansk landbrugs fremtid end den diskussion, der handler om, at den eneste lykke er gjort, ved at Venstre får lejlighed til at sætte skatten endnu mere ned, end man allerede har foreslået.

Kl. 12:27

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 12:27

Sophie Løhde (V):

Vi begynder at nærme os noget, der ligner et svar. Fru Margrethe Vestager siger, at skatten ikke partout – ikke partout – skal stige for landbrugs- og fødevarerhvervet. Betyder det, at man er enig i forslaget fra Socialistisk Folkeparti og Socialdemokraterne om at pålægge landbrugs- og fødevarersektoren ekstra skatter for 1,1 mia. kr. til skade for de 139.000 mennesker, der er beskæftiget i sektoren, og at vi dermed vil se, at danske arbejdspladser flytter til udlandet? Er man enig eller uenig i det udspil, som vi mange gange i den her debat har forstået fremgår så tydeligt og klart af »Fair Forandring«?

Vi har tidligere hørt fru Helle Thorning-Schmidt sige, at fru Margrethe Vestager ikke kunne få ændret så meget som et komma, så det ville være meget rart for os her i dag i salen at vide, hvor Det Radikale Venstre rent faktisk står.

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:28

Margrethe Vestager (RV):

Jeg skal ikke motivforske i spørgerens grund til at spørge på den måde. Men jeg oplever ikke, at der er et ønske om at deltage i en debat om landbrugets vilkår. Fru Sophie Løhde synes at være meget optaget af at se, om hun på en eller anden måde kan illustrere en splittelse i oppositionen.

Jeg havde egentlig besluttet mig for, at mit vigtigste valgkampsredskab skulle være et spejl, som jeg kunne holde op for Sophie Løhde og andre VKO-politikere og spørge dem om, hvordan de egentlig selv synes det går. For den her fra hånden til munden-landbrugspolitik, hvor man bare nedsætter skatten, vel vidende at det kapitaliseres lige med det samme, og derfor ikke er nogen langsigtet politik for dansk landbrug, synes jeg er helt besynderlig.

Jeg synes, det er meget afslørende for, at det her ikke handler om interessen for dansk landbrug eller rigtig mange arbejdspladser, for så ville man lave en udvikling for dansk landbrug, som var baseret på kvalitet, og som var konsolideret, i stedet for bare at drive gold oppositionspolitik over for oppositionen. Det ville klæde ordførerne at opføre sig som et regeringsparti.

Kl. 12:29

Formanden:

Så er det fru Birgitte Josefsen for en kort bemærkning.

Kl. 12:29

Birgitte Josefsen (V):

Her i debatten om den regionalpolitiske redegørelse har landbruget jo en central rolle at spille, da det er der, de mange arbejdspladser er – specielt i yderområderne.

Nu står vi så i den situation, at vi som De Radikale er meget optaget af, at der føres en ansvarlig miljøpolitik, men at der også skabes nogle gode rammer for dyrevelfærd og for landbrugs- og fødevarerhvervet i det hele taget. Hvordan har fru Margrethe Vestager det så med, at De Radikale blokerer for, at vi kan få kørt husdyrloven igennem i Folketingssalen, så landmændene netop kan bygge til deres stalde og give bedre dyrevelfærd og bedre miljøvilkår i forbindelse med det arbejde, de går og udfører hver eneste dag. Det er jo Det Radikale Venstre, der blokerer for det på nuværende tidspunkt. Det betyder også, at håndværkeren ikke kan komme i gang med det arbejde, der skal udføres derude, og det koster arbejdspladser hver eneste dag. Alle miljøgodkendelser er gået i stå.

Kl. 12:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:30

Margrethe Vestager (RV):

Jeg kan høre, at spørgeren ikke er velorienteret. Det Radikale Venstre har naturligvis givet fuldt tilsagn om, at husdyrloven kan fremsættes i den her samling, så vi kan lave de ændringer, som er foreslået der. Så er der en række andre ting, som regeringen gerne vil have gennemført i samme omgang, som vi er mere kritiske over for, fordi vi tror, at det kan have nogle kedelige miljømæssige konsekvenser. Men for så vidt angår husdyrloven, er vi helt klar til at lade den behandle.

Kl. 12:31

Formanden:

Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 12:31

Birgitte Josefsen (V):

Jeg sidder selv i Miljøudvalget og har selv i sin tid været med til at forhandle husdyrloven på plads. Men det er jo en kendt sag, at det er Det Radikale Venstre, der blokerer for, at vi kan få loven frem, fordi man ikke vil være med til at indføre anmeldeordning; så man kan komme til at bygge til sine staldbygninger; så man kan forbedre miljøforholdene; så man kan forbedre dyrevelfærden ude på landet; og så man derigennem netop får skabt arbejdspladser, ved at håndværkerne kan komme i gang med at stable mursten, og hvad der ellers skal gøres. Så hvordan har fru Margrethe Vestager det med, at De Radikale blokerer for den udvikling?

Kl. 12:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:31

Margrethe Vestager (RV):

Jeg har det rigtig godt med, at de forhandlinger, vi har haft med ministeren, fuldstændig utvetydigt og klart dokumenterer, at vi er helt klar til at gennemføre de forandringer af husdyrloven, som snævert knytter sig til husdyrloven. Hvis fru Birgitte Josefsen havde vidst det, havde vi nok kunnet undgå hele den jeremiade, som vi lige har været udsat for.

Jeg synes til gengæld, at det er tankevækkende, at landbrugets ansøgninger om udvidelse og kommunernes tilladelse til samme ikke følger den nuværende lovgivning. Som sagt før er jeg blevet oplyst om, at når tingene prøves ved Miljøklagenævnet, så taber kommunerne. Det Økologiske Råd har vundet 28 sager over kommunerne. Danmarks Naturfredningsforening har vundet 21 af 21 sager.

Jeg synes, at vi skulle have ordnet husdyrloven i den her samling og så taget det andet i god ro og orden til gavn for et kvalitetsorienteret landbrug, som gerne vil miljøet det godt, og det miljø, som vi skal give videre til vores børn og børnebørn.

Kl. 12:32

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Jacob Jensen.

Kl. 12:33

Jacob Jensen (V):

Hvis det stærkeste redskab, fru Margrethe Vestager vil præsentere, er et spejl, frygter jeg ikke den næste valgkamp. Det gjorde jeg nu ikke alligevel, for vi tør godt se os selv i spejlet med den politik, som vi har ført, også i forhold til Udkantsdanmark, og også i forhold til hvordan bl.a. fødevarerektoren kan agere. Det er sådan, at fødevarerektoren jo er den sektor om nogen, som har arbejdspladserne og aktiviteterne ude i de områder, som vi jo alle sammen ønsker at gøre en særlig indsats for. Derfor skal mit korte spørgsmål lyde: Mener fru Margrethe Vestager, at det, hvis man beskatter fødevarerhvervet ekstra med 1,1 mia. kr., så vil generere mere aktivitet eller mindre aktivitet i fødevarerektoren?

Kl. 12:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:33

Margrethe Vestager (RV):

Jeg bliver lidt i tvivl om, hvad der her er Venstres dagsorden. Så vidt jeg husker, er det her en regionalpolitisk debat, og for så vidt angår skatten, er jeg ikke i nærheden af hverken at ville love eller for den sags skyld udelukke, hvordan Det Radikale Venstres politik over for landbrugserhvervet vil være i de kommende år. Vi har en politik.

Det ville tjene ordføreren, hvis man tog en diskussion om, hvad vi kan gøre for at styrke det erhverv på andre måder end ved at sænke skatten, som umiddelbart kapitaliseres over i jordpriserne som en kontant gave i hånden på de mennesker, som har det rigtig, rigtig svært i øjeblikket, men som måske kunne have brug for perspektiv i deres udvikling, i stedet for at man bare tog pengene fra bankerne og førte dem over til landbruget.

Kl. 12:34

Formanden:

Hr. Jacob Jensen.

Kl. 12:34

Jacob Jensen (V):

Jamen jeg ved ikke, hvor meget perspektiv der så er i i givet fald at sætte skatten op med 1,1 mia. kr., for det er jo det, som Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti har foreslået. De vil øge beskatningen de steder, hvor fødevarerhvervet opererer. Det er jo ligegyldigt, om det er i Ringkøbing, eller det er i Odsherred, eller hvor det er. De vil jo øge beskatningen.

Derfor spørger jeg bare igen inden for rammen af den regionalpolitiske redegørelse, som er væsentlig, og hvor fødevarerhvervet jo fylder meget: Vil en aktivitet blive øget eller sænket af en ekstra beskatning på fødevarerhvervet med 1,1 mia. kr.?

Kl. 12:35

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:35

Margrethe Vestager (RV):

Blandt de forslag, jeg nævnte under mit ordførerindlæg, var bl.a. et forslag om at give en massiv støtte til en omstilling af dansk landbrug, en omstilling til et landbrug, der bygger på de kvaliteter, der er i dansk landbrug, og dem er der rigtig, rigtig mange af; vi ved, at dansk landbrug mange steder er anerkendt for sin kvalitet. Vi synes, man skal omlægge i økologisk retning. Vi mener også, at der er brug for forenkling af noget af skattelovgivningen, fordi der er nogle gamle regler, som er nedarvede. Vi mener også, der er brug for at se på hele den måde, afgifterne fungerer på, se på, hvad vi kan fremme, og hvad vi kan mindske – apropos vandmiljøplaner.

Hvis hr. Jacob Jensen vil gøre det her til en skattedebat, synes jeg ikke, han gør ret meget for forestillingen og visionen om at udvikle dansk landbrug til noget, der fortsat er et godt bidrag til det her, for det her handler jo ikke om landbrug eller om regionalpolitik for hr. Jacob Jensen, det her handler om oppositionen, og derfor ender vi igen i den situation, at regeringspartierne er i opposition til oppositionen i stedet for at begrunde og forsvare og bidrage til, at regionalpolitikken faktisk bliver en aktiv, levende politik.

Kl. 12:36

Formanden:

Så er det hr. Hans Kristian Skibby for en kort bemærkning.

Kl. 12:36

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu behøver vi jo ikke spole tiden ret meget tilbage her i Folketinget, for så sent som i går eftermiddag havde vi en debat om et beslutningsforslag, hvor De Radikale støttede det og syntes, det var meget vigtigt, at vi i Danmark fik det, der blev kaldt en sammenhængende ungepolitik. Det lyder meget front og fint og i orden: en sammenhængende ungepolitik.

Så vil jeg gerne spørge ordføreren: Er det så ikke også fair, at vi begynder at få kigget på, om der var en sammenhængende skatte- og afgiftspolitik i det alternativ, som Det Radikale Venstre i hvert fald

påstår de er en del af, såfremt det skulle ske, at man vinder det næste valg, hvor man jo så har nogle planer om at sætte skatter og afgifter i vejret?

Kl. 12:37

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:37

Margrethe Vestager (RV):

Jeg forstod ikke helt spørgsmålet og heller ikke henvisningen til gårsdagens debat.

Det er en kendt sag, at S og SF og Radikale Venstre ser forskelligt på skattespørgsmålet. Radikale Venstre har lavet et forslag, som retter op på nogle af de ting vi synes er meget problematiske i den skattereform, som regeringen og Dansk Folkeparti har lavet, fordi vi ikke synes, at den i tilstrækkelig grad giver folk en tilskyndelse til at arbejde, og det uanset hvor man er i skattespillet. Og vi mener også stadig væk, at der er meget at gøre, når det drejer sig om at bruge skatten som et aktivt redskab på hele det grønne område – og det er nu engang vores politik.

Mit bud er, at der også er forskel på Dansk Folkepartis politik og Venstre og Konservatives politik, ligesom der er forskel på Venstres og Konservatives politik. Men hvis hr. Hans Kristian Skibby vil påtage sig at fremlægge, hvordan skattepolitikken fra VKO skal se ud og der ikke er nogen forskel, jamen så byder jeg det velkommen, jeg synes bare ikke, det er så interessant; jeg synes, det er interessant at vide, hvad partierne står for, og ikke hvad der bliver mindste fællesnævner.

Kl. 12:38

Formanden:

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 12:38

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen det gør jo netop det hele meget interessant, når vi kan se, at der i »Fair Forandring« – altså hos de partier, som De Radikale står og læner sig kraftigt op ad – klart står defineret, at man ønsker at hæve skatter og afgifter over for landbruget, de produktionserhverv, der ligger inden for landbruget, med 1,1 mia. kr., plus at man egentlig er modstander af, at der er tilbageført 500 mio. kr. tidligere.

Så spørger jeg i mindelighed ordføreren, om ikke man godt kan se, at der måske var en vis rimelighed i, at man prøvede at fremlægge en samlet skattepolitik, for hvad er det for et alternativ, vi kan se frem til i Danmark, hvis De Radikale får flertal sammen med Enhedslisten? Vi synes jo bare, at der er så stor en bredde og forskellighed i synet på afgifter, skatter og efterløn hos de fire partier, som påstår, at de kan det hele meget bedre.

Kl. 12:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:39

Margrethe Vestager (RV):

Der er i hvert fald et par ting, som har været meget vigtige for os som Radikale, når vi har lavet vores skatteforslag, og det er først og fremmest, at skatten virker, at den gør noget for at tilskynde flere til at arbejde, og at vi også får et lille bidrag til vækst og innovation via skattesystemet. Det er det ene. Og det andet er, at skattesystemet virker, når det kommer til det grønne. Det er derfor, jeg ikke vil love noget som helst, når det kommer til det her, for det er vigtigt, at vi fortsætter udviklingen af et kvalitetsorienteret landbrug, som faktisk er i samspil med det omgivende miljø.

En af de forskelle, som jeg så vil nævne på S-SF's »Fair forandring« og Radikale Venstres »Skat der virker«, er, at fra radikal side har vi ikke nogen ambitioner om at opkræve et højere samlet provenu, ud fra devisen, at danskerne betaler nok i skat. Og man kan jo sige, at det så er en diskussion værd.

Det, jeg synes er tankevækkende ved meget af dagens politiske debat, er, at den går ud på, at folk skal være ens; jeg troede, den gik ud på at finde ud af: Hvad er forskellene? Det, spørgeren jo kan se blandt oppositionens partier, er viljen til at finde løsninger, i stedet for bare viljen til at være ens og finde mindste fællesnævner. Egentlig tror jeg heller ikke, det er det, der er Dansk Folkepartis ambition i samarbejdet med V og K.

Kl. 12:40

Formanden:

Tak til fru Margrethe Vestager. Der er ikke flere korte bemærkninger. Næste ordfører bliver fru Line Barfod fra Enhedslisten.

Kl. 12:40

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Fra Enhedslistens side ønsker vi et Danmark, hvor man kan bo og arbejde overalt. Hvis vi reelt skal kunne leve op til det, er der mange forudsætninger, der skal være på plads. Vi skal sikre, at der er nogle boliger, der er til at betale. Der skal være en velfungerende kollektiv transport, så man kan komme til og fra. Der skal være lokale skoler og børnehaver. Der skal være lokale butikker, forsamlingshuse osv. Der skal i området være uddannelsesmuligheder. Der skal være adgang til sundhedsydelse, både til praktiserende læger, til sygehuse, til tandlæger, til et sted, hvor man kan føde sine børn osv. Og så skal der først og fremmest være arbejdspladser, hvis vi ikke ønsker, at de, der bor uden for byerne, bare skal være nogle, der bor der, og som så skal pendle ind til byerne for at arbejde.

Desværre kommer vi længere og længere væk fra et billede af sådan et Danmark. Med den kommunalreform, der blev gennemført af regeringen og Dansk Folkeparti, og som er den største og mest gennemgribende reform nogen sinde i Danmark, hvor man vendte op og ned på stort set alt, valgte man jo ikke at følge den strukturkommission, som man selv havde nedsat. Man valgte ikke at leve op til sine egne pæne ord om, at der skulle ske en decentralisering. Tværtimod gennemførte man en model, som regeringens egne eksperter kaldte for en statsmodel, og vi har tydeligt set konsekvenserne af den. Desværre har konsekvenserne af kommunalreformen vist sig at være nærmest endnu værre end det, som vi frygtede, da vi diskuterede den og den blev gennemført.

Der er sket en voldsom centralisering, hvor beslutningerne bliver truffet på Slotsholmen af regeringen og embedsmændene. Eller også er det styret af markeds kræfter, så politikerne i både kommunerne og regionerne i stort omfang er blevet reduceret til at være administratører. De får præsenteret nogle kæmpestore bunker af papirer fra alle de mange administrative medarbejdere, der er blevet ansat for at kunne håndtere hele det bureaukrati, som regeringen og Dansk Folkeparti kræver der bliver udført. Så kan de sige ja eller nej til de her kæmpe bunker papir, men reelt har de meget lidt indflydelse på, hvordan pengene bliver brugt, fordi det er fastsat meget detaljeret af regeringen og Dansk Folkeparti.

Det gør det svært at få lavet den lokale og regionale udvikling, der skal til, hvis det skal sikres, at man kan bo og arbejde overalt i Danmark. Derfor er der ingen tvivl om, at noget af det, der er aller vigtigst at få gjort, når vi får et nyt flertal, er igen at få demokrati i Danmark, at få skabt meget, meget mere demokrati, end der er i dag, at få sikret, at man faktisk lokalt og regionalt har mulighed for at træffe beslutninger og skabe en udvikling. Vi skal igen have lavet en decentralisering af beslutningerne. Vi skal sikre, at der igen er mulighed for at have lokale skoler, sygehuse, busruter, gymnasier og al-

le de andre ting, der skal til, for at man kan have et lokalområde, der fungerer.

Så skal vi have arbejdspladser. Vi tror altså hverken meget på ideen om at flytte rundt på statslige arbejdspladser eller regeringens statsstøtte til at flytte arbejdspladser ud af landet. For det er i høj grad det, man har gjort. Man har givet statsstøtte til A.P. Møller til at lukke Lindøværftet og flytte sine ordrer til skibsværfter i Kina. Man har givet landbruget en kæmpe milliardstøtte, som bliver brugt til, at svinene bliver produceret i store mængder og så kørt til Tyskland og dernede nedslagtet på store slagterier af rumænske kolonnelønarbejdere med en timeløn på 20-30 kr. Det tror vi ikke på.

Vi tror også, at det kan være lidt svært på forhånd at beslutte, hvad der skal blive kæmpestore megavirksomheder i fremtiden. Hvis man havde spurgt nogle for 50 år siden, tror jeg ikke, der var mange, der havde peget på vindmøller, stomiposer, høreapparater, økologisk ost eller andet som store eksportsucceser. Men fordi der var nogle mennesker, der faktisk gik i gang med at bruge tid på de ideer, de havde, og som troede på, at vi skulle imødekomme de behov, der var, og fordi der var nogle offentlige og private, der kunne gå sammen om at skabe nogle gode løsninger, så kom der faktisk nogle gode arbejdspladser ud af det.

Derfor tror vi også, at det er den vej, vi skal fremover. Vi skal først og fremmest skabe arbejdspladser, der imødekommer de lokale behov. Vi mener i øvrigt også, at det er fuldstændig urimeligt, at man flytter produktionen af en stor del af de ting, vi skal bruge i Danmark, til andre lande, hvor man så tvinger arbejdere til at fremstille dem på elendige løn- og arbejdsvilkår og i øvrigt også til stor skade for miljøet, både der, hvor de bliver produceret, og når de skal transporteres til Danmark.

Vi tror i stedet, at vi skal satse meget målrettet på at sikre, at vi kan opfylde en stor del af vores egne lokale behov med lokal produktion i høj grad ved at sikre lokale arbejdspladser inden for landbruget og inden for fiskeriet, og sikre, at vi igen kan have mange små mejerier, slagterier, ægpakkerier, fiskerifabrikker osv. Det kan man gøre ved at sikre, at de lokale kommuner og regioner kan indgå aftaler om, at de vil aftage en stor del af de produkter, der kommer.

Kl. 12:46

På den måde vil man sikre, at der faktisk er et marked for det, der bliver produceret. Man vil kunne sikre, at vores børn, vores ældre, vore syge og alle de mange ansatte får mad af høj kvalitet. Vores børn vil også, fra de er små, lære, hvordan gode fødevarer smager. Hvis man sørger for, at der også er tid til at spise maden, så vil man faktisk også lære, hvor meget måltidet betyder. Man vil lære, hvordan det er at være med til at lave mad, og dermed har vi grundlaget for at få en rigtig god fødevarerproduktion i Danmark og for også at få produceret nogle høj kvalitetsprodukter, som man kan eksportere. For at tro, at vi skal konkurrere med Asien og Østeuropa om at kunne producere fødevarer billigst muligt, er total utopi. Lige gyldigt hvor meget man giver af skattelettelser, og hvor meget man forringer løn- og arbejdsvilkår, kommer vi aldrig ned på de vilkår, som man har i Rumænien. Det er altså ikke det, vi kan konkurrere på i Danmark, og det er heller ikke den vej, vi skal.

Tilsvarende kan vi satse på lokal produktion af vedvarende energi, lokal produktion af byggematerialer, så vi kan få klimareoveret vores bygninger og kan få bygget nyt, som faktisk lever op til de ting, der er nødvendige for at sikre dem i forhold til klimaet. Vi ved også, at vi skal have masser af elbiler i fremtiden. Det kan vi da også gå i gang med at skabe produktion af i Danmark, ikke alene dele til elbilerne, men jo også alle de mange biler, vi har i dag, som skal omstilles til elbiler. Der er masser af automekanikere, ingeniører og andre, der kan være med til at sikre, at vi kan få bygget bilerne om, så de i stedet kan være elbiler. Det ligger der masser af arbejdspladser i.

Der ligger altså også masser af arbejdspladser i velfærd. Hvis man sørger for, at vores velfærd fungerer, at vi har ældrepleje, bør-

nehaver, skoler osv. lokalt, så ligger der arbejdspladser i det, ikke mindst på sygehusene. Det er ret patetisk at høre regeringen og Dansk Folkeparti stå og tale om, at så skal den og den statslige arbejdsplads med 100 eller 200 mennesker flyttes ud, samtidig med at man vil lukke sygehuse med flere tusinde arbejdspladser. Det er da bedre at bevare en række sygehuse, som både har arbejdspladserne og sikrer, at der er adgang til sygehuse i nærheden af lokalområdet. Der er intet fagligt belæg for, at samtlige specialer i dette land skal samles på 2-5 sygehuse. Der er belæg for, at specialer skal samles, men ikke at de alle sammen skal være på det samme sygehus. Derfor kan man sagtens sikre, at vi har en række sygehuse rundt om i landet, hvor der både er specialer og akutbehandling til lokalområdet.

Tilsvarende er uddannelsesinstitutioner fuldstændig afgørende for at have et velfungerende lokalområde, og samtidig giver de også arbejdspladser. Så der er mange ting, vi kan gøre, men det kræver først og fremmest, at vi får sikret demokratiet, at vi igen får en situation, hvor man lokalt og regionalt er med til at bestemme udviklingen, og hvor man også har en økonomi, der hænger sammen i forhold til at sikre det lokale. Det gælder også, at kommunerne skal have mulighed for at samarbejde med de lokale virksomheder. Vi skal have fjernet de regler, der ligger i statens centrale indkøb, som gør, at det er forbudt for kommunerne at lave aftaler med deres egne lokale virksomheder, og at de i stedet er tvunget til at købe hos kæmpestore firmaer, som ikke producerer produkter, som svarer til det lokale behov, men som tager en hulde, som faktisk ofte ikke kan bruges, og som har ført til den ene it-skandale efter den anden. Der er virkelig brug for, at kommunerne får en større frihed til at kunne lave et lokalt samarbejde.

Der er brug for langt større støtte til, at man lokalt kan starte nye virksomheder. Der er brug for større støtte til, at kommunerne f.eks. også kan gå ind og sikre, at der er lokale butikker og andet. Det kræver langt mere frihed end det, som regeringen og Dansk Folkeparti vil sikre, og det sker først og fremmest lokalt, i modsætning til når regeringen og Dansk Folkeparti gerne vil fremme private virksomheder og de så gør det ved tvangsprivatiseringer, og ved at det offentlige skal til at styres som en privat virksomhed og alting skal måles og vejes. Det fører kun til mere bureaukrati, som vi har set med de mange nye, der er ansat i kommuner og regioner til at udføre bureaukrati og til at udfylde masser af kontrolskemaer, som der reelt ikke er nogen der har nogen som helst gavn af.

Så demokrati er det bærende, hvis vi skal have en udvikling i Danmark, hvor man kan bo overalt.

Kl. 12:50

Formanden:

Tak. Der er en kort bemærkning, og det er fra hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 12:50

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg må altså indrømme, at jeg lige en overgang var ved at tro, at jeg var havnet i en stor fiskeridebat, for det var jo alt godt fra havet, vi hørte fra Enhedslisten – alt godt fra havet: Statsstøtte til dit, statsstøtte til dat. Hvor kommer pengene fra?

Kl. 12:50

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:50

Line Barfod (EL):

Jeg talte om statsstøtte, men det var regeringens og Dansk Folkepartis statsstøtte, jeg mente. Det er regeringen og Dansk Folkeparti, der har givet statsstøtte til A.P. Møller, der har lukket Lindøværftet og i stedet får produceret sine skibe i Kina. Det er regeringen og Dansk

Folkeparti, der har givet statsstøtte til de store landbrugsvirksomheder, som flytter slagtingen af svinene ned til rumænske kolonarbejdere. Det er regeringen og Dansk Folkeparti, der giver masser af statsstøtte og skattelettelser, som resulterer i, at jobbene at flyttes til udlandet.

Vi vil den stik modsatte vej. Vi vil give kommunerne og regionerne frihed til, at de sammen med virksomhederne lokalt kan sikre, at der sker en udvikling, og kan sikre, at der er arbejdspladser i Danmark, vel at mærke på danske løn- og arbejdsvilkår.

Kl. 12:51

Formanden:

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 12:51

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil nu gerne fastholde, at det, som ordføreren var inde på, var massiv statsstøtte til alt mellem himmel og hav. Ordføreren nævnte bl.a. lokale arbejdspladser i produktionsfagene, og ordføreren nævnte også støtte til butikdrift, skoler og indkøb – alle de her såkaldte centraliseringstendenser, der har gjort sig gældende siden 2001, skulle tilbagerulles.

Jeg vil gerne spørge Enhedslistens ordfører, om Enhedslisten har bare den mindste flig af et regnestykke, som fortæller om, hvor mange tusind milliarder der skulle til for at tilbagerulle alle de her ting. Alle de her statsstøttekroner skal finansieres – er det statsobligationer, vi taler om, er det udlandsgæld, eller hvad er det?

Så vil jeg gerne spørge til sidst: Er alle de her job, ordføreren taler om, offentlige job eller private job?

Kl. 12:52

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:52

Line Barfod (EL):

Enhedslisten har gang på gang fremlagt regnestykker, bl.a. i vores finanslovudspil, hvor de investeringer, vi foreslår at foretage, er fuldt finansierede.

Men i modsætning til Dansk Folkepartis og regeringens politik, som fører til masser af bureaukrater, som fører til, at det koster, og som oparbejder en kæmpe gæld i form af misligholdelse af bygninger, i form af børn, der er vokset op i fattigdom og derfor har brug for massiv hjælp, i form af masser af mennesker, der kommer til skade på deres arbejde og derfor får brug for hjælp i mange år fremover, gør de investeringer, vi foreslår, at det i løbet af en kortere årrække vil blive langt, langt billigere, end det er i dag.

Det er en fuldstændig anden måde at tænke på, som jeg godt er klar over er helt fremmed for Dansk Folkeparti, nemlig at man skal investere. Fra Enhedslistens side mener vi, at det er nødvendigt, at man i Danmark investerer, og at man også investerer i at have danske arbejdspladser på danske løn- og arbejdsvilkår.

Kl. 12:53

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 12:53

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Siden arilds tid har danskerne i stigende grad klumpet sig sammen i byområder – måske med undtagelse af en kort periode omkring landbo-reformerne og ophævelsen af landsbyfællesskabet. Det betyder, at der er nogle danskere, som får lidt længere til naboen, og vores opgave er, at der ikke må blive for langt til lægen for borgerne, at

der ikke må blive for langt til skole, ikke for langt til uddannelse og frem for alt ikke for langt til arbejdspladser.

Der skal være reelle valgmuligheder, på den måde at ønsker man at bo i landsbyer i tyndt befolkede områder, skal det være muligt; man skal have den samme service som andre steder; jobmulighederne skal være der; der skal være adgang til kapital. Derfor er det vigtigt med den håndsrekning til landbrugserhvervet, som har været drøftet her i dag, og så er der i øvrigt også masser af statslige puljer og EU-puljer, som man kan bruge i den forbindelse.

Der har været talt om lægehuse, og da jeg også er sundhedsminister, vil jeg sige lidt om sundhedsområdet.

Der er jo bred folkelig forståelse for, at vi er nødt til at klumpe hospitalernes avancerede operationsafsnit sammen på færre adresser i landet. Det er der en bred accept af. Det rejser så spørgsmålet om, hvad vi gør der, hvor der bliver længere til et hospital. Det har top-prioritet for regeringen og for Dansk Folkeparti, som har aftalt at afsætte 600 mio. kr. til engangsudgifter til sikring af et akutberedskab i områder langt fra de nye, store hospitaler.

Når det gælder lægehuse, de praktiserende læger, er det rigtigt, at der er nogle borgere i udkantsområderne, som i dag ikke kan få en fast læge, og der er udsigt til, at problemet med lægemangel i landdistrikter kan blive værre. Derfor er det godt, at vi har denne pulje, hvoraf eventuelt en del kan bidrage til at sikre udbygning af lægehuse, så der kan være en sygeplejerske eller to ekstra, for derved bliver det muligt for de pågældende læger at have betydelig flere patienter. Der er jo læger nok i Danmark, som hr. Henrik Rasmussen sagde, men de har også en tendens til at klumpe sig sammen i store byer, og derfor er det godt, at vi giver et skub til, at lægehuse kan tage flere patienter, ved at de udbygges, også med sygeplejersker. Og der er måske også brug for at finde nye veje til, at man uden for de store sygehuse kan løse flere opgaver, end man gør i dag.

Mangelen på lære- og praktikpladser har været nævnt. Den er desværre landsdækkende, men jeg er førstehåndsvidne på, at der er aftalt indtil flere meget brede forlig, senest den 27. november, hvor vi besluttede, at regioner og kommuner skulle oprette 1.650 nye praktikpladser. Den sag holder regeringen under skarpeste opsyn.

Jeg vil så i øvrigt sige til slut, at det har været dejligt at høre, at der indimellem har været ordførere, som har talt om muligheder i stedet for kun at tale om problemer og begrædeligheder. Gid Danmarks Radios uendelige føljeton, som kun kan skabe mismodighed og opgivelse, ville blive suppleret med eksempler på nogle, der gør det godt, landsbyer, der blomstrer, initiativer, som tager fat i den nye it-udvikling. Kort sagt mere fokus på muligheder. Det tror jeg skal være en del af strategien.

Jeg har haft besøg af Landdistrikternes Fællesråd, som præsenterede mig for initiativet Blomstrende landsby, og jeg forstår, at den første blomstrende landsby er blevet Bregninge på Ærø, men der er utallige kandidater til den titel.

Kl. 12:58

Tidligere har Landsforeningen Landsbyerne i Danmark udnævnt årets landsby. Det er også en god måde, hvorpå man kan få fokus på dem, der gør en indsats for at skabe sammenhold, for at der bliver liv i landsbyen, og for at der også bliver erhvervsliv i landsbyen.

Så min afsluttende bemærkning skal være: Lad os nu også huske at få fokus på gode eksempler, på opmuntrende eksempler, på folk, der lokalt gør en kæmpe indsats for at få ting til at gro og blomstre. Det er jo det, der er vejen, og ikke, at man stirrer sig blind på nogle af de problemer, som kan være vanskelige at gøre noget ved, fordi – som jeg startede med at sige – der sker en afvandring fra land til by. Sådan har det været i 1.000 år. Det gælder bare om at afbøde konsekvenserne af det og sikre, at Danmark ikke knækker over, og at man fortsat kan leve en tilværelse på lige fod med alle andre, selv om der er blevet lidt langt til naboen.

Formanden:

Tak. Og der er korte bemærkninger til ministeren. Der er foreløbig tre, der har meldt sig, og den første er fru Julie Skovsby.

Kl. 12:59

Men jeg kan forsikre fru Julie Skovsby om, at der ikke vil være noget kommunalt emne, som vil være udebatteret, og om ikke andet er jeg sikker på, at det vil hr. Rasmus Prehn sørge for under det næste punkt på dagsordenen.

Kl. 12:59

Jeg vil blot lige gøre opmærksom på, at regeringens politik ikke er, at alle kommuner skal ned på det samme gennemsnit. Der er nemlig kommunalt selvstyre, og kommunerne har lov til at sige: Her hos os ønsker vi, at den løsning skal være dyr og den løsning skal være mindre dyr. Det er et led i det kommunale selvstyre. Så vi vil ikke forhandle os frem til nogle fælles standarder med kommunerne. Det ville ligge regeringen fjernt.

Julie Skovsby (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for også at huske os alle sammen på, at der generelt er rigtig mange dejlige steder i Danmark – og på Ærø og på Fyn i særdeleshed.

Så vil jeg også sige, at jeg er glad for, at ministeren her mundtligt kommer ind på problemet med mangelen på praktiserende læger. Jeg ville have ønsket, det havde stået i redegørelsen, men at ministeren her mundtligt nævner problemet og siger, at man er opmærksom på det, synes jeg er godt – også at praktikpladsproblemet blev nævnt.

Det, som jeg jo gerne vil spørge ministeren om, er, at vi har debatteret det her med, at kommunalreformen udgår af den her skriftlige redegørelse: Har ministeren nogen tanker om, at det på anden måde skal evalueres, hvordan kommunalreformen har virket?

Kl. 13:00

Kl. 13:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 13:00

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 13:03

Rasmus Prehn (S):

Jeg kan forstå på ministeren, at vi skal til at fokusere på lyspunkterne. Vi skal have party i provinsen, ikke i den ironiske form, som Danmarks Radio bruger, men reelt. Det er jo sådan set bare et festfyrværkeri derude. Når der bliver dannet fælleslister og andet, er det bare, fordi de ikke har fået øje på, hvor godt det går. Det er helt fantastisk derude, der er virkelig party i provinsen.

Altså, kan ministeren ikke se, at der rent faktisk er en meget alvorlig bekymring her – at der er nogle folk, der bekymrer sig om deres område; at der er affolkning, at der er minusvækst osv. i de her områder? Skulle man ikke tage det mere alvorligt end det her? Er det i virkeligheden ikke, fordi regeringen fører en direkte begmandspolitik? Hver gang der er nogen, der prøver at tage et initiativ, prøver at se lyst på tilværelsen, er regeringen, ikke mindst med ministeren selv i spidsen, klar med en begmand. Bare tag den kollektive trafik: Hvordan er det ikke gået med billetpriserne? De er gået op, antallet af ruter er gået ned. Det er jo ikke mærkeligt, at det er svært at se lyspunkter, når man, hver gang man prøver at gøre noget godt, får en begmand af regeringen.

Kl. 13:04

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg hørte godt debatten om, hvorvidt det var en god idé at lade kommunalreformen udgå. Min holdning er, at det kan være lidt ligegyldigt, om den udgår, for jo længere tid, der går efter kommunalreformen, jo mere ligegyldigt bliver det, om der nu er et problem, der er opstået på grund af kommunalreformen, eller om det er opstået af andre grunde. Så skal vi ikke bare være enige om, at vi skal have fokus på nogle af de problemer, der også blev berørt af kommunalreformen, men som siden den tid er blevet berørt af så meget andet, bl.a. finanskrisen.

Kl. 13:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 13:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 13:04

Julie Skovsby (S):

Jeg må indrømme, at jeg synes, at regeringen taler med to tunger. Altså, på den ene side er man ude at sige til kommunerne, at vi skal have best practice, man skal lære af de bedste, og alle kommuner skal ned på samme gennemsnitsniveau, men når det så på den anden side handler om, hvordan Danmarks største reform, kommunalreformen, har virket – og man burde gå ind og se på, hvad der virker, at hvad der ikke virker – så ønsker man ikke at undersøge det nærmere. Det virker da helt grotesk. Og er det virkelig helt alvorligt ment fra regeringens side at kommunalreformen nu bare skal skubbes til side, og så glemmer vi alt om det? Har man ingen som helst planer om bare på et tidspunkt at gå ind og lave en eller anden form for evaluering af kommunalreformen?

Kl. 13:02

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Vi har alle sammen bemærket, at hr. Rasmus Prehn i alt, hvad han gør og ser, har svært ved at se lyspunkter. Det har vi alle bemærket, og det vil også komme frem under næste punkt på dagsordenen.

Jeg synes, hr. Rasmus Prehn skulle lytte til sin kollega og partifælle, fru Julie Skovsby. Jeg synes faktisk, hendes kommentar til min tale var mere afbalanceret, i forhold til hvad jeg sagde, end hr. Rasmus Prehns kommentar. Jeg er glad for, at hr. Rasmus Prehn ikke er folketingsreferent; jeg kender ingen, der er så dårlig til at referere, hvad jeg siger, som hr. Rasmus Prehn. Jeg håber ikke, det er lige så slemt, når han refererer, hvad andre siger.

Kl. 13:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 13:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 13:05

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Hvis jeg kender os alle sammen ret, er der intet, der ikke vil blive undersøgt. Det, der kan være lidt ligegyldigt, er, om man vil se på det med kommunalreformbriller, eller om man blot vil se på det med nutidige briller. Jeg synes, det kan være ret ligegyldigt.

Rasmus Prehn (S):

Nu er der jo op til flere eksempler på, at ministeren på skriftlige spørgsmål har måttet korrigere sig selv, fordi ministeren har sagt forkerte ting i Folketingssalen. Så jeg tror, at ministeren skulle skrue lidt ned for charmen lige præcis med den retorik.

Jeg stillede faktisk et helt konkret spørgsmål om det med den kollektive trafik. Altså, hvordan skal man holde gang i Udkantsdanmark, når det er sådan, at billetpriserne går op og antallet af ruter går ned? Er det ikke dybt bekymrende, og kan det ikke gøre det sværere for unge mennesker at køre til teknisk skole og tage en uddannelse osv., at man har lavet et direkte angreb på den kollektive trafik i Udkantsdanmark?

Kl. 13:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 13:05

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ved som undervisningsminister indtil for et par måneder siden, at der er en særdeles livlig debat om den kollektive trafik mange steder i landet. Det er altså noget, som ikke ligger på regeringens og transportministerens bord; det er noget, man diskuterer lokalt. At man så, hver gang der er problemer, siger ligesom hr. Rasmus Prehn, at det skyldes staten, kan vi jo ikke forhindre. Jeg kan bare se på de notater, jeg har med, at staten har løftet kommunernes samlede bevillinger i faste kroner og øre med mellem 1½ og 2 mia. kr. hvert eneste år. Så det kan jo da ikke være det, der er årsag til, at der er problemer vedrørende transporten.

Kl. 13:06

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Line Barfod.

Kl. 13:06

Line Barfod (EL):

Ministeren sagde, at vi skal se på muligheder. Vil ministeren så give kommunerne frihed til at bruge de muligheder, de mener der er? Vil ministeren give kommunerne frihed til, at de f.eks. kan styrke en landsby ved at bruge den lille butik, der måske endnu ikke er lukket, til forskellige kommunale formål, uden at de dermed kommer i strid med regeringens regler om konkurrence og andet? Vil ministeren sikre, at kommunerne kan bruge den mulighed, der er, for at lave indkøb hos lokale mindre og mellemstore virksomheder i stedet for at være tvunget til at bruge statens meget store virksomheder i statens indkøbsordning?

Kl. 13:07

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 13:07

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Der er hele tiden et hensyn at tage til dem, som skal drive virksomhed i konkurrence med andre; som skal svare enhver sit, og som har problemer, hvis der er nogen der får særfordele, hvormed de så eventuelt kan udkonkurrere dem, der må klare sig selv. Måske forstod jeg ikke helt spørgsmålet. Vi har jo ofte haft diskussionen om, hvorvidt f.eks. erhvervsskoleelever må producere til salg. I meget begrænset omfang sker der måske ikke noget ved det, men det siger sig selv, at hvis man giver los på det punkt, sker der uholdbare ting. Det samme kan jo ske, hvis man laver alt for mange særordninger, altså hvis man gør landsbyer til små Christianiaer, der må alt muligt, som man ikke må andre steder i landet.

Men Venstre har jo i et debatoplæg peget på, at der på visse felter kan være mulighed for at lempe regler af udkants-hensyn. Så i princippet kan det tænkes på visse områder, men jeg er ikke klar til at uddybe det her.

Kl. 13:08

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Line Barfod.

Kl. 13:08

Line Barfod (EL):

Men den politik, Venstre har ført, giver jo statsstøtte til, at man flytter arbejdspladserne til udlandet, hvad enten det nu er landbruget, der flytter til slagterier i Tyskland, eller det er fiskeriet, der flytter til Asien, eller det er A.P. Møller, der flytter bygning af skibe til Asien.

Man kunne i stedet lade kommunerne og regionerne få lov til at købe hos lokale virksomheder, frem for at de af regeringen bliver tvunget til at købe ind hos meget store virksomheder, der på den måde får totalt monopol og dermed kan fastsætte priserne, som det passer dem, som vi f.eks. har set med KMD, der har hævet prisen med over 100 mio. kr., som de så har delt ud til deres aktionærer. Vil ministeren åbne for, at kommunerne kan få den mulighed?

Kl. 13:09

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 13:09

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Indkøbsaftaler, som kan føre til storindkøb og dermed billigere indkøb, er regeringen varm tilhænger af.

Hvad angår job, der flytter til udlandet, er der en forskel, en velbegrundet forskel, imellem den hjemstavnsocialisme, som fru Line Barfod bekender sig til, og så den positive holdning over for globaliseringen, som heldigvis det kæmpestore flertal af danske borgere inklusive lønmodtagere bekender sig til.

Kl. 13:10

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ministeren i dette hjemstavnsparlament.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er dermed sluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Forespørgsel nr. F 40:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren: Regeringen bedes redegøre for, hvordan den i lyset af de senere års mange centraliseringer og i lyset af mange kommuners udmelding om store besparelser på kommunale kernevelfærdsområder ser på lokaldemokratiet og kommunernes fremtid, herunder også hvad regeringen lægger op til i forhandlingerne om den kommunale økonomi efter regeringens udmelding om nulvækst samlet i den offentlige sektor?

Af Rasmus Prehn (S), Flemming Bonne (SF), Margrethe Vestager (RV) og Line Barfod (EL).

(Anmeldelse 07.04.2010. Fremme 09.04.2010. Eventuel afstemning udsættes til tirsdag den 11. maj 2010).

Kl. 13:10

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til tirsdag den 11. maj 2010.

Hr. Rasmus Prehn for begrundelse af forespørgslen.

Kl. 13:11

Kl. 13:14

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Rasmus Prehn (S):

Ministeren siger til mig på vej op på talerstolen, at jeg gerne må afkræfte ministerens fordomme omkring det med sort tale. Det er jo ikke, fordi vi fra den samlede oppositions side er opslugt af et ønske om at tale sort, men vi har en situation, hvor der er kræfter i samfundet, som tyder på krise, som tyder på nedgang, og tilmed har vi en regering, som på alle måder har valgt at håndtere den her situation på en rigtig kedelig måde. Så meget af det, der sker, er sort, og det er vi også nødt til at forholde os til for at se virkeligheden i øjnene og tale til danskerne om de problemer, der er, frem for bare at prøve at opmale et lyst billede.

Sjældent har den kommunale velfærd været så meget til debat, som den er nu, og landets kommuner befinder sig i en særlig vanskelig situation, både hvad angår de økonomiske rammer og det styringsmæssige pres. De kommunale budgetter var sådan set allerede, da der blev lavet aftale om dem i 2009, særdeles stramme på grund af den meget stramme økonomiaftale, som regeringen indgik sidste sommer i 2009.

Med den økonomiske krise og med regeringens nylig bebudede sparekurs bliver tommelskruerne på den kommunale økonomi strammet yderligere. Der skæres ned på dagpasnings-, skole- og ældreområdet, ligesom f.eks. busruter lukkes, og taksterne stiger ikke mindst i yderområderne. Der er altså ikke nogen tvivl om, at regeringens krav om yderligere besparelser vil forværre de her problemer.

Derfor er det af afgørende betydning, at regeringen i denne forespørgselsdebat åbent og ærligt fortæller om sine overvejelser i forbindelse med de forestående forhandlinger om den kommunale økonomi. Selv om det officielle mål med kommunalreformen sådan set var, at man skulle have yderligere magt og muligheder til landets kommuner, ser vi alligevel en række tendenser til statslig detailstyring, centralisering og mistillid over for landets mange folkevalgte kommunalbestyrelser og byråd. Her tænkes først og fremmest på den stenhårde styring af den kommunale økonomi, på regeringens ønske om at gennemtvinge yderligere udbud af kommunale opgaver samt ikke mindst den centralisering af den objektive sagsbehandling, som regeringen har bebudet med sit seneste regeringsgrundlag.

Dertil kommer, at vi oplever stadig større skillelinjer imellem de store byer med vækst og de mindre byer og yderområder med tilbagegang, affolkning, betydelige afskedigelser og dertil kommende sociale problemer og følelsen af afmagt – meget af det, vi lige har været inde på. Vi taler altså stadig meget om det skæve Danmark, og derfor er det også væsentligt at have det perspektiv med i den her forespørgselsdebat.

Endelig er spørgsmålet, om det lokale demokrati er værd at løfte. Hvilke konsekvenser har den store strukturreform haft for det lokale demokrati? Hvilke årsager kan der f.eks. være til, at deltagelsen ved de kommunale valg bliver ringere og ringere? Ja, der er rigtig meget at tage fat på, og vi ser frem til at høre regeringens overvejelser, når det handler om alt fra kommunal økonomi, styringsstruktur og demokrati.

Kl. 13:14

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til hr. Rasmus Prehn. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Besvarelse

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har faktisk ikke angrebet hr. Rasmus Prehn for at tale sort, for det betyder jo at tale uklart. Jeg har angrebet ham for at komme med for mange forkerte påstande, og det er noget helt andet – bare for at bringe det på plads.

Regeringens forhandlinger med Kommunernes Landsforening indledes inden længe, og de vedrører de økonomiske rammer for 2011 og antageligt også for 2012 og 2013. Kommunerne er helt centrale for udviklingen af vores velfærdssamfund. I de tidligere år er denne udvikling sket ved en realvækst på 1½-2 pct. om året, og det vil altså også sige en realvækst i personale osv., men næste år skal det være uden vækst, og stat, kommuner og regioner skal alt i alt over 3 år finde 10 mia. kr., som går ubeskåret til sundhed, uddannelse og svage grupper.

Det er opgaven, og derfor er det naturligvis en stor og svær opgave, der ligger foran os, men den er ikke håbløs. Vi fører i 2010 fortsat en ekspansiv finanspolitik med henblik på at afbøde finanskrisens værste konsekvenser, og det ser ud, som om timingen har været god, for der er enkelte tegn på, at vi netop i løbet af 2010 kan se lys for enden af tunnelen.

Regeringen har valgt at fremrykke investeringerne i kommunerne. Kommunerne er i fuld gang med offentligt byggeri, med at udnytte de ekstraordinære lånemuligheder, der blev afsat, og det betyder, at der bliver bedre fysiske rammer for børn og ældre i de kommende år, samtidig med at vi stimulerer beskæftigelsen, mens byggerierne pågår.

Næste skridt er, at der fra næste år iværksættes en konsolidering af den offentlige økonomi, og som jeg nævnte har regeringen et mål, der hedder, at det samlede offentlige forbrug skal holdes i ro i de næste 3 år, og at inden for disse uændrede udgifter, inden for dette uændrede personale, skal der så flyttes rundt til fordel for sundhed, uddannelse og svage grupper. Nulvæksten i sig selv bidrager med omkring 13 mia. kr. til konsolideringen af dansk økonomi.

Øvelsen har selvfølgelig at gøre med, at Danmark skal leve op til den henstilling fra EU, som vi modtager om at bringe det offentlige underskud ned under 3 pct. Den vil vi følge, ikke for EU's skyld overhovedet, men for vores egen skyld og for at sikre borgerne fortsat lave renter til gavn for deres boligudgifter, som derved holdes nede, og til gavn for erhvervsudviklingen.

Dette at holde de offentlige udgifter i ro er selvfølgelig svært, når man år efter år har været vant til, at man kunne sætte dem i vejret og ansætte mere og mere personale i den offentlige sektor. Realvæksten har været på omkring 1,6 pct. hvert år siden 2001. Det vil også sige, at den konsolidering, vi nu skal starte med uændrede udgifter målt i faste priser og lønninger, er noget, der vil foregå på et meget højt udgiftsniveau, som landet aldrig har set mage til, og jeg gad vide, om der er andre lande, der nogen sinde har set noget lignende. Det er jeg ikke sikker på.

Derfor må man også afvise de fortegnede billeder af en udpint offentlig sektor, der af og til udmales både i medierne og her i salen. Udviklingen af den kommunale service har haft høj prioritering hele vejen igennem de sidste mange år, og der er tilført meget store beløb for at sikre denne udvikling. Der må altså ikke være plads til fortsat øgede rammer – nu handler det om at finde effektiviseringspotentialer, som det hedder, og på anden måde finde frem til bedre løsninger for de samme penge eller tilsvarende løsninger for færre penge. Ekstra ressourcetilførsler skal finansieres krone for krone.

Kl. 13:19

Vi lægger op til en 3-årig aftale med kommunerne, så udgiftsniveauet holdes

uændret i 2010, mens reduktionen på i alt 4 mia. kr. ud af 230 mia. kr. fordeles ligeligt på årene 2012 og 2013. Det er altså hvert af årene 2 mia. kr. ud af 230 mia. kr., der skal findes – samlet omkring 1½ pct. Jeg siger det ikke, fordi jeg mener, at det er let; jeg siger det blot for at sætte opgaven i perspektiv, for i forhold til det ressourcforbrug, vi har udviklet i løbet af de sidste mange år, burde opgaven være overkommelig. Men jeg ved godt, at der er mange udgiftskrævende mekanismer, og det er jo bl.a. dem, vi skal drøfte med kommunerne.

Kommunerne udgør knap halvdelen af det samlede offentlige forbrug, og derfor kan man selvfølgelig ikke føre økonomisk politik uden at have kommunerne med i det. Derfor må vi alle opfordre kommunerne til at sætte turbo på indsatsen med at gøre det bedre for de samme penge og prioritere den kommunale service, så det er de vigtigste ting, der kommer først.

I regeringen hjælper vi meget gerne til både med analyser, med afbureaukratisering, og med at sætte fokus på gode løsninger, gode eksempler, hvor vi meget hellere vil fremhæve de kommuner, der gør det godt, end kritisere dem, der gør det mindre godt.

Udfordringsretten er et vigtigt led i dette. 84 kommuner og 4 regioner har benyttet sig af retten til at udfordre gældende regler, og der er kommet gang i mange spændende forsøg, f.eks. forsøg med enklere regler for elevplaner, lavere frekvens for udarbejdelse af kvalitetsrapporter i folkeskolen – for nu at nævne noget, jeg kender bedst til – men også sådan noget som forsøg med færre krav til udarbejdelse af socialfaglige § 50-undersøgelser. Der er mulighed for på en række områder at tænke nyt og innovativt, og hvis man støder imod gældende regler er der også mulighed for at komme uden om dem.

Jeg kan fortælle, at når der er enkelte ansøgninger, f.eks. fra Viborg Kommune, som ikke er blevet imødekommet, så skyldes det, at regeringen indimellem er nødt til at spørge forligskredse, før regeringen giver frihed til at køre uden om en regel, som er vedtaget herinde. Det er ikke altid, at forligskredse har det samme liberale syn på sagen som regeringen, og derfor står det altså ikke i regeringens egen magt at afgøre tingene. Derfor vil jeg opfordre til, at vi alle i hver vores forligskredse er fleksible, når kommunerne beder om lov til at gå nye veje.

Vi skal rose dem, der går foran; det er der virkelig nogen, der gør. Et fællesskab af 17 kommuner på Sjælland mener, at de har sparet mellem 10 og 30 pct. af udgifterne til indkøb via et indkøbsfællesskab. Det skulle fru Line Barfod måske lige bemærke. Vestthimmerlands Kommune har effektiviseret deres indkøbsproces bl.a. via oprettelsen af en fælles indkøbsfunktion i kommunen, og det skulle ifølge kommunen have givet en årlig besparelse på omkring 11 mio. kr. Slagelse Kommune, der har godt 75.000 indbyggere, har regnet sig frem til en besparelse på omkring 26 mio. kr. ved en mere effektiv opfølgning på sygedagpengeudbetalingerne. Og Hvidovre Kommune har søgt at forebygge sygefraværet ved at oparbejde en anerkendende kultur og understøtte trivsel, og derudover har man været hurtig til at kontakte den enkelte medarbejder, når denne har meldt sig syg. Det har ifølge kommunen mindsket sygefraværet med knap 15 pct. svarende til 13.000 færre sygedage alene i Hvidovre Kommune i løbet af de sidste 3 år.

Jeg nævner det som positive eksempler, og jeg nævner det for at rose kommunerne og ikke for at klandre alle de kommuner, som måske har valgt at satse på at finde penge andre steder. Det er deres gode ret.

Kl. 13:24

Det afgørende er, at kommunerne selv finder løsningerne. Vi har i regeringen fremlagt nogle mål for udviklingen i de kommunale udgifter, og det er så op til kommunerne at tilrettelægge arbejdet og sikre, at målene bliver opfyldt. Vi vil ikke detailregulere. Kommunalreformen har gjort kommunerne mere bæredygtige, den har bidra-

get til at styrke og fremtidssikre den decentrale offentlige sektor, og derfor er der også sket en personaleoverførsel til kommunerne, som nu også har fået hele beskæftigelsesindsatsen overført.

Før kommunalreformen var ansvaret for en række opgaver delt mellem amter og kommuner; nu er det hele blevet mere enkelt, ved at kommunerne har fået det samlede finansierings-, forsynings- og myndighedsansvar i forhold til borgerne. Der, hvor de ikke kan klare det selv, klarer de det ved kommunale samarbejder.

Det betyder også, at man i dag i større omfang kan give borgerne den bedst mulige service tilpasset de lokale forhold og de lokale ønsker. Et større lokalt råderum giver vægt og tyngde til de lokale politiske beslutninger og er dermed også en løftestang for det lokale demokrati. Det forudsætter naturligvis, at kommunalbestyrelsen tager et klart ansvar for at prioritere, og det forudsætter også, når der så er problemer på et plejehjem, en skole, i en børnehave eller et andet sted, at det så er kommunalpolitikkerne, der stiller op og tager ansvar, forklarer hvorfor, og hvordan man vil gøre for at undgå det i fremtiden; for hver gang det lander på Folketingets og ministerens bord ender det ofte i mere centralisme. Og central regulering er det, vi skal minimere. Derfor skal vi have fokus på mål og resultater – vi skal styre på resultaterne og ikke på detaljerne og processerne.

Det er let sagt, og i teorien er vi nok alle enige, men når vi kommer til praksis, er det ikke så let, som jeg har sagt det. Men regeringens mål er meget klart på det punkt: Vi vil styre på resultater og ikke på detaljer og processer.

Til slut vil jeg sige, at ligesom den foregående debat ikke bør munde ud i pessimisme og ufrugtbar jammer over ting, der er vanskelige at ændre på, må debatten om kommunernes aktuelle problemer heller ikke munde ud i pessimisme. Der er så meget, der kan gøres. Det viser kommunerne jo i deres praksis hver på deres område. Vi skal bevare det kommunale selvstyre. Jeg er glødende tilhænger af det, men det må være muligt med bevarelse af det kommunale selvstyre med gensidig hensyntagen. Ved at vi hver tager ansvar for vores og samtidig hjælper hinanden, må det være muligt at hjælpe kommunestyret igennem den udfordring, det er, at vi skal have uændrede offentlige udgifter de næste 3 år.

Kl. 13:28

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Hr. Rasmus Prehn som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 13:28

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Rasmus Prehn (S):

Jeg kan ikke lade være med her indledningsvis at glæde mig over, at ministeren dog bekræftede, at jeg ikke talte sort, men klart og tydeligt, og at der alene er tale om politiske overensstemmelser. Det ville jo også være mærkeligt andet, for ellers ville vi jo ikke befinde os i to forskellige partier. Så det er kun godt, at det er kommet på det rene.

Til gengæld vil jeg så sige, at det virker lidt, som om ministeren var ude i en omgang meget tør og uengageret pligt læsning, hvor hjertet ikke rigtig var med. Det tror jeg har noget at gøre med, at det er en utrolig dårlig situation, som regeringen står i her, fordi man ved sidste valg lovede danskerne, at der var råd til både skattelettelser og til bedre velfærd, og nu står vi så i en historisk vanskelig situation.

Allerede sidste år, da der blev lavet aftaler med kommunerne, var kommunerne utrolig pressede på økonomien. Så er krisen kommet nærmere, ja, ja, og regeringen har meldt ud, hvad det er, de vil på det her område. Der har været en hel del uklarhed om, hvad regeringen

egentlig ville, for i første omgang hed det sig, at regeringen vil nulvækst. Nulvækst betyder ikke forringelser, det betyder ikke afskedigelser, det betyder ikke dårligere velfærd, hed det fra regeringens side. Det kunne vi jo nok regne ud ikke passede, for Finansministeriet havde selv oversendt et svar til Folketinget, hvor de meget klart og tydeligt sagde, at hvis man kommer under 0,7 pct. i vækst, ville det være det samme som en reduktion. Så kom vil til Kommunernes Landsforenings topmøde, og så var finansministeren ude i en ny øvelse; nu var der pludselig 10 mia. kr. at spare ved en snuptagsløsning. Det kunne sagtens lade sig gøre. Så samledes regeringen til et nyt regeringsseminar, og så havde man tænkt sig lidt om igen. Nu var det så 4 mia. kr., der skulle spares på landets kommuner, og 8.000, der skulle afskediges ude i kommunerne.

Ja, der har været noget uklar tale, i forhold til hvad det var, regeringen ville på det her område.

Men sagen er i hvert fald den, at uanset om det er regeringens melding fra regeringsseminariet, eller om det er nulvæksten, så står kommunerne over for en voldsom hestekur. Allerede på nuværende tidspunkt med de budgetter, der blev indgået 2009, lægges der op til direkte hestekur i mange kommuner. Det, vi oplever derude, er jo skolelukninger, det er lærerfyringer, det er færre undervisningstimer, det er ringere normering i børnehaver, det er afskedigelse af natsygeplejersker i ældreplejen, det er lukning af plejehjem, det er nedlæggelse af busruter. Det er det ene eksempel efter det andet.

Vi står her med konkrete budgetrevisionsforslag fra de forskellige kommuner. Vi kan tage Silkeborg, vi kan tage Fredericia, vi kan tage mange andre kommuner, hvor man allerede med den aftale, der var fra sidste år, er i en situation, hvor man skal spare. Når man så melder ud med nulvækst eller med 4 mia. kr., der skal spares, så kan enhver sige sig selv, at det her bliver endnu værre. Det bliver mindre velfærd, der bliver flere varme hænder, der bliver sendt hjem med en fyreseddel.

Så til hele spørgsmålet om strukturreformen. Der blev vi jo lovet, at når man først gik ind i det her, ville alt blive fantastisk, så ville vi få meget mere effektive kommuner, vi ville få kommuner, der kunne klare tingene meget bedre. Men også her kan vi jo se, at det ikke nødvendigvis er gået den vej. Der er også en masse problemer, og vi har jo bare oplevet, at der bliver meget mere detailstyring, selv om regeringen lovede decentralisering og mere magt ud til kommunerne. Det kan godt være, ministeren her siger, at man ikke ønsker detailstyring, men det er ikke desto mindre det, man foretager sig fra regeringens side.

Lad os bare tage økonomien, hvor man meget behårdt går ud og dikterer, at der nu skal spares, nu skal der afskediges. Lad os tage spørgsmålet om udbud, hvor man siger, kommunerne skal sende endnu mere i udbud og hvert år endnu mere osv., selv om kommunerne siger, at det ikke nødvendigvis er nogen god idé på lige præcis det pågældende område. Der sidder regeringen på Slotsholmen og ved bedre, end man gør ude decentralt. Man overhører det lokale demokrati, og man prøver at detailstyre. Det er rigtig ubehageligt, og det er et eksempel på en undertrykkelse af demokratiet og et eksempel på, at man ikke respekterer det kommunale selvstyre.

Så er der hele spørgsmålet om det skæve Danmark, hele spørgsmålet om, at der er en skillelinje mellem de store byer med vækst og de mindre byer og yderområder med tilbagegang, affolkning, betydelige afskedigelser og dertilhørende sociale problemer. Hvis man skærer det lidt voldsomt ud, kan man sige, at det næsten er at sammenligne med situationen i det gamle Europa, hvor der var et jerntæppe, der gik ned igennem Europa. Det, vi oplever nu i Danmark, er, at der også er et jerntæppe, der går ned igennem Danmark. I Østdanmark er der vækst og beskæftigelse og gang i den, i Vestdanmark er der affolkning, der er fattigdom, der er problemer.

Så man får næsten lyst til at gentage et gammelt Ronald Reagan-citat: Mr. Løkke, tear down this wall! Der er simpelt hen brug for at

få brudt den mur ned, der er midt i Danmark, så vi også får Udkantsdanmark med. Jeg synes, det er på tide.

Kl. 13:33

Spørgsmålet om det lokale demokrati har jeg også adresseret, men det får jeg ikke tid til at gøre så meget ud af.

Jeg skal simpelt hen på vegne af fru Line Barfod (EL), Flemming Bonne (SF), Margrethe Vestager (RV) og undertegnede selv fra Socialdemokratiet, altså den samlede opposition, fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at landets kommuner befinder sig i en særdeles vanskelig situation. De fleste kommuner tynges af et økonomisk og styringsmæssigt pres, der mindsker det kommunale selvstyre og mulighederne for at prioritere kernevelfærden generelt. Der skæres nu ned på dagpasnings-, skole- og ældreområdet, og busruter lukkes – ikke mindst i yderområderne. Regeringens krav om yderligere besparelser vil forværre problemerne. Folketinget pålægger regeringen inden udgangen af juni 2011 at gennemføre en evaluering af strukturreformens betydning for demokrati, ligestilling, kommunalt selvstyre samt de økonomiske rammer og serviceniveauet med særligt fokus på sammenlægnings- og udkantskommunerne. Endvidere pålægges regeringen at

- styrke det kommunale selvstyre og sikre friheden fra unødige regler, herunder pålæg om tvungent udbud, og
- sikre alle kommuner i landet de fornødne økonomiske rammer til at opretholde og udbygge velfærden.«

Forslag til vedtagelse nr. V 69.

Kl. 13:34

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak for det. Der er fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget konstaterer, at landets kommuner befinder sig i en særdeles vanskelig situation. De fleste kommuner tynges af et økonomisk og styringsmæssigt pres, der mindsker det kommunale selvstyre og mulighederne for at prioritere kernevelfærden generelt.

Der skæres nu ned på dagpasnings-, skole- og ældreområdet, og busruter lukkes – ikke mindst i yderområderne. Regeringens krav om yderligere besparelser vil forværre problemerne.

Folketinget pålægger regeringen inden udgangen af juni 2011 at gennemføre en evaluering af strukturreformens betydning for demokrati, ligestilling, kommunalt selvstyre samt de økonomiske rammer og serviceniveauet med særligt fokus på sammenlægnings- og udkantskommunerne.

Endvidere pålægges regeringen at

- styrke det kommunale selvstyre og sikre friheden fra unødige regler, herunder pålæg om tvungent udbud, og
- sikre alle kommuner i landet de fornødne økonomiske rammer til at opretholde og udbygge velfærden.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 69).

Det indgår i de videre forhandlinger. Det er vist lige på kanten af, hvor langt det må være, men jeg går ud fra, at det er i orden.

Der er nogle korte bemærkninger, først fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 13:36

Erling Bonnesen (V):

Tak. Hvis det alene var retorikken, der skulle lægges vægt på, når man sådan skulle bedømme en ordførertale, må man jo sige, at den socialdemokratiske ordfører sikkert har taget nogle point der, hvor der skal uddeles stilkarakterer. Heldigvis er det så ikke det, der skal også til syvende og sidst lægges vægt på fakta.

Fakta er jo, hvis man skærer lige igennem det hele, at der i dag er over 30.000 flere ansatte i den offentlige sektor, end der var, da vores VK-regering tiltrådte. Det synes jeg er godt.

Fakta er også, når man kigger på budgetterne, at vi har danmarkshistoriens suverænt største kommune- og velfærdsbudgetter, også ud over pris- og lønfremskrivninger. Jeg kan så forstå, at man skal tilbage til glansbilledet, at man skal tilbage til det niveau, som var i SR-regeringens tid, bakket op af Enhedslisten, med over 30.000 færre ansatte i den offentlige sektor og 60 mia. kr. mindre i budgetterne. Sådan må jeg jo forstå det.

Kl. 13:37

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:37

Rasmus Prehn (S):

Først og fremmest vil jeg sige tak for det smigrende kompliment; det er jeg selvfølgelig glad for, det er en fornøjelse.

Med hensyn til det med fakta er situationen jo den, at man kan gøre de her ting op på flere forskellige måder. Men hvis vi kigger på bare den vækst, der har været i den offentlige sektor, er det jo klart, at det i den periode, hvor vi havde Nyrupregeringen, støttet af Enhedslisten og SF, altså faktisk var sådan, at væksten var betydelig højere i den offentlige sektor, at der skete mere, at der var flere ting, der bare var styr på i forhold til den offentlige service.

Tager vi et parameter som ens børns skole frem, som man kan forholde sig til som dansker, var det sådan, at der på daværende tidspunkt bl.a. ikke var problemer med ikke at leve op til det normerede timeantal. Det, vi oplever under den nuværende regering og med den nuværende indenrigsminister, da vedkommende var undervisningsminister, er, at der var en stor stigning i skoler, der ikke levede op til antallet af timer, man skulle have. Det er jo bare nogle konkrete eksempler.

Så velfærden bliver udhulet. Så kan man sagtens trylle nogle tal frem og prøve at argumentere for et eller andet, men danskerne ved, hvad der foregår ude i virkeligheden, og det er det, vi skal tage udgangspunkt i.

Kl. 13:38

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 13:38

Erling Bonnesen (V):

Jeg må jo sige, at det her under besvarelsen lykkedes den socialdemokratiske ordfører at tage et point mere hjem i netop lige præcis udenomssnak. For ordføreren gik tilbage til SR-regeringens tid – fair nok, for det også den, jeg spurgte til – og begyndte at tale om udvikling og vækst. Jeg talte om niveauet, så lad os lige prøve at holde det fast og prøve at få det besvaret.

Det helt korte og præcise spørgsmål vedrører, at jeg må forstå det sådan, at Socialdemokraterne ønsker, at vi skal tilbage til niveauet fra SR-regeringens tid med mere end 30.000 færre ansatte i den offentlige sektor og med nogle samlede budgetter, der var over 60 mia. kr. mindre end i dag? Sådan må jeg forstå det. Kan jeg få det bekræftet? Det lød sådan.

Kl. 13:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Rasmus Prehn (S):

Det giver jo ingen som helst mening at skrue det sammen på den måde, at stille det op på den måde. Der er jo ingen grund til at skrue tiden tilbage. Det, vi har som opgave her i Folketinget, er jo at kigge fremad og løse fremtidens udfordringer.

Der må vi bare sige, at vi altså står med et problem, hvor der er en masse danskere, der oplever, at den velfærd, de havde, har de pludselig ikke længere. Hvor de havde elever, der fik god undervisning, har de nu elever, der får mindre god undervisning. Der er lærere, der bliver sendt hjem med en fyreseddel i hånden. Der er ældre, der får ringere omsorg. Det er det, vi må tage udgangspunkt i. Det er det, vi må kere os om.

Det, Socialdemokratiet går op i, er at sikre danskerne den ordentlige velfærd. Og der kan vi forstå på regeringen at man altså vil hellere svinge sparekniven.

Kl. 13:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Flemming Damgaard Larsen.

Kl. 13:39

Flemming Damgaard Larsen (V):

Tak for det. Det er altså ikke særlig sjovt at sidde som kommunalpolitiker og høre på, hvad hr. Rasmus Prehn kan komme frem med, nemlig at tale kommunerne ned, at fremstille det, som om det arbejde, der bliver gjort af medarbejderne ude i de danske kommunalbestyrelser og på de kommunale institutioner, er én stor elendighed. Det hænger helt anderledes sammen. Der er stor samvittighed ude i kommunalbestyrelserne, der er meget, meget stor samvittighed i varetagelsen af arbejdet på de kommunale institutioner. Men det, hr. Rasmus Prehn tænker på, er måske dengang, SR-regeringen regerede, hvor der var 30.000 færre ansatte i systemet, eller også er det noget helt andet, hr. Rasmus Prehn tænker på, nemlig da hr. Rasmus Prehn sammen med Socialdemokratiet for 2 år siden foreslog, at der skulle fyres 37.000 mennesker inden for sektoren. Er det det, hr. Rasmus Prehn taler om?

Kl. 13:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:40

Rasmus Prehn (S):

Tak til hr. Flemming Damgaard Larsen og tak for at minde mig om det engagement, som der er i landets kommunalbestyrelser. Jeg er selv tidligere kommunalbestyrelsesmedlem og gruppeformand i Aalborg, og jeg ved, hvordan man simpelt hen knokler en vis del ud af bukserne for at give den bedste velfærd til danskerne. Så hvis jeg på nogen måde kunne blive opfattet sådan, at jeg talte ned til de kommunalbestyrelsesmedlemmer, der er i Danmark, vil jeg gerne give en undskyldning med det samme. Der er intet, der ligger mig fjernere. Jeg ved, at man knokler hver eneste dag for at sikre danskerne den bedste mulige velfærd, når man er kommunalpolitiker. Det er jeg også sikker på at hr. Flemming Damgaard Larsen gør det bedste, han kan, for. Men som jeg også nævnte i min ordførertale, er det jo sådan, at regeringen sidder på Slotsholmen hver eneste dag nidkært og detailstyrer kommunerne, så de har meget ringe forudsætninger for at leve op til de ting, de aftaler med borgerne. Man har så at sige sat det kommunale selvstyre ud af kraft, man har trådt demokratiet under fode. Det er det, der er problemet.

De konkrete tal i forbindelse med nogle, der skulle fyres osv., kan jeg simpelt hen ikke nikke genkendende til. Det er ikke noget,

jeg har hørt om før, men det kan være, ordføreren kan uddybe det nærmere.

Kl. 13:41

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Flemming Damgaard Larsen.

Kl. 13:42

Flemming Damgaard Larsen (V):

Nu er det jo således, at vi kan konstatere, når vi ser på enhedsomkostningerne i de forskellige kommuner, at der er kæmpestor forskel på, hvad det koster f.eks. for undervisningen af en skoleelev i én kommune, og hvad det koster i en anden kommune. Jeg erindrer, at der er op til et sted mellem 50 og 100 pct.s forskel. Det tyder på, at der er lokalt selvstyre, og at man lokalt nogle steder har valgt, at det skal koste 50-100 pct. mere end i andre kommuner. Det er jo ikke noget, vi sidder og detailstyrer herinde.

Men det, jeg vil frem til som spørgsmål, drejer sig om, at det jo er konstateret, at vi nu bruger 66,5 mia. kr. mere siden 2001 i de danske kommuner, som den nuværende regering har skaffet til dem, og det er vel at mærke, efter at man også har taget højde for inflation og det hele. Der er reelt 66,5 mia. kr. mere til rådighed. Er det dem, som hr. Prehn gerne vil have vi skal fjerne, eller hvad er det, hr. Prehn gerne vil?

Kl. 13:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:43

Rasmus Prehn (S):

Først og fremmest glæder det mig, at ordføreren ikke fulgte op på det der med, at Socialdemokratiet skulle have foreslået at fyre en hel masse, det må åbenbart have været en røverhistorie, ordføreren har været ude i, for i hvert fald fulgte ordføreren ikke op på det.

Så til det med, om der er noget at spare ved at kigge på gennemsnittet. Ordføreren nævnte jo selv, at ordføreren også er kommunalpolitiker, så ordføreren ved godt, at man hver eneste dag ude i kommunalbestyrelserne sidder og knokler for at se på: Kan vi gøre det bedre, kan vi lære af nabokommunen, er der noget, vi kan lade os inspirere af? Så selvfølgelig er der måder, hvorpå man kan blive bedre ved at kigge på andre, lave benchmarking, og det gør man hver eneste dag i kommunalbestyrelserne. Der, hvor vi ikke skal hen, er jo i retning af den gamle filosofi om den her amerikanske elektriske fingernegleklippemaskine, hvor man stak hånden ind, og så blev alle fingrene lige korte. Altså, det er ikke nødvendigvis sådan, at man bare kan skære alle over en kam. Der er individuelle forskelle; der er forskel på kommunerne. Der kan være kommuner, der har pendlere, som har brug for at have lange åbningstider i daginstitutionerne, og der er nogle, der har det omvendt. Så man kan ikke nødvendigvis bruge gennemsnittet til noget, men selvfølgelig skal man lære af hinanden.

Kl. 13:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Jacob Jensen.

Kl. 13:44

Jacob Jensen (V):

Det kan godt være, at hr. Rasmus Prehn opfatter det, som hr. Flemming Damgaard Larsen spurgte ind til før, som en røverhistorie. Men hvis det er en røverhistorie, er det da sørgeligt, for de 37.000 stillinger, som der blev spurgt til, fremgår netop af Socialdemokraternes finanslovsforslag for 2008. Det var oven i købet også omtalt i Børsen sidste torsdag, den 29. april, så jeg ved ikke, om det er en røverhisto-

rie, men jeg vil bare bede hr. Rasmus Prehn om at bekræfte, at Socialdemokraterne i 2008 opererede med en besparelse på 37.000 stillinger inden for den offentlige sektor – sammenlignet med det, som vi lægger frem, som jo er noget mere beskedent.

Kl. 13:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:44

Rasmus Prehn (S):

Nu skriver vi altså 2010, og det vi står i nu, er en meget alvorlig situation, hvor det er danskernes velfærd, der er på spil. Så kan man godt finde citater og finanspolitiske udspil fra fortiden og stå og konkurrere om det og rive hinanden det i næsen. Det kommer vi jo ikke videre af. Jeg husker ikke det udspil, og jeg har ikke haft noget med det udspil at gøre. Jeg taler om 2010, altså det, der er virkeligheden nu, og om de forslag, vi har lagt frem.

Det, vi har sagt fra socialdemokratisk side, er, at danskerne skal have velfærd, og derfor er der ikke råd til de skattelettelser, som bl.a. regeringen har givet til de allerrigeste i det danske samfund.

Kl. 13:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Jacob Jensen.

Kl. 13:45

Jacob Jensen (V):

Skal jeg forstå det sådan, at hr. Rasmus Prehn og Socialdemokratiet fralægger sig ethvert ansvar for det, man fremlagde for ganske kort tid siden, ganske få år siden? I 2008 skulle danskerne altså ikke have velfærd, kan jeg forstå, eller hvordan skal jeg opfatte det? For det må da være sådan, at man må stå til ansvar for det, man lægger frem som politisk udspil, og det er muligt, at det er et eller to år siden, men så meget har virkeligheden trods alt heller ikke ændret sig. Så jeg vil bare bede om, at hr. Rasmus Prehn i hvert fald bekræfter, at Socialdemokraterne står til ansvar for de politiske udspil, de fremlægger, herunder når de fremlægger et omfattende finanslovsforslag, som opererer med 37.000 færre stillinger i den offentlige sektor bl.a. som følge af digitalisering og ændrede arbejdsgange. Det er alt sammen noget, vi sådan set er enige i, men samtidig beskylder man os for at lave en massakre på den offentlige sektor, når vi siger, at vi vil omprioritere 8.000 stillinger.

Kl. 13:46

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:46

Rasmus Prehn (S):

Selvfølgelig er det sådan, at når vi fremlægger forslag i Folketinget, står vi også på mål for dem. Nu er der altså bare en situation, hvor ordføreren begynder at skrue tiden flere år tilbage og trækker noget frem, som skal ses i en kontekst. Da er vi altså nødt til at sige, at vi skal bruge tiden her, den kommunale forespørgselsdebat, på at diskutere den kommunale økonomi her og nu, hvor vi har en økonomisk krise, og hvor der er stor arbejdsløshed osv., og om tiden er inde nu til at sende folk hjem med en fyreseddel. Det er den ikke. I 2008 havde vi en helt anden situation med gang i hjulene og alt mulig andet, og hvis det var, at man kunne omprioritere og gøre noget fornuftigere, så man fik mere for skattekrone, var det måske det rigtige at gøre i 2008. Men nu har vi 2010, så hvorfor spille Folketingets og danskernes tid med at tale om fortid, når det er fremtiden, det handler om.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Sophie Løhde.

Kl. 13:47

Altså, nu har man indkaldt til en forespørgselsdebat i dag for som sædvanlig at stille sig op for at kritisere regeringen. Kunne vi ikke snart få at vide, hvor det er, de klare prioriteringer ligger fra Socialdemokratiets side, når vi ikke kan regne med det, man går og siger. Hvad er det, man vil? Hvornår er det, vi får lov at se den hemmelige økonomiske plan? Man kan jo ikke bare indkalde og så stå at kritisere.

Kl. 13:50

Sophie Løhde (V):

Når det er relevant at diskutere nu, er det bl.a., fordi hr. Rasmus Prehn jo selv lægger op til gerne at ville diskutere omprioriteringerne i forhold til de 4 mia. kr., som regeringen har lagt op til at kommunerne skal finde. Staten finder de 6 mia. kr., for at vi samlet set kan bruge 10 mia. kr. ekstra på uddannelse, sundhed og udsatte grupper. Der har vi sagt, at de 4 mia. kr. i kommunerne svarer til 8.000 stillinger i den offentlige sektor, hvor der i øvrigt er 100.000, som hvert år skifter job eller har naturlig afgang. Det vil sige, at inden for de 3 år, hvor kommunerne skal finde det, der svarer til 8.000 stillinger, er der 300.000, der forlader den offentlige sektor.

Men vi får jo at vide, at det er massakre at snakke om det her, men kan man ikke fra Socialdemokratiets side forklare, hvorfor det så var fuldstændig legalt og naturligt, da man i sit finanslovsforslag for 2008 foreslog, at der skulle spares 37.000 personer i den offentlige sektor?

Kl. 13:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:48

Rasmus Prehn (S):

Det siger jo sig selv, at i den situation, som vi havde i 2008, var der fuld gang i hjulene, og der var høj beskæftigelse. Jeg tror, at det var på daværende tidspunkt, at den tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen sagde, at det største problem sådan set var at få arbejdskraft nok. Det var situationen for 2 år siden, og det er en helt anden situation her. Der kan det jo være kloget at kigge på, om vi kan prioritere anderledes, om vi kan gøre det på en mere fornuftig måde, om vi kan undvære nogle her, for at få nogle et andet sted osv. Det giver god mening.

Men hvis der er noget, der vil være en dårlig tjeneste, hvis der er noget, der vil være fuldstændig vanvittig dårlig medicin for samfundet, er det i en situation, hvor der i forvejen er høj arbejdsløshed, hvor folk sidder hjemme i sofaen og ryster i bukserne over at blive afskediget, så fra regeringens side at komme og sige: Der er flere, der skal afskediges. De varme hænder i den offentlige sektor skal sendes hjem med en fyreseddel. Det er den dårligste tjeneste, man kan gøre. Derfor er der jo en kæmpe forskel på 2010 og 2008. Det her synes jeg altså at Venstres ordfører burde være fuldstændig inde i.

Kl. 13:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Sophie Løhde.

Kl. 13:49

Sophie Løhde (V):

Det underlige er jo bare, at det ikke set med Socialdemokraternes øjne skulle føre til forringelser i velfærden, at man i 2008 ville spare 37.000 stillinger i det offentlige. Det førte ikke til velfærdsforringelser, det var det klare budskab fra Socialdemokraterne i det finanslovsforslag, som de i øvrigt kaldte for høj beskæftigelse og klare prioriteringer, og som hr. Rasmus Prehn i dag går og betegner som en røverhistorie. Det er da utroligt, at hukommelsen ikke rækker længere tilbage hos oppositionen, men at man siger: O.k., hvis ikke det er noget, vi har foreslået i den her uge, tæller det ikke.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:50

Rasmus Prehn (S):

Tænk engang, hvis det var sådan, at danskerne i 2008 havde fået lejlighed til at satse på en plan, der hed høj beskæftigelse og klare prioriteringer, tænk engang, hvilken situation vi så havde haft. Så kunne det være, at den økonomiske krise ikke havde set helt så sort ud, som den gør nu, hvor den nuværende regering ikke ligefrem har gjort det nemmere for danskerne. Jeg synes, at det er ærgerligt, når vi står i en debat her, hvor vi skulle tale om danskernes velfærd, og om hvordan vi sikrer bedst mulig kommunal økonomi, så har Venstre åbnet deres egen afdeling af lokalhistorisk arkiv, hvor man skruer tiden tilbage, finder gamle ting frem og prøver at stå og kritisere med dem. Det nytter jo ikke noget som helst.

Vi fremlægger vores plan, når vi er klar med den. Vi har lagt »Fair Forandring« frem, som er fuldstændig tydelig og klar. Der kan man se, hvordan vi vil gøre det med skattepolitikken, der er en del af finansieringen. Så kommer der en plan senere. Altså, sådan er det.

I øvrigt er det jo altså regeringen, som fører politikken. Det er dem, der er den udøvende magt. Vores opgave som opposition er jo at stille spørgsmål og kritisere de ting, der kommer der. Vi skal nok komme med vores forslag.

Kl. 13:51

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Henrik Rasmussen for en kort bemærkning.

Kl. 13:51

Henrik Rasmussen (KF):

Tak. Tak for en engageret tale, må man sige. Det er jo altid dejligt at høre.

Jeg er alligevel nødt til at gå en lillebitte smule tilbage, for nu kan jeg jo godt sidde og huske, hvad Socialdemokratiet også gik til valg på. I ordførertalen blev der gået lidt til angreb på regeringen på, hvad det var, man gik til valg på omkring detailstyringen og nogle af de her 29 velfærdsrettighederne, som jo også kom. Var det ikke også meget detailstyring af, hvordan og hvorledes kommunerne skulle være? Er det i virkeligheden den vej, vi skal gå med en socialdemokratisk ledet regering – hvis det skulle ske – for så synes jeg, at det er forkert, at vi står her og diskuterer, hvem der skal prioritere hvad.

Så vil jeg gerne høre en melding om: Mener ordføreren virkelig, det er sådan, når vi skal ud og spare, at det så hos kommunerne er de varme hænder, man vil spare på?

Kl. 13:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 13:52

Rasmus Prehn (S):

Altså, det er alligevel lidt sælsomt. Nu har vi lige hørt Venstrefolkene bruge en masse tid på at sige, at Socialdemokratiet ingen klare prioriteter, ingen mål, ingen visioner har, og så er det så De Konservatives tur til at komme og få ordet, og så kritiserer man os for at

have 29 konkrete, stærke visioner for fremtiden. Det er da spøjst. Altså, det ene parti siger, at vi ingen visioner har, og det andet parti siger, at det er forkert, at vi har nogle visioner. Nu må regeringspartierne til at finde ud af, hvad det er, man vil kritisere Socialdemokratiet for. Er det et problem, at vi har visioner, eller er det et problem, at vi ikke har nogen?

Der er noget, man skal være opmærksom på i forhold til de velfærdsrettigheder. Ja, de kan måske godt opfattes som værende lidt detailstyring. Men prøv at høre: Vi fremlagde jo faktisk også 29 konkrete frihedsrettigheder her i Folketinget, hvor kommunerne fik mulighed for helt frit at gøre forskellige ting: tage egne initiativer, gå foran, blive pionerkommuner. Og der var det altså ærgerligt, at den såkaldte liberale regering stemte imod frihed – stemte imod frihed. Det er jo noget af det mest uliberal, man kan forestille sig, men det gjorde regeringen altså.

Kl. 13:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Henrik Rasmussen.

Kl. 13:53

Henrik Rasmussen (KF):

Tak. Det var jo lige præcis det svar, jeg gerne ville have, nemlig at det lige præcis var detailstyring. Det er, hvad det i virkeligheden drejer sig om. Så man skal ikke kaste med sten, når man selv bor i et glashus; det synes jeg er ret vigtigt.

Så vil jeg gerne spørge, om det virkelig er sådan, at Socialdemokratiet har den politik om, at den offentlige sektor ikke skal tilpasse sig samfundskonjunkturerne. Det synes jeg lyder meget mærkeligt.

Kl. 13:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:53

Rasmus Prehn (S):

Jamen i ethvert samfund må man jo tilpasse sig de konjunkturer, der er. Men det er jo også derfor, at vi meget klart og tydeligt siger, at det er en meget, meget dårlig tjeneste at gøre nogen, hvis det er, at man midt i en økonomisk krise, midt i en situation med stor arbejdsløshed, midt i en situation, hvor folk sidder og ryster i bukserne for at få en fyreseddel, så synes, det er den rigtige timing til at begynde at udstede fyresedler fra den offentlige sektors side, og at man begynder at fyre folk i den offentlige sektor, så krisen bliver endnu mere dyb, endnu mere deprimerende og endnu mere problematisk for danskerne.

Det er jo derfor, vi siger: Pas nu på med at gå ind og afskedige folk i den offentlige sektor, når vi ved, at der i forvejen er en høj arbejdsløshed, og når det tilmed også kommer til at forringe danskerne velfærd.

Kl. 13:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 13:54

Birgitte Josefsen (V):

Tak for det. Nu har hverken regeringen eller Venstre jo været ude at sige, at kommunerne skal afskedige en eneste; vi har peget på, hvordan man får økonomien til at hænge sammen. Men jeg vil gerne påpege, at jeg synes, det er beskæmmende, at det, Socialdemokratiet melder ud i både skrift og tale, kan man altså ikke stole på.

Der er blevet ansat mere end 30.000 flere i den offentlige sektor siden 2001. Det har Venstre stået bag, fordi vi har ønsket at højne de tilbud, der er til borgerne – skolepasning, hjemmeplejeordninger,

hele sygehussektoren osv. – og derfor må jeg bede om, at vi får et klart svar fra hr. Rasmus Prehn. Hvis vi nu havde stået i den situation, at der var blevet udskrevet valg, må jeg gå ud fra, at Socialdemokratiet står bag det finanslovudspil, de lægger frem, og det ville altså betyde, at der skulle afskediges 37.000 mennesker i den offentlige sektor. Ville det betyde bedre velfærd eller ringere velfærd ude i Danmarks kommuner?

Kl. 13:55

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:55

Rasmus Prehn (S):

Jeg kan forstå, at Venstre hellere vil diskutere den historiske udvikling end diskutere de fremtidige udfordringer, men lad os prøve at kigge på, hvordan det ser ud.

Venstres ordfører, fru Birgitte Josefsen, ved jo godt, at der har været en demografisk udvikling, at der har været stadig flere opgaver, der har skullet løses i den offentlige sektor, og derfor har det været naturligt, at der kom flere hænder ind for at løse de opgaver. Det er der jo ikke nogen der har sat spørgsmålstegn ved, sådan er det. Det, der er interessant, når man diskuterer velfærd, er jo ikke nødvendigvis, hvor mange ansatte der er eller ikke er. Det er, hvordan velfærden er for danskerne, og hvis man oplever, at der lige pludselig er flere børn, der ikke får det antal undervisningstimer, de er normeret til, at der er ældre, der ikke får den pleje, de skal have osv., er det jo et problem, og det, vi skulle bruge tiden på her i dag, er at tale om, hvordan vi løser det problem, så vi får bedre velfærd til danskerne i stedet for at afmontere velfærden, som Venstre er i fuld gang med.

Kl. 13:56

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 13:56

Birgitte Josefsen (V):

Jeg synes, det er dejligt at kunne få konstateret her i dag for fuld- stændig åben skærm, at Socialdemokratiet er parat til at holde ved det, der stod i deres finanslovudspil for 2008, altså at der skal afskediges 37.000 i den offentlige sektor. Det betyder, at velfærden vil blive skruet tilbage til et ringere niveau end før 2001. Jeg synes, det er en dejlig konstatering, der er kommet fra talerstolen her i dag, og det synes jeg den danske befolkning må forholde sig til.

Kl. 13:56

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:56

Rasmus Prehn (S):

Fru Birgitte Josefsen brugte selv udtrykket beskæmmende. Jeg synes, det er lidt beskæmmende, at man bliver ved med at træde rundt i noget, der er blevet svaret på. Det er da beskæmmende, og hvis der er noget, der er endnu mere beskæmmende, så er det da, hvis man tror, at tiden er inde til at afskedige folk. Jeg har stået heroppe og taget klar afstand fra det.

Der er en klar historisk forskel på, hvad situationen var, hvad udfordringerne var i 2008, og hvordan sagerne står nu. Det ville være fantastisk dårlig timing at begynde at afskedige folk i den offentlige sektor nu, og det har jeg svaret på. Det står lysende klart, og jeg synes, det er beskæmmende, at Venstre bliver ved med at træde rundt i det og true danskerne med, at der er fyresedler i luften.

Kl. 13:57

Kl. 14:00

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 13:57

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes, at den socialdemokratiske ordfører jo klart demonstrerer sin store og formidable evne til at tale en malkeko baglæns rundt på en kløvermark. Det er jo sådan set det, vi er vidne til i øjeblikket.

Torsdag eftermiddag i sidste uge havde vi en stor debat om finansproblematikken i Danmark, hvor hr. Morten Bødskov fra selv samme parti var ordfører for Socialdemokraterne. Han forsvarede Socialdemokraternes finanslovforslag for 2008 og sagde: Ja, o.k., det var dengang. Nu er det en anden tid, og nu er der nye udfordringer. Men kære venner, så meget kan jo ikke have flyttet sig, så man nu kan forsvare og forklare, at man i 2008 syntes, det var fuldt ud forsvareligt at fyre 37.000 offentligt ansatte, og påstod, at det ikke ville give velfærdsforringelser i samfundet.

Kl. 13:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 13:58

Rasmus Prehn (S):

Jamen det, som vores finansordfører svarede, var jo nøjagtig det samme, som jeg har stået og svaret her. Ja, situationen i 2008 var en helt anden. Det var nogle andre udfordringer, vi stod over for, bl.a. havde vi den udfordring i 2008, at der var mangel på arbejdskraft. I dag har vi den situation, at der er mange arbejdsløse, og det er det, der er den historiske forskel. Det er derfor, det ville være en utrolig dårlig tjeneste at begynde at afskedige folk i den offentlige sektor, når der er en stor arbejdsløshed i forvejen, for det ville betyde, at krisen ville blive dybere. Det er det, der er svaret, jeg har nævnt det nu måske fire eller fem gange, og det kunne altså være godt, hvis det var sådan, at hr. Hans Kristian Skibby ikke gik baglæns på en kløvermark, men at han faktisk kom ind i kampen og lyttede efter.

Kl. 13:59

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 13:59

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes ikke, jeg har behov for at gå baglæns på nogen kløvermark, må jeg sige til hr. Rasmus Prehn, for vi står faktisk bag alle de aftaler og forlig, som vi har været med i siden 2001.

Jeg synes, det er sund fornuft, at når man bruger penge, skal de også være finansierede, og så bliver jeg da nødt til at stille ordføreren et simpelt spørgsmål om Socialdemokraternes eget finanslovforslag for to år siden, hvor man foreslog at fyre 37.000 medarbejdere, når man i dag bruger et andet argument: Uha, nu er der planer om, at der skal fyres 8.000 offentligt ansatte. Det er der jo faktisk slet ikke. Mange af de folk er jo folk i jobskifte, det er folk, der går på efterløn, det er folk, der går på pension, det er strukturændringer i administrationen og forvaltningen osv. i kommunerne, og derfor er der jo ikke 8.000 fyresedler på vej, sådan som ordføreren prøver på at fremstille det.

Kl. 14:00

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Rasmus Prehn (S):

Det var jo lige præcis 8.000 fyresedler, der blev trykt, da regeringen havde regeringsseminar. Sådan er det.

Jeg kan godt forstå, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti hellere vil tale om noget andet, end at vi er i fuld gang med at sende varme hænder hjem med en fyreseddel; det forstår jeg godt. Men her har vi faktisk alle tiders chance for at tale kommunal velfærd, for at tale kommunal økonomi, for at tale om, hvordan vi genrejser Danmark, og så vælger Venstre, så vælger De Konservative, og så vælger gudhjælpemig også Dansk Folkeparti at åbne en lokalafdeling med lokalhistorisk arkiv, hvor man kan stå og trække historiske ting op og lade køer gå baglæns rundt på en kløvermark. Jeg synes, det er sørgeligt.

Kl. 14:00

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Den næste ordfører er fru Sophie Løhde som ordfører for Venstre.

Kl. 14:01

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

En gang imellem er det måske meget sundt, ikke mindst hvis man er oppositionspolitiker, at man husker at stoppe op og spørge sig selv, hvad årsagen var til, at vi i en økonomisk krise har kunnet føre en lempelig krisepolitik – faktisk den mest lempelige i OECD-landene. For hvilken økonomisk udfordring havde vi ikke stået med i dag, hvis ikke regeringen i de gode tider havde opført sig ansvarligt og bragt gælden ud af verden? Hvilken økonomisk udfordring ville vi ikke have stået med, hvis vi i de gode år havde lyttet til oppositionens råd om at bruge løs af overskuddene og spendere to kroner, hver gang vi tjente en? Ja, en gang imellem er det meget sundt at erindre, at fortidens beslutninger og prioriteringer rent faktisk var forudsætningen for råderummet i de svære tider til at komme bedre igennem krisen, end man kunne frygte.

Den gode nyhed er derfor, at den omfattende kriseindsats ser ud til at virke. Vi ser nu begyndende tegn på økonomisk fremgang. Dansk erhvervsliv er nu begyndt at finde investeringsoptimismen frem igen, og måske vigtigst af alt er ledigheden ikke nået op på de niveauer, som man kunne frygte. Ja, det giver i sig selv stof til eftertanke, at vi på trods af krisen og med en aktuel ledighed på omkring 4 pct. rent faktisk ligger lavere end på noget andet tidspunkt under den tidligere SR-regering.

Omvendt må også bagsiden af medaljen give stof til eftertanke, for bag de positive nyheder gemmer sig også nyheden om, at krisen har været dyr. Når jeg kalder sidstnævnte for en nyhed, er det ikke mindst, fordi det blandt oppositionspartierne er, som om det fuldstændig er gået hen over hovedet på dem, at der nu er en regning, som skal betales, herunder at det rent faktisk er en bunden opgave at få den betalt.

Regeringen har leveret et ærligt svar på den økonomiske udfordring. I 2010 føres en ekstraordinært lempelig økonomisk politik, og fra 2011 starter genopretningen af de offentlige finanser, hvor regeringen vil sigte efter at holde det offentlige forbrug i ro fra 2011 til 2013. Men hvad er det nu for et niveau, udgifterne skal fastholdes inden for i landets 98 kommuner? Jo, det er et niveau, hvor den offentlige sektors andel af den samlede økonomi er historisk høj, og hvor vi i 2010 bruger næsten 67 mia. kr. mere på velfærd end det, som den tidligere SR-regering lagde for dagen. Det er et samfund, hvor vi har den største offentlige sektor i verden, og hvor 67 mia. kr. udgør det højeste udgiftsniveau i den offentlige sektor nogen sinde, hvoraf en stor del har været i kommunerne.

At tale om en udsultet offentlig sektor i et land, der har fået tilført næsten 67 mia. kr. ekstra siden 2001, og herunder ikke mindst hr. Villy Søvndals påstand om en massakre på velfærdssamfundet, er simpelt hen uærligt og udtryk for en opposition, der tilsyneladende er mere optaget af fup end fakta. Eller bare tag sidste uge, hvor hr. Villy Søvndal for åben skærm påstod, at regeringen ville spare 24 mia. kr. i kommunerne. Det er simpelt hen både forkert og uærligt, når det rigtige tal er 4 mia. kr. over 3 år i alt.

Hertil kommer så i øvrigt det faktum, at de 4 mia. kr., som kommuner nu skal frigøre over de næste 3 år, sammen med de 6 mia. kr., som staten har påtaget sig at frigøre, går til at tilføre 10 mia. kr. ekstra til sundhed, uddannelse og svage grupper.

Hertil kommer yderligere det faktum, at der årligt er over 100.000 personer, der forlader den offentlige sektor enten ved naturlig afgang eller for at søge beskæftigelse andetsteds, hvilket altså svarer til 300.000 stillinger i den 3-årige periode, hvor kommunerne bliver bedt om at finde 4 mia. kr. svarende til 8.000 stillinger. Udgangspunktet med de 8.000 stillinger står jo fortsat i skarp kontrast til, at Socialdemokraterne mente, at man med et fingerknips kunne spare 37.000 medarbejdere i den offentlige sektor, i deres finanslovsforslag i 2008. Dengang ville det ikke gå ud over velfærd. Det klinger en anelse hult, og jeg forstår ikke helt argumentationen i oppositionen.

Vi har ikke på noget tidspunkt sagt, at det her er nogen let opgave, men det er den ærlige og helt nødvendige prioritering. Heldigvis er der også rigtig, rigtig mange kommuner, der er godt i gang med en grundig og saglig vurdering af, om det er muligt at få mere ud af pengene ved at gøre tingene anderledes. Eksempelvis har en række sjællandske kommuner fået mere effektive arbejdsgange og sparet mellem 12 og 19 pct. ved at indgå et kommunalt indkøbsfællesskab. I Slagelse Kommune har man effektiviseret og opnået bedre resultater og sparet 26 mio. kr. bare på sygedagpengeområdet, hvor KL i øvrigt vurderer, at effektiviseringspotentialet for hele landet er på 450 mio. kr. Eller tag Odense Kommune, der har sparet 25 pct. på lønadministration igennem et offentlig-privat samarbejde.

Der er masser af andre gode eksempler, men jeg synes bare, eksemplerne illustrerer, at mulighederne for at effektivisere og frigøre ressourcer til fortsat at udvikle den kommunale service inden for det højeste udgiftsniveau i den offentlige sektor nogen sinde ikke nødvendigvis er let, men det er muligt, og udfordringen må være at sætte endnu mere fokus på udbredelsen af de mange gode eksempler, hvor lokalpolitikere og tusindvis af medarbejdere hver dag knokler for at gøre den offentlige sektor endnu bedre.

Kl. 14:06

Desværre må vi da også samtidig konstatere, at venstrefløjens fortsat er så idéforladt, at det eneste, man kan finde ud af, er at kritisere regeringen, råbe på flere penge og så i øvrigt hemmeligholde deres egne økonomiske plan. Det er ikke alene uærligt, det er uansvarligt. Vi ser frem til, at vi snart kan begynde at se noget fra oppositionen.

Jeg skal på den baggrund på vegne af Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance samt Christian H. Hansen (UFG) og fru Pia Christmas-Møller (UFG) fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at kommunalreformen har styrket det kommunale selvstyre og skabt et mere robust fundament for det lokale demokrati og den fortsatte udvikling af velfærdssamfundet. Med kommunalreformen fik kommunerne ansvaret for flere opgaver, og denne decentralisering er fortsat med samlingen af beskæftigelsesindsatsen i kommunerne.

Folketinget noterer sig, at regeringen i den kommende tid skal forhandle med KL om rammerne for den kommunale økonomi i ly-

set af det aktuelle behov for konsolidering af den offentlige økonomi.

Folketinget konstaterer, at der er behov for at effektivisere og tilpasse den kommunale opgaveløsning til disse ændrede økonomiske vilkår bl.a. ved en øget brug af sammenligninger mellem kommuner. Samtidig vil den indgåede flerårige aftale om frigørelse af ressourcer være et centralt omdrejningspunkt for den fortsatte udvikling af den kommunale service ved at sikre den ønskede kvalitet til den bedste pris.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 70).

Kl. 14:07

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak for det.

Der er fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget konstaterer, at kommunalreformen har styrket det kommunale selvstyre og skabt et mere robust fundament for det lokale demokrati og den fortsatte udvikling af velfærdssamfundet. Med kommunalreformen fik kommunerne ansvaret for flere opgaver, og denne decentralisering er fortsat med samlingen af beskæftigelsesindsatsen i kommunerne.

Folketinget noterer sig, at regeringen i den kommende tid skal forhandle med KL om rammerne for den kommunale økonomi i lyset af det aktuelle behov for konsolidering af den offentlige økonomi.

Folketinget konstaterer, at der er behov for at effektivisere og tilpasse den kommunale opgaveløsning til disse ændrede økonomiske vilkår bl.a. ved en øget brug af sammenligninger mellem kommuner. Samtidig vil den indgåede flerårige aftale om frigørelse af ressourcer være et centralt omdrejningspunkt for den fortsatte udvikling af den kommunale service ved at sikre den ønskede kvalitet til den bedste pris.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 70).

Dette forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er nogle korte bemærkninger. Først er det fra fru Line Barfod.

Kl. 14:08

Line Barfod (EL):

Jeg går ikke ud fra, at ordføreren vil benægte, at der ude i kommunerne i denne tid bliver diskuteret budgetter, bliver diskuteret fyringer af skolelærere, hjemmehjælpere, lukket busruter og skoler osv. Så derfor vil jeg hellere spørge ordføreren, om Venstre overhovedet har overvejet, at det, man skulle skære på, var den tvangsprivatisering, som Venstre kræver af kommunerne, at man skulle spare de flere hundrede millioner kroner, man bruger på bureaukrati på grund af Venstres tvangsprivatisering og give kommunerne frihed til, at de selv kan tilrettelægge arbejdet.

Kl. 14:09

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 14:09

Sophie Løhde (V):

Jeg kender ikke noget til nogen tvangsprivatisering, men jeg er godt klar over, at det er det sædvanlige vås, vi hører fra Enhedslisten. Jeg synes sådan set, at man også skal anerkende fra oppositionen side, at regeringen har lagt et stort arbejde i hele afbureaukratiseringsdagsordenen. Så sent som i sidste uge var indenrigs- og sundhedsministeren også ude med den gode nyhed i forhold til udfordringsretten, at rigtig mange kommuner heldigvis har taget teten og er kommet med

gode forslag til, hvordan man kunne gøre nogle ting på en smartere måde, og de ting har man jo imødekommet i vidt omfang.

Når man er ude i landets kommuner og hører, de taler om alle de mange regler og det ene og det andet, skal de huske at se indad, for rigtig mange af dem kan jo så også samtidig fortælle, at en del af det, som kan opleves som hverdagens bureaukrati, ikke nødvendigvis er noget, der er indført fra centralt hold, men noget, der er opbygget igennem en mangeårig kommunal administration, og fordi det er den måde, man har gjort tingene på. Derfor synes jeg, at det er positivt, at den udvikling med at afbureaukratisere pågår på alle leder, og det er da den bedste måde at udvikle det her område på.

Kl. 14:10

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Line Barfod.

Kl. 14:10

Line Barfod (EL):

Det undrer mig lidt, at ordføreren ikke kender til den tvangsprivatisering, som regeringen har gennemført, men det er bl.a. på ældreområdet, hvor man kræver, at alting skal måles og vejes, for at private firmaer kan komme ind som leverandører, uanset om der er nogle, der overhovedet vil have private firmaer, uanset om der overhovedet er nogle private firmaer, der ønsker at byde ind. Det er et krav om, at alle kommuner skal lave konkurrenceudsættelse af mindst 26,5 pct. af driften og dermed skal bruge masser af penge og timer på at sidde og lave al mulig gennemgang, som om det offentlige skulle drives som en privat virksomhed og ikke skulle tage hensyn til borgerne for at skabe bedst mulig velfærd. Så derfor er mit spørgsmål: Overvejer Venstre at droppe den tvangsprivatisering og give kommunerne frihed til i stedet at bruge pengene og arbejdskraften på velfærd?

Kl. 14:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:11

Sophie Løhde (V):

At give ældre mennesker friheden til selv at vælge er mig bekendt ikke udtryk for en tvangsprivatisering.

Kl. 14:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 14:11

Rasmus Prehn (S):

Jamen lad os bare tage fat i det med det frie valg, for det lyder utrolig flot. Der er det ene eksempel efter det andet på kommuner, som er i den situation, at når deres ældre mennesker vælger at få en privat aktør på banen til hjemmehjælp, tvinges kommunen på grund af regeringens regler til at betale særligt overhead til den private aktør.

Der er simpelt hen lavet et system, hvor man ikke får de samme penge for en hjemmehjælpstime, om den er kommunal, eller om den er privat. Man har simpelt hen, på samme måde som man også har gjort det med sygehusområdet, hvor man overtakserede private, lavet et system, hvor man sådan set står og pumper penge fra fællesskabets, fra samfundets kasse over i private firmaers kasser. Er det rimeligt? Er det frit valg? Er det fair konkurrence? Man tager samfundets penge for at forgyldte private aktører midt i en krisetid, hvor der skal spares på alt mulig andet.

Kl. 14:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:12

Sophie Løhde (V):

Det er noget nonsens. Man betaler en ydelse ud fra, hvad det er, den koster. Jeg synes sådan set, at det er positivt, at ældre mennesker også får friheden til at træffe deres egne valg. Jeg er godt klar over, at Socialdemokraterne ønsker, at frihed til, at mennesker kan træffe deres egne valg, skal inddrages på flest mulige områder. Senere på dagen er det jo patienternes udvidede frie sygehusvalg, der står for skud. Det kan vi også godt snakke om senere i dag. Men vi bliver bare ikke enige dér. Vi anerkender og synes, at det er vigtigt, at mennesket i det daglige har mulighed for at stemme med fødderne, herunder også at vælge en anden leverandør.

Kl. 14:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 14:12

Rasmus Prehn (S):

Hvis der er nogle, der netop går ind for frit valg, er det Socialdemokratiet. Det er derfor, vi har foreslået, at man skal have mulighed for at kunne vælge sin egen, kommunale hjemmehjælper til at lave ekstra opgaver. Det er jo frit valg.

I dag er det sådan, at hvis man gerne vil have lidt ekstra, hvis man gerne vil have tørret panelerne lidt ekstra af, er man tvunget til at udlevere nøgler til to personer, så skal man både udlevere til den offentlige og til den private aktør, eller også er man tvunget til helt at gå over til den private.

Det er faktisk sådan – og det bør ordføreren bekræfte – at der ligger regler, der betyder, at man fra kommunens side skal betale særligt overhead til den private aktør, et beløb, som man ikke betaler for den kommunale hjemmehjælpstime. I Lyngby, som indtil for nylig var konservativt drevet, og som nu er Venstredrevet, betaler man for hver hjemmehjælpstime 30 kr. mere for en privat hjemmehjælper end for en offentlig. Hver gang der er en ældre, der vælger privat, skal vi altså tage af samfundets penge og bruge 30 kr. ekstra.

Kl. 14:13

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:13

Sophie Løhde (V):

Hvis der er nogle, der går ind for det frie valg, er det Socialdemokraterne. Man kan næsten kun trække på smilebåndet. Det er ikke mange dage siden, fru Mette Frederiksen var ude at foreslå, at vi skulle lukke alle privatskolerne, fordi uha, dem skulle forældrene ikke have mulighed for at vælge, alt imens hun selv sender sine egne børn i privatskole. Det er hykleri ud over alle grænser.

Kl. 14:14

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Jeg tror, at vi skal holde os til det, der er på dagsordenen. Det er hr. Morten Bødskov for en kort bemærkning.

Kl. 14:14

Morten Bødskov (S):

Tak for det. Jeg ved ikke, om jeg skal tage det som udtryk for desperation over omfanget af den opgave, regeringen har sat sig selv på grundet konsekvenserne af den økonomiske politik, den har tilrettelagt, når man fra Folketingets talerstol begynder at bruge ord som nonsens og vås, men lad det nu bare ligge.

Regeringen har jo dikteret nulvækst for kommunerne i 2011, 2012 og 2013. For ligesom at få rammet den udfordring ind synes jeg, at det kunne være interessant at høre ordføreren: Hvad betyder

det af samlede reduktioner i serviceudgifterne for kommunerne i 2013, at der skal være nulvækst.

Kl. 14:14

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:14

Sophie Løhde (V):

Vi har sagt til kommunerne, at vi skal fastholde niveauet for de offentlige udgifter. Vi fører en lempelig ekspansiv politik i 2010, men i årene fremefter er der behov for at holde udgifterne i ro.

Derudover har vi sagt til kommunerne, herunder også til staten selv, for vi påtager os jo sådan set selv en stor del af ansvaret, at vi ønsker at prioritere at bruge 10 mia. kr. ekstra til sundhed, uddannelse og udsatte grupper. Af de 10 mia. kr. skal kommunerne så finde de 4 mia. kr. De får jo så i øvrigt en hel del af de penge tilbage, eftersom kommunerne eksempelvis stort set varetager hele området for udsatte grupper, og regionerne får en stor del af de 5 mia. kr., som man vil give ekstra til sundhedsområdet.

Kl. 14:15

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Morten Bødskov.

Kl. 14:15

Morten Bødskov (S):

Det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg går ud fra, at når man er kommunalordfører for et regeringsbærende parti, kender man konsekvenserne af regeringens økonomiske politik over for kommunerne. Derfor spørger jeg lige igen: Når nu regeringen har dikteret nulvækst i kommunerne i 2011, 2012 og 2013, hvor meget skal kommunerne så reducere deres serviceudgifter med?

Kl. 14:16

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:16

Sophie Løhde (V):

Fra regeringens side er der jo i forhold til kommunerne også lagt op til – det vil man jo også vide, hvis man er finansordfører – at der skal indgås en flerårig aftale med kommunerne. Det vil sige, at der er mulighed for over 3 år at tilrettelægge budgetterne i kommunerne. Det vil sige, at der så også er bedre tid til og rum for at planlægge lokalt, for der er jo forskel fra den ene kommune til den anden kommune. De vil givetvis også stå over for forskellige udfordringer.

Derfor synes jeg, at det virker en anelse forunderligt, at man ikke anerkender at bruge en flerårig aftale som et godt instrument i den situation, hvor vi rent faktisk har behov for at gå ind og tage ansvar for dansk økonomi.

Venstrefløjen og her hr. Morten Bødskov laver ikke andet end at love og love, men man mangler bare ansvarligheden og at fortælle, hvor pengene skal komme fra. Igen: Hvornår må vi se oppositionens hemmelige plan? Det kunne være rart at vide i dag, og det kunne nok også være rart at vide for de kommunale partifæller ude i landets kommuner.

Kl. 14:17

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:17

Sophie Hæstorp Andersen (S):

I spørgetimen i onsdags gav indenrigs- og sundhedsministeren mig ret i, at når man, som finansministeren gør, går ud til kommunerne

og siger, at nu skal alle kommunerne lægge sig på gennemsnittet af de udgifter, de har, f.eks. på skoleområdet eller på daginstitutionsområdet eller til de ældre, så falder det generelle gennemsnit jo på et eller andet tidspunkt endnu mere.

Synes ordføreren, det er helt o.k., at man i sådan en opgørelse, som Finansministeriet har lagt frem, medtager kommuner, som ikke engang lever op til lovens bogstav om at sikre nok undervisningstimer til vores børn? Er det den slags kommuner, som regeringen ønsker at kommunerne skal sammenligne sig med, når de skal ud at spare penge for at sikre velfærden i Danmark?

Kl. 14:17

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:17

Sophie Løhde (V):

Det, som jeg i hvert fald tror jeg helt roligt kan afvise, er, at indenrigs- og sundhedsministeren skulle have sagt, at alle kommuner skal lægge sig på det samme niveau. Det synes jeg sådan set også var noget af det, han understregede indledningsvis i sin tale, da han stod her, nemlig at vi ikke har nogen ambitioner om, at alle skal være ens.

Men vi synes, det er udmærket, at man sammenligner sig med hinanden. Det er ikke altid, man kan sammenligne sig med andre, men en gang imellem kan det jo være, at man kan få noget inspiration til, hvordan man kan gøre tingene smartere og bedre ved at lære af andre.

Kl. 14:18

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:18

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg kan så forstå, at noget af den inspiration, man kan få af andre, er, hvordan man f.eks. driver en kommune, hvor de unge mennesker får mindre undervisning end det, som vi har fastsat i Folketinget, eller hvor der måske er færre pædagogtimer pr. barn end det, som vi synes er acceptabelt. Det kan jeg forstå at Venstre synes er helt fint.

Det, som indenrigs- og sundhedsministeren gav mig ret i i spørgetiden, var, at hvis alle kommuner, der ligger over gennemsnittet, får lavere udgifter på deres ydelser, altså lægger sig på det gennemsnit, der er i dag, så falder gennemsnittet jo for, hvor meget en ydelse koster. Det vil sige, at hvis en kommune er dyr som f.eks. Brøndby Kommune, der har rigtig store udfordringer med tosprogede unge, som man bruger meget tid på i klasserne – man har flere lærere på og andre ting – ligger man altså højere end gennemsnittet. Men værsgo, siger finansministeren, I skal lægge jer på gennemsnittet. I skal hellere sammenligne jer med kommuner, som ikke lever op til det, de skal, og som i øvrigt ikke har de samme udfordringer, som man har i Brøndby.

Eller tag Samsø f.eks., hvor man har langt imellem børnene og derfor har færre skoler.

Kl. 14:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:19

Sophie Løhde (V):

Det er et fuldstændig paradoksalt spørgsmål, al den stund at indenrigsministeren – det tror jeg at jeg kan sige med ro i stemmen – i spørgetiden såvel som fra Folketingets talerstol i dag fuldstændig og tydeligt har klargjort, at regeringen ingen ambitioner og intentioner

har om eller vilje har til at gå ind og sige, at kommunerne skal lægge sig på et bestemt niveau. Der kunne ikke ligge os noget mere fjernet.

Det, vi har påpeget, er, at der er store forskelle i de udgifter, kommunerne har til forskellige områder. Hvis vi bl.a. går ind og kigger på folkeskoleområdet, synes jeg da f.eks., det er paradoksalt, at en kommune som Holstebro Kommune ligger i bund, når det handler om udgifter til folkeskolen, mens de til gengæld ligger i top, når det handler om resultater for børnene. Det kunne da godt være, de var knaldgode til et eller andet i Holstebro, som man kunne gøre brug af andre steder, og det er jo sådan set bare det, der er hele øvelsen i det her, nemlig bl.a. at lære af de gode eksempler.

Men derudover har jeg fuldstændig tiltro til, at det kan kommunalpolitikere og landets borgmestre sagtens finde ud af. Det tror jeg ikke at fru Sophie Hæstorp Andersen behøver hjælpe dem med.

Kl. 14:20

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Julie Skovsby.

Kl. 14:20

Julie Skovsby (S):

Tak for det. Ordføreren, fru Sophie Løhde, svarede ikke på hr. Morten Bødskovs spørgsmål. Derfor vil jeg gerne gentage det, nemlig: Hvad betyder nulvækst for årene 2011, 2012 og 2013? Hvad betyder det for det samlede serviceniveau i kommunerne? Hvor meget skal kommunerne spare samlet set på serviceniveauet?

Kl. 14:21

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 14:21

Sophie Løhde (V):

Nulvækst kan også oversættes til uændret højt niveau, for det er et uændret højt niveau, når vi i dag bruger 67 mia. kr. mere på den offentlige sektor og dermed den offentlige velfærdsservice end det, som den tidligere SR-regering lagde for dagen.

Kl. 14:21

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Julie Skovsby.

Kl. 14:21

Julie Skovsby (S):

Der kom altså igen ikke noget som helst klart svar. Så vil jeg stille et andet spørgsmål og håbe på, at det kan give et lidt mere klart svar. Er det rigtigt forstået, at selv om der forhåbentlig kan blive tale om naturlig afgang for de her 8.000 kommunalt ansatte, som finansministeren har regnet ud at de 4 mia. kr. svarer til, så er der ifølge det regnestykke også tale om, at stillinger skal nedlægges?

Kl. 14:21

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 14:22

Sophie Løhde (V):

Først og fremmest vil jeg afvise det, der blev sagt. Jeg synes, jeg gav et ganske klart svar. Jeg vil gerne gentage: Et uændret højt niveau svarer til nulvækst, for vi bruger i dag 67 mia. kr. mere på offentlig service end det, som den tidligere SR-regering lagde for dagen, da den stoppede i 2001. 67 mia. kr. ekstra, det er mange penge, i hvert fald for os i Venstre, men det kan godt være, at man har et andet forhold til penge på venstrefløj, det skal jeg ikke kunne sige noget om.

I forhold til hele diskussionen om stillinger så er jeg igen nødt til at sige, at når man i et socialdemokratisk finanslovudspil i 2008 kunne sige: Der kan snildt spares 37.000 mennesker i den offentlige sektor, uden at det går ud over kernevelfærden, så klinger det en anelse hult, når man så samtidig hører den kritik, der rettes mod regeringen. Det er rigtigt, at der i den offentlige sektor sker en naturlig afgang, folk, der får job andre steder. Det er rent faktisk 100.000 personer om året, altså svarende til 300.000 personer inden for den her 3-årige periode, det drejer sig om.

Kl. 14:23

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 14:23

Flemming Bonne (SF):

Tak. Tidligere i debatten udtrykte hr. Flemming Damgaard Larsen, at der er et stort engagement ude i kommunalbestyrelserne og ude hos de ansatte i kommunerne. Det er et synspunkt, jeg er utrolig meget enig i. Hvordan stiller ordføreren sig så til, at samarbejdspartneren Dansk Folkeparti den 3. maj i Politiken var ude med bemærkninger om, at kommunerne er modvillige og præget af sløvsind? Er ordføreren enig i det synspunkt? Mener ordføreren, at kommunerne generelt set ikke er interesseret i at yde service på den bedste og billigste måde?

Kl. 14:23

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 14:23

Sophie Løhde (V):

At der ude i kommunerne er stort engagement tror jeg sådan set enhver herinde også vil sige ja til, det gælder ikke bare i forhold til lokalpolitisk niveau, men i særdeleshed i forhold til de mange mennesker, som hver dag knokler for at udvikle den offentlige service og gøre den endnu bedre. Og hvad Dansk Folkeparti så i øvrigt mener i en eller anden avisartikel synes jeg da at man skal spørge ordføreren fra Dansk Folkeparti om.

Kl. 14:24

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Flemming Bonne.

Kl. 14:24

Flemming Bonne (SF):

Godt ord igen, det vil jeg så overveje at gøre. Til gengæld vil jeg følge op med et nyt spørgsmål til Venstres ordfører. Pludselig fremhæver Venstres ordfører flerårige aftaler. Det har SF forsøgt at få ind i den her debat igennem de sidste 2 år, uden at regeringen og Venstre har syntes, at det var nogen synderlig god idé. Vi har altid syntes, at det var en god idé for at give kommunerne en positiv og bedre mulighed for at langtidsplanlægge deres økonomi.

Når Venstre kommer med det forslag nu, så må man jo helt klart mistænke Venstre for, at det er, fordi man nemmere vil kunne slippe igennem med sin nedskæringspolitik, og at man på den måde kan undgå nogle ubehagelige diskussioner i en kommende valgkamp.

Kl. 14:25

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 14:25

Sophie Løhde (V):

Jeg har meget vanskeligt ved at forstå spørgsmålet, at man ved at tilbyde flerårige aftaler så nemmere kan få noget listet igennem, samti-

dig med at ordføreren starter med at fortælle, at det hele tiden har været SF's gode forslag og det ene og det andet. Er det, fordi Socialistisk Folkeparti forsøger at liste noget igennem? Jeg synes da, at man skal kvittere og se positivt på, at regeringen rækker hånden ud med det formål at give kommunerne de bedst mulige styringsinstrumenter i den tid, der, som vi også har noteret os, er svær. Vi har ikke påstået på noget tidspunkt, at det bliver let.

Kl. 14:25

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Margrethe Vestager.

Kl. 14:25

Margrethe Vestager (RV):

Nu har vi jo kun to spørgsmål, men jeg vil lige tillade mig at konkludere på noget af det, der tidligere er blevet spurgt om både fra hr. Morten Bødskov og fru Julie Skovsby, nemlig hvad nulvækst betyder i kommunerne, og min konklusion er, at det ved ordføreren ikke. Altså, når ordføreren må ty til at sige, at nulvækst betyder uændret højt niveau, tror jeg bare, man må sige helt nøgternt, at ordføreren ikke ved, hvad det her handler om, ikke ved, hvad konsekvensen er, og hvad nulvækst betyder, når demografien ændrer sig og flere bliver ældre.

Men det var såmænd ikke det, der bragte mig til at bede om ordet, det var mere forslaget til vedtagelse, som jeg faktisk synes er meget, meget spændende. Jeg vil gerne vide, på hvilken baggrund fru Sophie Løhde kan konstatere, at kommunalreformen har styrket det kommunale selvstyre. Hvor konkret – og jeg vil gerne have eksempler – har kommunalreformen styrket det kommunale selvstyre?

Kl. 14:26

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:26

Sophie Løhde (V):

Det er i hvert fald tydeligt for enhver, hvis man skulle være i tvivl, at fru Margrethe Vestager er gammel skolelærer – nå, men så ville du være glimrende i et klasselokale, for du er meget skolelæreragtig i dine spørgsmål (*Tredje næstformand* (Holger K. Nielsen): Det er direkte tiltale, og det kan vi ikke have). Nå, ikke direkte tiltale (*Tredje næstformand* (Holger K. Nielsen): Heller ikke til skolelærere). Heller ikke til skolelærere.

Hvis jeg så skal vende tilbage, så er det paradoksale, at det virker, som om det er fru Margrethe Vestager, der bl.a. ikke helt har forstået demografien. Man siger kun, at der bliver flere ældre, men man glemmer at fortælle, at der bliver færre børn. Jeg vil meget gerne vise fru Margrethe Vestager en oversigt over, hvordan demografien ser ud i kommunerne i de kommende par år. Den vil sådan set vise, at der samlet set for kommunerne under et bliver flere ældre og færre børn, og at der dermed samlet set ikke er et demografisk pres. Så er det klart, at det er forskelligt fra kommune til kommune, og alt andet ville da også være underligt – der er 98 forskellige kommuner.

Kl. 14:27

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Margrethe Vestager.

Kl. 14:27

Margrethe Vestager (RV):

Må jeg tillade mig at erindre ordføreren om mit spørgsmål, nemlig hvilke konkrete eksempler – ordføreren kan nøjes med tre – ordføreren kan give på, at kommunalreformen har styrket det kommunale selvstyre?

Kl. 14:28

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 14:28

Sophie Løhde (V):

Jeg skal beklage, at jeg glemte spørgsmålet i første runde. Hvilke konkrete eksempler kan jeg nævne? Jo, det, at man har overført så mange opgaver fra amterne til kommunerne, er jo i sig selv udtryk for en decentralisering. Aldrig før er opgaverne på den måde blevet løst så tæt på borgerne – opgaver, der før blev løst langt væk, fjernere fra borgerne.

Jeg har selv været amtsrådsmedlem, og vi sad på Amtsgården i Hillerød og beskæftigede os med opgaver i forbindelse med specialiserede institutioner og andre ting, der eksempelvis var beliggende i Skibby. Der kunne godt være meget lang afstand. Og jeg synes sådan set, at man skal anerkende, at opgaver rent fysisk er flyttet tættere ud på borgerne, al den stund at de før blev varetaget langt mere centralt.

Kl. 14:28

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører.

Kl. 14:29

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil da gerne kvittere for den her forespørgselsdebat, så vi har mulighed for at debattere situationen for kommunernes økonomiske forhold og for deres levebetingelser generelt. Jeg vil gerne prøve at tage udgangspunkt i nogle af de forskellige ting, som har været fremme i løbet af de senere uger. Bl.a. har jeg bidt mærke i, at der i Danske Kommuner er skrevet en artikel med en overskrift, der hedder: »Pengene hænger ikke på træerne«. Og det var sådan set en meget rammende overskrift for den artikel, der var, altså netop en beskrivelse af de udfordringer, der ligger foran alle de politiske partier, som ønsker at bidrage til en fortsat sund og stabil økonomisk udvikling i Danmark.

Hvis vi kigger på situationen i mange andre af vores nabolande og også i lande længere væk i verden, vil vi jo opleve, at der er en recession. Der er finanskriser, og det er globalt. Der er meget store problemer, og det er meget store problematikker, der er, og som vi skal gøre, hvad vi kan, for at gøre så minimale for det danske samfund som overhovedet muligt. Der synes jeg også, det er vigtigt at pointere, at netop situationen omkring nulvækst i det danske samfund, i kommunerne, jo er et godt billede på, at det danske samfund faktisk er betydeligt bedre stillet end mange af de lande, vi typisk sammenligner os med, altså andre EU-lande og andre lande i verden. Her kan man se, at de på grund af krisen er nødt til at lave deciderede nedskæringer frem for blot at sige: Vi tillader os at blive på det høje niveau, som vi i dag er på.

Hele den her problematik gør jo selvfølgelig så, at kommunerne har forskellige måder at håndtere deres budgetmæssige udfordringer på. For det er en udfordring, det anerkender vi blankt, naturligvis er det det. Der var da ikke nogen politikere, der ikke hellere end gerne ville være julemand og give endnu flere penge til kommunerne og give endnu flere penge til regionerne, hvis vi ellers havde dem. Men det har vi desværre ikke, og det ser ikke ud til, at vi kan gøre det på anden måde end ved at låne penge i udlandet, hvis det var det, vi havde forstand til. Og det har vi heldigvis ikke. Danmark skal ikke gentage fiaskoen med massive lån, som så bagefter gik ind og ramte vores samfunds- og statsøkonomi med ublu høje renteutgifter og selvfølgelig et lånebeløb, som også skulle betales tilbage.

Nogle af kommunerne griber det positivt an. Jeg har bl.a. noteret mig det, hvad angår medarbejderne i Ringkøbing-Skjern Kommune; det er bl.a. blevet refereret i en artikel i KommuneNyt.dk. Her kan vi se, at det, ved at man har spurgt alle medarbejderne i kommunen, har vist sig, at kommunens økonomiforvaltning og kommunens politikere så har fået 1.604 spareforslag fra kommunens ansatte samt 112 andre forslag fra omkring 100 særligt udvalgte kommunale medarbejdere, som man netop havde givet den opgave: Prøv at kigge på, hvordan det foregår i jeres dagligdag, i jeres arbejdssituation, ude på jeres institution, ude på jeres arbejdsplads; er der nogen ting, I tror vi kan gøre bedre? Er der nogen steder, hvor man kan hente et rationalt, der er mildere, end ved at lave den her behårde bespareelsesproces, hvor man bare skærer her og skærer der? Det har medarbejderne og personalet jo taget godt imod, og nu skal det selvfølgelig så også vise sig, hvor mange af forslagene der lapper ind over hinanden, og hvad det reelt vil give af potentiale. Men jeg synes, det viser en af de måder, som en kommune kan påtage sig ansvaret for kommunens langsigtede drifts- og anlægsøkonomi på.

En anden ting, som jeg synes er vigtig at pointere, er jo faktisk, at vi, hvis vi kigger tilbage på så sent som for et par dage siden, kan se, at der var en melding fra EU-Kommissionens halvårslige vurdering af medlemslandenes økonomiske situation. Nu hører Dansk Folkeparti jo ikke til dem, der sådan typisk har en tradition for at synes, at det er fantastisk med alt, hvad vi får fra EU, men omvendt vil jeg da sige, at det er fair nok, at man kigger på medlemslandenes økonomiske forvaltning og kigger på, hvordan det ser ud med de 27 landes forskellige indsatser. Der er det jo værd at pointere, hvad EU-Kommissionen faktisk er kommet frem til – det er så i hvert fald det, der er kommet fra Ritzau – og jeg citerer:

Samlet set lyder vurderingen, at den danske model har formået at håndtere krisen med en fleksibilitet, der har gjort, at stigende arbejdsløshed og underskud under krisen ikke går hen og medfører længerevarende problemer.

Det er jo et tegn på, at man i hvert tilfælde har vist rettidig omhu i Danmark hos dem, der har flertallet, og det er et tegn på, at der er økonomisk ansvarlighed, at vi altså sætter tæring efter næring, og at vi sikrer os, at pengene, når vi giver penge ud, så også er fuldt ud finansieret. Så kan man altid efterfølgende tage en diskussion om, om man har finansieret dem det rigtige sted, men sådan er det jo i politik.

Så vil jeg gerne i forhold til, hvad andre har været inde på, præcisere det her med, at man fra regeringens side jo har udmeldt, at man ønsker at frikøbe de her 10 mia. kr. til sundhed og uddannelse og til svage grupper. Det er 10 mia. kr., som skal gå målrettet til de områder, og dem vil man i forhold til regeringens forslag så finansiere med, at de 4 mia. kr. skal komme fra kommunerne, og at de 6 mia. kr. skal komme fra staten. Der vil jeg gerne præcisere, at det jo ikke er en plan, som Dansk Folkeparti har lod eller del i. Vi har ikke været til forhandlinger om det her endnu, men vi vil selvfølgelig gerne være med i en forhandling og se, om man kan finde frem til en fælles løsning.

Kl. 14:34

Formanden:

Tak. Der er ønsker om korte bemærkninger, og det er først hr. Rasmus Prehn.

Kl. 14:34

Rasmus Prehn (S):

Jeg synes alligevel, det er interessant at høre Dansk Folkepartis ordfører her:

Det ser trist ud derude; det hele er ikke så godt; heldigvis er det ikke så slemt som i andre lande, men vi må sætte tæring efter næring, siger ordføreren.

Så Dansk Folkeparti står altså her og accepterer og legitimerer, at man i kommunerne i øjeblikket er så pressede, at der er skolelukninger, at der er lærerfyringer, at der er færre undervisningstimer, at der er ringere normering i børnehaverne, at der er natsygeplejersker, der bliver afskediget, osv. Den udvikling står Dansk Folkeparti her på talerstolen og accepterer, samtidig med at man var friske nok til at stemme for skattelettelser til de allerrigeste i Danmark. Hvordan hænger det sammen?

Er det virkelig Dansk Folkepartis politik, at de allerrigeste i Danmark skal have skattelettelser i 100.000-kroners-klassen, mens vi skal lukke skoler og fyre natsygeplejersker og lukke plejehjem?

Kl. 14:35

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:35

Hans Kristian Skibby (DF):

Det er jo de vilkår, som vi lever under, at man kan komme til at sige de samme ting mange gange her fra Folketingets talerstol, uden at det tilsyneladende gør noget synderlig indtryk på de folk, der stiller spørgsmålene.

Igen hører vi hr. Rasmus Prehn tale om skattelettelser. Der er ikke tale om skattelettelser. Der er tale om en skatteaftale, der er fuldt ud finansieret, og som faktisk ifølge de beregninger, der er blevet lavet, over årene medfører et nettoprovenu på 5,5 mia. kr., som så er sikret til, at vi kan bruge de penge efterfølgende, eksempelvis til velfærd til grupper, som har et behov. Det er den skinbarlige sandhed om det, som Socialdemokraterne prøver at sælge som en skattelettelser. Det er en skatteomlægning, og den er fuldt ud finansieret, det vil jeg gerne præcisere.

Så vil jeg gerne sige, at vi godt kender grammofonpladen fra Socialdemokraterne med, at der nu skal fyres her og der, og at skoler skal lukkes. Det er da rigtigt, at der er kommuner, hvor der bliver lukket skoler nu. Det kan man beklage og begræde, men der blev også lukket skoler i Danmark før kommunalreformen, og i mange af de kommuner, hvor vi nu ser at man lukker folkeskoler, er det faktisk Socialdemokraterne, som står bag. Odder Kommune f.eks. er en af de kommuner, hvor Socialdemokraterne vandt en borgmesterpost i november, og nu lukker man folkeskoler.

Kl. 14:36

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 14:36

Rasmus Prehn (S):

Det er jo sådan set det, der er pointen, nemlig at man er så pressede i kommunerne, at selv om man sådan set gerne ville noget andet med sit nye flertal, har man ikke mulighed for det. Økonomien er så stram, at man er tvunget ud i f.eks. at lukke skoler, afskedige natsygeplejersker og lukke plejehjem. Det er det, der er situationen. Og der synes jeg da, det er bekymrende at høre Dansk Folkeparti bare sige: Jamen det er sådan, situationen er; vi må bare sætte tæring efter næring; der er ikke tale om skattelettelser, det er bare en skatteomlægning.

Altså, når der er bankdirektører, som i forvejen har en milliongange, og som kan tage flere hundrede tusinde kroner og putte lige i inderlommen hvert eneste år på grund af de her skattelettelser, så bliver de opfattet som lettelser, og så er det penge, der kunne have været brugt til skoler, til ældrepleje, til andre ting, men som Dansk Folkeparti har været med til at stemme for skulle bruges til at komme i inderlommen på bankdirektører.

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:37 bare det, vi synes er helt fair at man gør som lokalpolitiker. Så jeg står helt og fuldt ved, at det er fuldstændig korrekt.

Så vil jeg gerne sige, at jeg ikke kan stå til ansvar for, hvad folk udtaler til Politiken. Jeg har ikke læst artiklen.

Kl. 14:37

Kl. 14:40

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu vil jeg tillade mig at bruge et ord her fra talerstolen, jeg ikke bruger ret ofte, men det er simpelt hen ynkeligt. Socialdemokraterne er det parti, der havde regeringsmagten i 1997 og 1998, hvor man fjernede formueskatten i Danmark. Det var Socialdemokraterne, der fjernede formueskatten i Danmark. Man fjernede den øverste topskat for de allerallerrigeste fede, velbærgede borgere i dette land. Det var en socialistisk regering under Poul Nyrup, der gennemførte den form for skattelettelse.

Derfor klinger det somme tider lidt hult i ørerne, når man skal skydes i skoene, at det her er en skattelettelse. Det er en skatteomlægning.

Kl. 14:38

Formanden:

Så er det hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 14:38

Flemming Bonne (SF):

Den 3. maj udtaler Dansk Folkepartis finanspolitiske ordfører til Politiken, at kommunerne er modvillige og præget af sløvsind, men at det er nu, hvor krisen kradser, at man kan omstille sig og blive mere effektiv. I forlængelse heraf vil jeg gerne spørge hr. Hans Kristian Skibby, som er økonomiudvalgsmedlem, om det samme er tilfældet for Dansk Folkepartis gruppe i Hedensted Kommune.

For jeg forstår, at kommunen her skal spare en hel del millioner på bl.a. skoleområdet. Hvis man ser på nøgletallene, kan man se, at kommunen bevæger sig tæt på at blive administreret af Indenrigsministeriet. Mener hr. Hans Kristian Skibby, at disse problemer kan klares ved øget omstilling og effektivisering, således at borgerne ikke kommer til at mærke serviceforringelser på børne-, skole- og ældreområdet, eller er flertallet i Hedensted Kommune præget af modvillighed og sløvsind?

Kl. 14:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:39

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes jo, at det er lidt morsomt, at det her nu skal til at være en debat om Hedensted Kommune, fordi jeg tilfældigvis sidder i byrådet i Hedensted Kommune. Men jeg vil gerne sige, hvis det kan berolige Socialistisk Folkepartis ordfører, hr. Flemming Bonne, at vi har styr på økonomien i Hedensted Kommune, og at vi faktisk har besparelserne på plads. Der skal findes 80 mio. kr. i en kommune, som i forvejen har nogle af de allerlaveste driftsudgifter pr. indbygger i hele Danmark, men det er faktisk lykkedes os at gøre det uden at vække de store bekymringer hos borgerne. Det er jeg nødt til at indrømme over for ordføreren, selv om det måske kan være lidt trist at høre.

Bl.a. har vi lavet et fleksibelt ansættelsesstop, som gør, at hvert tredje af de job, der bliver ledige i kommunen, skal stå vakante i 3 måneder, inden de bliver genbesat. Det giver eksempelvis et provenu på godt 10 mio. kr. Sådan har vi gjort forskellige steder. Vi har lavet en ny lærertidsaftale, som har gjort, at alle lærere i vores skoler skal undervise en lektion mere om ugen. Det giver så 8-9 mio. kr., fordi vi får en bedre drift af vores skolevæsen. Sådan gør man i mange kommuner for at få tingene til at hænge sammen, og det er sådan set

Formanden:

Hr. Flemming Bonne.

Kl. 14:40

Flemming Bonne (SF):

Det glæder mig utrolig meget, hvis det er sådan, at Hedensted Kommune har styr på økonomien, og at de kommer igennem krisen på en fornuftig måde.

Jeg vil gerne høre ordføreren udlægning af nulvækst. Hvordan skal kommunerne fortolke spørgsmålet om nulvækst? Hvilke konsekvenser vil det f.eks. få i udkantkommunerne, som i forvejen har en meget dårlig økonomi, og som i forvejen har et meget lavt serviceniveau og høj beskatning? Kan man der regne med et uændret antal ansatte og et uændret serviceniveau, sådan som det jo hele tiden lyder fra regeringen og Dansk Folkeparti?

Kl. 14:41

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:41

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg kan jo af gode grunde ikke svare på, hvad der foregår i hver enkelt kommune ud af 98, for det ville være for omfattende at svare på det på 1 minut. Men jeg vil gerne sige, at det, der er helt grundlæggende, jo er, at driftsudgifterne ikke bliver beskåret i kommunerne. De bliver bare ikke fremskrevet. Vi har jo tidligere kunnet se, at udgifterne er steget, steget og atter steget. Nu siger vi, at der er brug for en timeout, fordi vi ikke har pengene i finanskassen til det. Derfor siger vi, at der skal være nulvækst i kommunerne, og jeg har sådan set fuld tiltro til, at det er fair og redeligt at gøre det på den måde.

Jeg synes, det er fint, at vi som landspolitikere også er med til at sikre, at der er en sund finansiell stabilitet i Danmark, og at der også er en sund styring af de offentlige udgifter. Det gør man altså bedst ved at styre det i de her krisetider, hvor vi kan se, at det mange, mange steder går den forkerte vej. Der er man nødt til at påtage sig et ansvar frem for bare at sætte sig ned og sige: Vi vil hellere låne en masse penge og så bruge dem til ekspansion. Men vi vil ikke være med til at låne alle de her penge. Vi vil hellere gøre det inden for den ramme, der er til rådighed.

Kl. 14:42

Formanden:

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 14:42

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil gerne have ordføreren til at bekræfte, at det jo ikke er sådan, at der kun er blevet givet skattelettelser i 2010. Den her regering har også stået for at give skattelettelser i 2004 og i 2007, og nu kom så forårspakken, der gav skattelettelser her i 2010, alle sammen velsignet af Dansk Folkeparti. Jeg vil gerne have ordføreren til at bekræfte, at uanset hvad er de her skattelettelser ikke fuldt ud finansieret, før vi når frem til 2019. Indtil da er der et meget stort hul i statskassen, som nu skal dækkes ind, ved at vi går ud og kræver besparelser ude i kommunerne for så at friholde sundhedsvæsenet eller andre ting.

Jeg vil også gerne have ordføreren til at bekræfte, at i Herning Kommune under Venstreborgmesteren Lars Krarup har man også

lukket skoler. Det er altså ikke et socialdemokratisk fænomen, men det er et fænomen, at man i alle kommuner, alle steder, står i en situation, hvor man grundet økonomien bliver tvunget til at lukke skoler eller trække ned på antallet af undervisningstimer til de unge og børnene.

Kl. 14:43

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:43

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil ikke stå her på Folketingets talerstol og gøre mig klog på, hvordan man lukker skoler i Herning. Det synes jeg faktisk vi skal lade politikerne i Herning tage i en frisk dialog med deres borgere i Herning. Jeg vil bare sige, at vi har set en række kommuner, hvor man i mindre bysamfund, hvor man har mindre skoler og har kunnet se, at der har været en netto tilgang på nogle skoleårsgange på tre, fire eller fem elever i en klasse. Så synes jeg godt, at man nogle steder med fordel kan se på, om man kan bruge pengene mere hensigtsmæssigt. Jeg siger det ikke for at forsvare og forklare, jeg siger det bare, fordi sådan tror jeg at mange af vores lokalpolitikere prioriterer det. De vil hellere tilbyde en kvalificeret undervisning, frem for at man sætter en skoleklasse i gang på en lille lokal folkeskole, hvor der er alt, alt for få elever i klassen. Det giver ikke et pædagogisk godt og sundt forløb for den enkelte elev, hvis man kommer i sådan en skoleklasse.

Jeg har et eksempel oppe fra min egen egn, hvor vi har en skole, hvor der kommer et optag på syv elever, hvor de seks af dem er piger. Jeg har ikke noget imod piger, slet ikke. Men jeg synes bare, at den stakkels lille dreng, der skal sidde sammen med seks piger måske godt kan komme til at kede sig. Så synes jeg, at det er fair nok, at kommunen og politikerne i kommunen tager de diskussioner, og det vil jeg altså ikke blande mig i her fra Folketinget.

Kl. 14:44

Formanden:
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:45

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ordføreren svarede ikke på mit spørgsmål, om det er korrekt, at Dansk Folkeparti har lagt stemmer til skattelettelser både i 2004, 2007 og nu med forårspakken 2010, hvor man altså giver skattelettelser fortrinsvis mest til de rigeste danskere frem for dem, der har de laveste indkomster. Der kunne ordføreren jo f.eks. bekræfte, at i Gentofte får man i gennemsnit en skattelettelser på 10.000-11.000 kr., mens man i Brøndby får omkring 4.000 kr. Det er sådan meget håndgribeligt for borgerne at se, at nogle steder kan de, der har store lønninger, altså sætte rigtig meget ind på kontoen, tage en rigtig god lang ferie til sommer på den anden side af jordkloden, hvis ikke askeskyen lægger en dæmper på det, mens de mennesker, som prøver at knokle med at være social- og sundhedshjælpere, de mennesker, som knokler med at gøre rent på vores sygehuse og andre steder groft sagt har fået en lang næse, når det kommer til de her skattelettelser. Samtidig oplever de selv samme mennesker forringelser på deres daginstitutioner, når de afleverer deres børn, de oplever forringelser, når de afleverer deres børn i skole, og de vil i fremtiden opleve, at Danmark står ringere økonomisk, fordi der er rigtig mange børn, der stadig væk vil gå ud af den danske folkeskole og ikke have lært at læse og skrive i tilstrækkelig grad.

Kl. 14:46

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:46

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil prøve at holde mig til det med skatten. Jeg synes, at jeg var godt inde på det andet i mit andet svar.

De skattelettelser, som ordføreren kalder dem, der har været, har været fuldt finansieret. Den sidste her, der har været, er fuldt ud finansieret. Det er ikke en lettelse, det er en omlægning, og det betyder, at man bl.a. går ind og kigger på andre steder, hvor pengene bliver finansieret fra. Derfor er det ikke en skattelettelser, det er en skatteomlægning. Det vil jeg altså gerne fastholde. Den frigør, når den er fuldt indfaset, ifølge beregninger, vi har fået, 5½ mia. kr. Så vil jeg gerne sige, at når de 5½ mia. kr. kommer til udbetaling, om jeg så må sige, om mange år selvfølgelig, så skal man nok være sikker på, at Socialdemokraterne vil stå klar i porten for at være med til at bestemme, hvad pengene skal bruges til. Det er der ingen tvivl om.

Så vil jeg gerne endnu en gang også sige: Hvem var det, der fjernede formueskatten i Danmark? Det synes jeg ligesom at Socialdemokraterne fuldstændig har glemt. Hvem var det, der fjernede formueskatten? Det var Socialdemokraterne, det var Poul Nyrup Rasmussen. Sådan var det.

Kl. 14:47

Formanden:

Så er det fru Line Barfod, kort bemærkning.

Kl. 14:47

Line Barfod (EL):

Jeg vil bare gerne høre, hvor langt ned i niveau Dansk Folkeparti mener vil skal med velfærden i kommunerne. Hvor mange år skal vi tilbage i tiden, for at Dansk Folkeparti synes, at det er rimeligt? Skal man have ældrepleje og hjælp, som man fik det for 10 år siden? Skal handicappede anbringes på store sovesale i stedet for at have egen bolig? Hvor langt skal man tilbage i udvikling, synes Dansk Folkeparti?

Jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti samtidig synes, at det, der bærer landet fremover, er, at man privat skal have råd til så meget rødvin som muligt hos de rige.

Kl. 14:47

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:48

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu vil jeg jo gerne have lov til at sige, at rødvin er så billig i Danmark, at selv de fattigste har råd til at købe en enkelt flaske i ny og næ.

Velfærden er jo ikke i krise i Danmark. Vi har et historisk højt velfærdsforbrug i Danmark. Det er jo en kendsgerning. Siden 2001 er der kommet 67 mia. kr. mere ind i staten til at give til kommuner og andre for at sikre borgerne en god og seriøs velfærd. Det er 67 mia. kr. Så jeg anerkender ikke præmissen om, at velfærden er under pres. Vi har aldrig haft så høje driftsudgifter, som vi har nu i kommunerne, og vi har aldrig haft så høje anlægsudgifter, som vi har nu i kommunerne. Og det samme kommer til at gentage sig i 2011. Derfor køber jeg simpelt hen ikke argumentet og påstanden om, at vi har skridende velfærd i Danmark.

Kl. 14:48

Formanden:

Fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Folketingsmedlemmers løn har aldrig været så høj, som den er nu, og ministres løn har aldrig været så høj, som den er nu, osv. Det giver jo ingen mening. Det, der er vigtigt, er at se på, hvad man får for pengene. Og det, man får for pengene – især hvis Dansk Folkeparti lægger stemmer til, at der skal være nulvækst og nedskæringer i kommunerne – er jo en ringere velfærd end det, der var sidste år. Når man lige nu sidder i kommunerne og skal fyre skolelærere, fyre hjemmehjælpere, lukke busruter, så er det altså noget, der kan mærkes på velfærden.

Derfor er mit sidste spørgsmål til hr. Hans Kristian Skibby bare: Har Dansk Folkeparti lovet, at man stemmer for en aftale med kommunerne, og vil man stemme for en aftale med kommunerne, der indebærer, at der kommer til at ske nedskæringer ude i kommunerne?

Kl. 14:49

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:49

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen det er en klar opgave, der ligger her til kommunerne, nemlig at sørge for at få pengene til at række til det, der er plads til. Og der vil jeg gerne pointere, at der aldrig har været flere penge til rådighed, end der er nu. Så kan det godt være, at kommunerne siger: Nu har vi ikke råd til at udbygge og renovere den børnehave der, nu har vi ikke råd til at bygge en cykelsti fra A til B, nu har vi ikke råd til et musikhus og et teater. Der er nogle prioriteringer. Dem skal man tage i kommunerne. Men jeg anerkender ikke præmissen om, at der ikke er plads til velfærd i kommunerne. Det er op til en politisk prioritering, og jeg synes, at vores folkevalgte i byrådet skal stå for den opgave. Jeg synes, det er sund fornuft, og jeg synes, at det er rimeligt.

Kl. 14:50

Formanden:

Så er det fru Margrethe Vestager for en kort bemærkning.

Kl. 14:50

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er en meget spændende udvikling i Dansk Folkepartis politik, altså det her med, at det er en kommunal opgave. Da vi tidligere på dagen diskuterede regionalpolitik, havde hr. Hans Kristian Skibby ingen betænkeligheder ved, at Folketinget godt kunne blande sig i, hvad vores regionalt valgte gik og lavede. Nu har hr. Hans Kristian Skibby faktisk fuldstændig armlængde: Det må de selv rode med derude. Skal der lukkes skoler, så er det sandelig ikke noget, der skal på hr. Hans Kristian Skibbys bord.

Derfor må det jo være hr. Hans Kristian Skibby, der kan give konkrete eksempler på, at kommunalreformen har styrket det kommunale selvstyre. Hvor er det, kommunerne har fået større frihed, end de havde før kommunalreformen?

Kl. 14:51

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:51

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg var inde på noget omkring sygehusene, og jeg sagde, at her er vi nødt til at have en regulering, for det er ikke regionernes penge, men penge, der bliver tilført ekstraordinært til at bygge nye sygehuse for. Det var derfor, jeg sagde, at her var et område, hvor man selvfølgelig var nødt til at anerkende, at andre end de 41 medlemmer af et regionsråd skulle med på råd. De skulle ikke sidde alene med alle be-

slutningskompetencerne. Vi synes, det er fair nok, at man får det med. Så det har ikke noget med hele det kommunale selvstyre at gøre. Det har noget med de massive milliardinvesteringer i sygehusene at gøre.

Så vil jeg gerne sige, at kommunalreformen har givet rigtig gode fordele for kommunerne, ved at kommunerne er blevet større. Det betyder, at mange af vores forvaltninger har fået mere ekspertise ind i de enkelte sagsbehandlingsområder. For hvis en medarbejder før sad med ti forskellige emner, så sidder man måske nu to mennesker og har de samme ting tilfælles, således at man er bedre i stand til at give en god faglig sagsbehandling. Det er et eksempel. Andre steder kan man jo se, at kommunerne har overtaget en lang række forskellige opgaver, som tidligere lå i amterne. Vi synes, det er sund fornuft, og derfor synes jeg også, at vi fuldt ud kan forsvare den kommunalreform.

Kl. 14:52

Formanden:

Fru Margrethe Vestager.

Kl. 14:52

Margrethe Vestager (RV):

Jo, jo, fair nok, man har jo selv stemt for det og alt muligt. Det var slet ikke så avanceret som så. Det er bare vedtagelsen. Den vil man jo vedtage, næste gang vi stemmer om den. Der står: Kommunalreformen har styrket det kommunale selvstyre.

Jeg beder bare om ganske få konkrete eksempler på, hvor det kommunale selvstyre er styrket. Altså ikke, hvor de har fået læsset flere opgaver i hovedet eller noget som helst andet. Men bare: Hvor er det kommunale selvstyre styrket? Hvor har staten trukket hænderne tilbage? Hvor er der mindre regulering, end der var før? Hvor er der større politisk råderum for vores lokalt valgte politikere? Giv mig bare tre eksempler på, at det kommunale selvstyre er styrket. Det er vel ikke for meget forlangt, når det nu er noget, som man vil vedtage her på tirsdag, vil jeg tro.

Kl. 14:53

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:53

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes, at det simpelt hen er en stammedans rundt om et bål, der for længst er gået ud. Jeg har prøvet at forklare det. Der er store fordele for kommunerne ved den struktur, der er nu. Kommunerne har fået en lang række kompetencer overdraget bl.a. omkring styringen af forskellige områder, det kan være miljøindsats, det kan være andre opgaver, som førhen lå i amterne. Det er nogle ting, som er blevet overført til kommunerne. Man har også fået hele beskæftigelsesområdet. Jeg synes, man er nødt til at sige, at her ligger en lang række opgaver, som er kommet over i kommunerne, og det betyder selvfølgelig også, at kommunerne har fået kompetencen med til at løse de her opgaver, og de har også fået midlerne med til at løse de her opgaver.

Kl. 14:53

Formanden:

Tak til hr. Hans Kristian Skibby. Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Vi går videre til næste ordfører. Det er hr. Flemming Bonne fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 14:53

(Ordfører)

Flemming Bonne (SF):

Med fare for også at komme til at kritisere mig selv vil jeg sige, at der nok er en del borgere fra det såkaldte Udkantsdanmark, der har været ved at føle sig kvalt i velvilje, hvis de har fulgt dagens tidligere debat om den regionalpolitiske redegørelse.

Derfor er det jo rart, at vi nu kan vende os imod en debat, hvor både regering og opposition burde kunne præsentere nogle helt konkrete løfter for de næste 3 år. Hvad er det helt præcis for økonomiske rammer, regeringen vil byde ind med i forhold til ikke mindst udkantskommunerne i 2011 og i overslagsårene? Det sidste plejer godt nok at være temmelig uinteressant, for regeringen har hidtil ført en økonomisk stop go-politik fra år til år i forhold til kommunerne. Men regeringen har nu sagt, at de lægger op til 3-års-aftaler med kommunerne. Det sidste synes vi for så vidt er en rigtig god idé, men hvis formålet blot er at få solgt sine kommunale nedskæringer i år 2 og 3, så man bliver fri for at blive konfronteret med konsekvenserne af sin nedskæringspolitik i den kommende valgkamp, så siger vi pænt nej tak.

Summa summarum: Venstre og Dansk Folkeparti kan have nok så mange gode ideer i forhold til den regionalpolitiske udvikling, men hvis den regionale udsultning af udkantskommunerne fortsætter, så får man altså ikke virksomheder og vidensarbejdere til at lokalisere sig i de dårligt stillede kommuner. Der skal som minimum være ordentlige børnehaver, skoler og uddannelser til unge, hvis man skal få folk til at flytte ud. Det blev jeg i hvert fald belært om, da jeg var på besøg i Tønder sidste år. Her fortalte en lokal virksomhedsleder mig, at det er problematisk fortsat at skaffe nøglearbejdere. P.t. pendler mange af medarbejderne i mere end 3 timer hver dag. Og på spørgsmålet om, hvorfor det ikke er muligt at trække bosætning med de gode job, var svaret, at de offentlige servicetilbud er flyttet, og hvis der ikke er mulighed for høj offentlig service og ægtefællebeskæftigelse, lykkes det altså ikke.

Hvordan er den økonomiske situation i Tønder Kommune så i dag? Jo, i løbet af 2011 eller i bedste fald 2012 kommer man i karambolage med Indenrigsministeriets likviditetsregler, medmindre man skærer Syddanmarks billigste ældrepleje yderligere ned, lukker alle de små skoler eller lukker de små landsbysamfund fuldstændig eller forringer dagpasningen yderligere. Kommuner, der mister indbyggere, er jo i en helt særlig økonomisk klemme, fordi bloktilskuddet er baseret på indbyggertal.

Derfor er det første og væsentligste skridt hen imod et lige Danmark ordentlige og rimelige økonomiske forhold for landets kommuner, ikke mindst i yderdistrikterne. De har i forvejen en stor ubalance imellem skattetryk og serviceniveau, og derfor vil yderligere nedskæringer på de kommunale kerneområder, dagpasnings-, skole- og ældreområdet, totalt lægge gift for en mulig tilflytning, og i stedet vil det accelerere fraflytningen. Det er ikke noget, jeg siger. Det er noget, jeg ved. Som det er de fleste bekendt, kommer jeg fra en del af landet, nemlig Nakskov, hvor vi kan iagttage den udvikling dag for dag, uge for uge, år for år. Dette problem løses altså ikke med en række smålunser i form af skattepuljer eller særlige puljer til de mest udsatte kommuner. Kommunerne skal have klar sikkerhed for, hvordan de kan disponere.

I SF anerkender vi et klart medansvar for den samlede finanspolitik. Derfor har vi allerede for flere måneder siden spillet ud med »Fair Forandring«, der både lægger klare rammer for kommunernes skatteudskrivning og samtidig sikrer dem nogle økonomiske rammer, således at de kan udvikle den lokale velfærd. Det er alt sammen finansieret krone for krone ved hjælp af bl.a. millionærskat, giftskatter, afgifter på usunde fødevarer, kørselsafgifter. Vi har eksempelvis afsat 5,1 mia. kr. til sygehusområdet til bedre kræftbehandling og en reel forebyggelsesindsats. Vi har afsat 500 mio. kr. til udvikling af

den kollektive trafik uden for hovedstaden, og så har vi afsat 2 mia. kr. til udvikling af vore folkeskoler.

VKO har i stedet foreslået nedskæringer på mindst 4 mia. kr. Jeg skal undlade at nævne, hvad jeg mener er de reelle tal, for så ville vi i stedet for at få en debat om den kommunale velfærd komme til at diskutere økonomi, og det var ikke meningen.

Kl. 14:59

Formanden:

Tak. Der er korte bemærkninger, først fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 14:59

Erling Bonnesen (V):

Tak. Når man sådan samlet lytter til SF's ordførers tale, får man et klart indtryk af, at alting var meget bedre i gamle dage, dengang man havde SR-regeringen. Det må jo så betyde, at vi skal have de samme niveauer. Hvis man så lige meget kort prøver at sammenligne det, var der jo 30.000 – jeg tror, det er langt flere – færre ansatte i 2001 end i dag. Faktum er også, at der var over 60 mia. kr. mindre til rådighed – også reguleret for pris og løn – dengang end nu.

Jeg må så forstå det sådan, at det var meget bedre at få S og R – bakked op af SF, ligesom det var dengang, og hvem der nu kommer til at hænge sammen – hvis man kunne få færre ansatte, som man havde dengang under SR, og havde færre penge til rådighed. Hvordan hænger det overhovedet sammen? Så ønsker man faktisk at få det samme niveau indført igen, som man havde dengang, hvor SF bakkede op om den tidligere SR-regering.

Kl. 15:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:00

Flemming Bonne (SF):

Det var dog et underligt spørgsmål at stille, synes jeg nok. Det er da korrekt, at der år efter år tilføres flere penge til den offentlige sektor, og det har været tilfældet i flere år. Men vi ved jo også – vi, der er til stede her i dag – at vi har været igennem en stor kommunalreform, en stor strukturreform. Vi ved også godt, at det kommunale selvstyre er under pres. Og vi ved også godt, at der er nogle kommuner, der, på grund af at vi har en skæv udligningsordning, som ikke rammer rigtigt, virkelig bløder, og det var det, jeg var inde på i mit indlæg.

Så synes jeg, at man skal være opmærksom på, at det i forbindelse med strukturreformen jo ikke er antallet af varme hænder, der er blevet øget i væsentlig grad. Der er i den grad blevet sat flere penge af til bureaukratiet. Alene strukturreformen har kostet 13.000 ekstra administrative stillinger.

Kl. 15:01

Formanden:

Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:01

Erling Bonnesen (V):

Jamen så lad os prøve at gøre det helt enkelt. Når der i VK-regeringens tid er kommet mere end 30.000 flere sæt hænder i den offentlige sektor, er det jo rent illusorisk at tale om nedskæringer; så er der klart tale om, at man har fået flere hænder i den offentlige sektor til at udføre de forskellige opgaver med. Kan vi så ikke bare lige holde den der og så få bekræftet, at der ikke kan være tale om nedskæringer, når der samlet er flere hænder til rådighed?

Kl. 15:02

Formanden:

Ordføreren.

Flemming Bonne (SF):

Man kan vende den om og spørge: Har vi fået mere velfærd, eller har vi fået mere bureaukrati, mere kontrol i en utålelig offentlig sektor, som for de kommunalt ansatte er vanskelig at arbejde i, eller hvor er det lige, vi er? Derfor synes vi jo, det er ret væsentligt, at vi får gennemført en evaluering af hele kommunalreformen, således at vi kan se, hvordan den virkelige verden ser ud – set med borgernes øjne.

Kl. 15:02

i stedet for at bruge de penge til at investere i mere uddannelse til alle de unge, der er ude i udkantsområderne og ikke har nogen uddannelse.

Kl. 15:04

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:02

Formanden:

Så er det fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.

Kl. 15:04

Hans Kristian Skibby (DF):

Tak. Jeg vil egentlig gerne spørge til noget af det, der står i B.T. i dag. Nu skal man ikke tro på alt, hvad der står i B.T., men der er bl.a. en artikel om Villys vildskud, som der står. Og der står, at hr. Villy Søvndal erkender, at han er kommet til at sige noget forkert, og at de 4 mia. kr., som der skulle spares og findes i kommunerne, bliver til 24 mia. kr. Så siger hr. Villy Søvndal samtidig:

»Jeg synes ikke, jeg giver et forkert billede af regeringens politik.«

Der vil jeg gerne spørge, om hr. Flemming Bonne er enig med sin partiformand i, at det stadig væk giver et korrekt billede af regeringens politik, når tallet går fra 4 mia. kr. til 24 mia. kr.

Kl. 15:02

Sophie Løhde (V):

I mit stille sind kom jeg til at tænke på, at det egentlig er besynderligt, at så mange mennesker hver dag har lyst til at yde en kæmpe indsats i det, som ordføreren for Socialistisk Folkeparti betegner som en utålelig offentlig sektor. Det synes jeg måske er lige lovlig voldsomme ord om den arbejdsplads, som rigtig mange mennesker hver dag yder en kæmpe indsats for at forbedre og gøre noget for. Men o.k.

Venstrefløjen er jo mestre i bare at love og love, og det kan jeg så sandelig også høre at ordføreren gør i sin tale her i dag, men man mangler jo så stadig ansvarligheden til at fortælle, hvor de her penge rent faktisk skal komme fra. Og derfor kan man også godt forstå lidt, at man har så svært ved at få den her hemmelige økonomiske plan færdig i Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti, for i takt med at dagene og ugerne går, ja, så stiger regningen for det, der skal finansieres, blandt oppositionspartierne. For ud over at vi jo må formode, at man har tænkt sig at efterleve det krav, der vil komme fra EU, om at finde de 24 mia. kr., så er der bare i forrige uge udstedt løfter fra oppositionens side for op imod 50 mia. kr. Det var der en ganske glimrende debat om og eksempel på i sidste uge, hvor man fra oppositionens side jo måtte erkende, at man var kommet til at udstede de her løfter. Kan vi her i dag få fuldstændig klarhed over og sikkerhed for, at alle de løfter vil være finansieret i den nye plan, det vil sige, at man løser både udfordringen i forhold til den henstilling, man får fra EU, og udfordringen med at finansiere alle de løfter, som man har afgivet, og som ikke er en del af »Fair Forandring«?

Kl. 15:03

Kl. 15:06

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:03

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:06

Flemming Bonne (SF):

Jeg synes, hr. Villy Søvndal giver et fuldstændig korrekt og reelt billede af situationen. Hr. Villy Søvndal skulle have sagt, at der skal skæres 24 mia. kr. i de offentlige udgifter, og så havde den været på plads.

Kl. 15:03

Formanden:

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:03

Flemming Bonne (SF):

Når jeg brugte bemærkningen utåleligt, så hænger det sammen med, at kommunalreformen har taget utrolig hårdt på mange medarbejdere, som har gået rundt i uvished, og som ikke har været klar over, hvad det lige var for en omstillingsproces, de skulle igennem. Der er mange, der har måttet melde sig syge, og som har været udsat for nogle psykiske belastninger. Det har været en vanskelig proces, og meget af det er efter mine begreber helt unødvendigt.

Med hensyn til pengene til vores løfter i »Fair Forandring« vil jeg sige: Jamen gå ind på vores hjemmeside, har jeg sagt flere gange i dag, for der vil man kunne se, hvordan vi finansierer løfterne igen »Fair Forandring«, og så kan jeg herfra give tilsagn om, at når sløret bliver løftet for den samlede økonomiske plan, vil man kunne se, at der er fuldstændig sammenhæng.

Kl. 15:04

Kl. 15:07

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:04

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 15:07

Flemming Bonne (SF):

SF er enig i, at man fra regeringens side i opgangstiderne måske kunne have været bedre til at føre finanspolitik. Jeg tror, der var et par år, hvor der blev brændt lidt for mange penge af til skattelettelser

Sophie Løhde (V):

Personligt synes jeg fortsat, at det er dybt nedladende at betegne en masse menneskers arbejdsplads i den offentlige sektor som værende

utålelig. Men det er tilsyneladende det synspunkt, man har i Socialistisk Folkeparti.

Vi bliver nødt til igen at spørge ind til det. Jeg er meget ked af, at vi skal kredse lidt om det her. I »Fair forandring«, som i øvrigt er underfinansieret med 2 mia. kr., er der jo ikke dækning for alle de her mange ekstra løfter, som er udstedt, senest at der fortsat lige skulle være en vækstpakke på 31 mia. kr. Jeg kan også gå længere tilbage og tage alle de løfter, man har givet om ulandsbistand, sygehuse og andet. Alle de ting er jo ikke en del af indholdet i en underfinansieret skatteplan fra oppositionen.

Derfor er vi nødt til at spørge: Kan vi få fuldstændig sikkerhed og vished for, at alle de ting, man lover kommunerne og danskerne, også er indeholdt i den plan, man har tænkt sig at lægge frem, og at der er fundet finansiering til dem?

Kl. 15:08

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:08

Flemming Bonne (SF):
Ja, det kan man få.

Kl. 15:08

Formanden:

Tak til hr. Flemming Bonne. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Så går vi til hr. Henrik Rasmussen fra Det Konservative Folkeparti som den næste ordfører.

Kl. 15:08

(Ordfører)

Henrik Rasmussen (KF):

Jeg vil sige, at for en gangs skyld kommer en debat herinde belejligt. Jeg har tit stået herinde og sagt, at enten kommer de forslag, der er i forespørgslen, for tidligt, eller også kommer de for sent. Det her synes jeg er en god timing, eftersom regeringen jo netop skal i gang med at forhandle med KL om de næste års budgetter.

Overordnet er det altså ganske vigtigt at indse, at Danmark er midt i en økonomisk situation, og derfor er det også vigtigt at forstå, hvad det er for nogle udmeldinger, regeringen er kommet med. Den økonomiske situation er naturligvis, at vi er i en lavkonjunktur, og der må man jo sige, at den private sektor er faldet markant de seneste år, og den offentlige sektor er steget. Derfor har vi naturligvis en politisk overordnet mission for at sikre, at der ikke sker en skæv balance mellem det offentlige og det private marked. Hvad enten vi kan lide det, eller vi ikke kan lide det, er det altså sådan, at det er det private marked, der finansierer det offentlige marked, og det vil sige, at vi altså skal sikre, at der er vækst, og at der er penge i det private marked, sådan at man også kan finansiere det offentlige marked.

Regeringen er kommet med en plan, hvor der skal spares 4 mia. kr. i kommunerne, isoleret set kun i kommunerne. Jeg forstår udmeldingen sådan, at nu skal vi tilpasse den offentlige sektor til det private marked. Så må det jo netop være op til den enkelte kommune at finde ud af, hvordan man vil finde de enkelte besparelser, om det er via besparelser, som er personalereduktion, eller om det er ved at lave besparelser, der gør tingene på en anden måde, eller om det er ved at lave flere udbud, eller ved at man simpelt hen går ind og siger, at det her er for at underbygge det kommunale selvstyre, sådan at kommunerne ved, at man får den rigtige kvalitet til den rigtige pris. Her er det også vigtigt at sige til den kvalitet er politisk valgt.

Jeg tror, at alle her i salen ved, at jeg helhjertet går ind for det kommunale selvstyre, og derfor vil jeg også sige, at de udmeldinger, jeg har hørt fra regeringen, betragter jeg som værende rammebeløb. Man har nævnt et antal personer, 8.000 personer, som et eksempel,

mere end at det på nogen måder kan være realistisk i forhold til kommunerne. Kommunerne må selv finde ud af, hvordan og hvorledes de finder de penge. De fleste kommuner vil sikkert også prøve at finde besparelserne ved at lave udbud eller lave andre ydelser. Det er jeg slet ikke i tvivl om, for der er ingen kommuner, der er tjent med, at vi mister varme hænder – og kommunalpolitikere skal også genvælges.

Der er heller ingen tvivl om, at kommunerne i højere grad i fremtiden også skal være med til at benchmarke med hinanden, og det kan være med til at give et godt og konstruktivt billede på, hvordan man opnår endnu bedre besparelser, også nogle, som man ikke lige har tænkt over. Derfor er det også vigtigt, at kommunerne virkelig kommer ind i kampen om udfordringsretten. Det er vigtigt, at man udfordrer regeringen ved at sige, hvordan og hvorledes kan man komme af med noget bureaukrati i forhold til den plan, der hedder: af med bøvet. Det er ganske udmærket, at den udfordringsret er der.

Det er vigtigt, at vi målretter den offentlige sektor, så vi får mest muligt for vores penge, men der skal også være tryghed i kommunerne, og den tryghed skal vi give både som lokalpolitikere og sandelig også herindefra, sådan at offentlige arbejdspladser ikke bliver utrygge arbejdspladser. Vi skal vide, hvad vej vi vil med det offentlige rum. Derfor kan Det Konservative Folkeparti sagtens bakke op om det forslag til vedtagelse, som er fremsat.

Kl. 15:12

Formanden:

Tak. Der er korte bemærkninger. Det er først fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:12

Rasmus Prehn (S):

Det er navnlig til det, som den konservative ordfører sagde om benchmarking, altså om, at kommunerne skal lære af hinanden og have best practice. Der er selvfølgelig ikke nogen tvivl om, at man altid skal lære af hinanden, og som tidligere kommunalbestyrelsesmedlem ved jeg i hvert fald, at det er noget, man allerede er i fuld gang med.

Nu er den konservative ordfører jo også borgmester i Vallensbæk. Kan ordføreren ikke bekræfte, at det faktisk er en udvikling, der har været i gang i kommunerne i mange, mange år? Hver eneste dag har man i mange år siddet og kigget på nøgletal for at se, om der er noget, man kan gøre bedre. Er det så ikke lidt fantasifuldt at forestille sig, at der lige pludselig er ekstra ting, der kan trylles frem bare ved at benchmarke og ved at lave best practice? Er kommunerne ikke allerede i fuld gang derude?

Kl. 15:13

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:13

Henrik Rasmussen (KF):

Jeg synes, det er vigtigt at kigge på, at vi over de sidste år har haft en realvækst på 1,6 pct. om året i det offentlige forbrug. Det er vi nødt til at forholde os til i kommunerne.

Nu er vi også nødt til at se på, at det private marked er inde i en lavkonjunktur. Det er det offentlige og kommunerne selvfølgelig også nødt til at tage medansvar for.

Derfor tror jeg egentlig også, at der er en almen, stor forståelse i kommunerne for, at vi er nødt til at gå til benet og finde ud af, om vi kan gøre tingene på nogle andre måder.

Kl. 15:13

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:13

Kl. 15:16

Rasmus Prehn (S):

Er der ikke en iboende fare ved, at man hele tiden jagter et gennemsnit? Hvis det er sådan, at dem, der ligger over gennemsnittet, altid skal ned på gennemsnittet, er det så ikke en langsom udhuling, der her går i gang? Vil man så ikke hele tiden komme ned på et lavere niveau? Er det ikke det, man risikerer?

Risikerer vi i virkeligheden ikke bare, at vi presser kommunerne til at spare på områder, hvor de sådan set af demografiske og sociale årsager har valgt et bestemt serviceniveau? Der er jo forskel på kommunerne. Man kan ikke skære alle over en kam. Det må ordføreren jo som borgmester kunne bekræfte er den kommunale virkelighed.

Kl. 15:14

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:14

Henrik Rasmussen (KF):

Det er der, hvor den her kommuneaftale er spændende, for man kigger jo på kommunerne under et. Men når man kigger på kommunerne under et, er det jo også vigtigt, at man sikrer i aftalesystemet, at vækstkommunerne måske kan klare sig anderledes end de kommuner, der ikke er i vækst. Sådan er det nødvendigvis.

Det, jeg synes er vigtigt at pointere her, er, at KL jo ikke er kommet med deres udspil endnu, og det, der her er lagt frem, er jo ikke det endelige, så kommunerne har heller ikke lavet beregninger af, hvordan og hvorledes det her kommer til at være.

Kl. 15:14

Formanden:

Så det fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 15:14

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil godt tage tråden op. Jeg synes, at det da må være lidt irriterende for en kommunalmand som ordføreren for De Konservative at opleve, hvordan en finansminister fra ens egen regering fremlægger lister over, hvad serviceniveauet i de pågældende kommuner er, og bare beder om, at man nu sætter sig ned i kommunerne og finder ud af, hvor gennemsnittet ligger, og hvordan man kan nå ned på det gennemsnit, der nu bliver fremvist. Det må da være ret frustrerende, når man ved, at man i sin kommune har nogle bestemte udfordringer med de ældre eller med børnene eller med sine daginstitutioner, at man så får at vide: Her er facitlisten, læg jer på gennemsnittet, for på den måde kan kommunerne over en bred kam spare omkring 10 mia. kr. Det må da være ret frustrerende også for den konservative ordfører, når man sidder ude i en kommune og skal se på, hvordan man prioriterer over for sine borgere.

Kl. 15:15

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:15

Henrik Rasmussen (KF):

Det, som jeg mærker er frustrerende, er tolkningen af det, som ministeren har sagt, for jeg mener ikke, ministeren har sagt noget om, hvordan og hvorledes kommunerne skal gøre det, jeg mener lige præcis, at det er andres tolkning heraf, der er frustrerende. Jeg bestræber de udmeldinger, der er kommet fra finansministeren, som vejledende, og ifølge de vejledende tal har kommunerne frit råderum til at kunne gå ind og finde de besparelser, der skal til inden for deres egne budgetter.

Formanden:

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 15:16

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det synes jeg er en meget, meget positiv udlægning, for der er jo ikke nogen tvivl om, at når man, som regeringen siger, skal finde penge til sundhedsvæsenet og man siger, at specialområdet ikke må underlægges besparelser, er der jo kun to steder tilbage, og det er de ældre og vores børn. Så når finansministeren lægger en liste frem og siger: Her, venner, er alle de kommuner, der ligger over det gennemsnitlige serviceniveau, her er alle de kommuner, der ligger under det gennemsnitlige serviceniveau, værsgo, her er inspiration til at se, hvordan man lægger sig på gennemsnittet, så er der vel ikke andre steder, man som kommunalpolitiker kan kigge hen, end på daginstitutionerne, skolerne, ældrecentre og plejehjemmene.

Kl. 15:16

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:16

Henrik Rasmussen (KF):

Jeg synes, det desværre er en meget, meget forsimplet tilgang til hele den kommunale bevægelse. Vi har netop lavet en kommunalreform, hvor der er sket en masse ting. Kommunerne har overtaget en masse opgaver fra de tidligere amter. Der ligger bl.a. opgaver i forhold til hele det her område med unge og ældre med særlige behov, og der er det altså vigtigt, at kommunerne lige finder ud af, hvordan og hvorledes man kan styre de ting. Der er mange penge at hente i det i øjeblikket. Det, vi oplever i øjeblikket, er, at det er meget dyrt for kommunerne, og selvfølgelig skal kommunerne nu finde ud af, hvordan de skal håndtere det.

Det kan kommunerne godt selv finde ud af, og det vil vi også selv finde ud af, så der er mange muligheder for at spare frem for bare at tage fra børnehaver og tage fra skoler, som er det, Socialdemokratiet rigtig gerne vil fortælle er skræmmebilledet.

Kl. 15:17

Formanden:

Så er det fru Margrethe Vestager, kort bemærkning.

Kl. 15:17

Margrethe Vestager (RV):

Jeg kan forstå på den konservative ordfører, at det vil være ganske let at have nulvækst, at det ikke vil være noget stort problem, og at det ikke er noget, borgerne kommer til at mærke. Så langt så godt. Jeg vil gerne forfølge det spor, jeg har været ved før, fordi ordføreren jo står bag et forslag til vedtagelse, hvori der står, at kommunalreformen har styrket det kommunale selvstyre. Tidligere ordførere har fortalt, at kommunerne har fået flere opgaver. Det var jeg klar over. Det, der er spørgsmålet, er, hvordan det har givet et større politisk råderum.

Det, der er mit indtryk, når jeg taler med de radikale kommunalpolitikere, er, at de har været udsat for en tsunami af regler, cirkulærer, bekendtgørelser, dokumentationskrav, og hvad ved jeg, i forbindelse med kommunalreformen. Derfor vil jeg gerne have i hvert fald tre konkrete eksempler på, at det kommunale selvstyre er blevet styrket med kommunalreformen.

Kl. 15:18

Formanden:

Ordføreren.

	Kl. 15:18		Kl. 15:21
Henrik Rasmussen (KF): Hvis jeg herfra har givet udtryk for, at det skulle være let for kommunerne at finde penge, så er det i hvert fald forkert sagt, for det bliver ikke let. Men jeg tror, det er en sund indfaldsvinkel at have, at det kan lade sig gøre, for jeg tror, at det offentlige system, også i kommunerne, har brug for en gang imellem lige at få tingene vendt rundt, så man kan se, at de kan gøres på en bedre måde. Vedrørende præcis de her områder, vi talte om der er kommet ind fra amterne, er der altså ting, vi kan gøre væsentlig bedre og væsentlig anderledes i kommunerne, og det skal vi selvfølgelig lære af. Så skal jeg nævne tre konkrete ting, og den ene kunne være, at vi har fået rådighed over infrastrukturen. Det vil sige, at vi også kan få en bedre kommunikation med vores borgere, fordi vi lige pludselig kan få kommunikationsafdelinger. Så vil jeg også nævne, at der altså lige pludselig er mulighed for en større politisk prioritering i forhold til at lægge budgetterne. Det kunne være tre meget præcise ting.		Formanden: Ordføreren.	Kl. 15:21
	Kl. 15:19	Henrik Rasmussen (KF): Ja.	Kl. 15:21
Formanden: Fru Margrethe Vestager.		Formanden: Hr. Flemming Bonne.	Kl. 15:21
	Kl. 15:19	Flemming Bonne (SF): Vil det sige, at den konservative ordfører vil sige til de danske kommuner – også de kommuner, som er dårligt stillede, og som hvert år taber på bloktilskudsfordelingen, fordi kriterierne ikke er i orden – at de kan regne med, at nulvækst for dem betyder, at de kan fastholde det antal ansatte, de har i dag, og at de kan fastholde det serviceniveau, de har i dag?	Kl. 15:22
Margrethe Vestager (RV): Jeg vil gerne bede ordføreren om at uddybe, hvordan man får et øget kommunalt selvstyre, ved at man skal ud at køre med bus, for så vidt jeg er orienteret, er der for det første en række regler, man skal opfylde, og for det andet er det, som den kompetence har betydning, at man har fået en langt større arbejdsbyrde, som man i øvrigt ikke føler sig kompenseret for. Det andet eksempel forstod jeg ikke, så det må jeg bare bede ordføreren om at gentage.		Formanden: Ordføreren.	Kl. 15:22
	Kl. 15:20	Henrik Rasmussen (KF): Jeg synes hele tiden, at vi skal passe på det her med de dårligt stillede kommuner. Vi har en udligningsordning, der sikrer, at vi har et Danmark i balance, for nogle kommuner modtager, men jeg kan søreme også fortælle, at der er nogle kommuner, der synes, at de betaler for meget i udligning, og de føler sig lige så meget som et ud-kantsområde, når man tager deres penge fra dem. Så jeg synes, at man skal nuancere den her debat og gøre den ganske balanceret.	Kl. 15:22
Formanden: Ordføreren.		Formanden: Så er det fru Line Barfod for en kort bemærkning.	Kl. 15:22
	Kl. 15:20	Line Barfod (EL): Når ordføreren mener, at nulvækst er det samme som et uændret serviceniveau, betyder det så, at ordføreren mener, at det, at der bliver flere ældre, men ikke flere penge i en kommune, betyder, at alle ældre så kan blive ved med at have lige så meget hjemmehjælp, som man hidtil har givet til de ældre? Betyder det, at der er flere handicappede, der skal have hjælp, men at der ikke kommer flere penge, at alle handicappede kan blive ved med at få lige så god hjælp, som de har fået hidtil? Har det ikke nogen betydning, at der er flere børn, der bliver anbragt, men at der ikke kommer flere penge? Altså, skulle man kunne blive ved med at gøre det på samme måde som hidtil, selv om der ikke kommer flere penge?	Kl. 15:23
Henrik Rasmussen (KF): Det er jo reelt nok. Nu nævnte jeg ikke ordet bus, men jeg sagde infrastruktur. Kommunerne har modtaget en masse veje, og de veje er jo lige pludselig fleksible spillere i hele den kommunale planlægning, og det er ret vigtigt. Der er selvfølgelig vedligeholdelsesomkostninger, men der er faktisk også penge at hente i dem, og der er masser af muligheder i forhold til de veje. Der er lige pludselig en politisk kompetence i forbindelse med de veje, og man kan f.eks. lave en bymidte, som man ikke har kunnet før, hvor de lå i amtsregi. Så her har lokalpolitikerne faktisk fået et væsentlig større råderum, fordi de råder over vejene. Kommunikationen synes jeg ikke er særlig svær at forstå. Når man har kommunikationsafdelinger, hvad kommunerne nu har efter kommunalreformen, så er det klart, at der altså også bliver en bedre kommunikation. Det gælder også digitaliseringen, der kommer ud til de enkelte borgere.		Formanden: Ordføreren.	Kl. 15:23
	Kl. 15:21	Formanden: Så er det hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.	Kl. 15:23
Formanden: Så er det hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.		Henrik Rasmussen (KF): Hvis man læser hele regeringens oplæg og ikke kun fokuserer på de 4 mia. kr., vil man se, at kommuner, som gør en særlig indsats på	Kl. 15:23
	Kl. 15:21		

f.eks. forebyggelsesområdet, jo vil få ekstra penge tilført. Det vil sige, at på forebyggelsesdelen skal kommunen gøre en større indsats, og så er der penge at tjene og penge at hente. Jeg synes nu egentlig, det lyder ganske fornuftigt, at man kan prøve at arbejde på den måde.

Kl. 15:24

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 15:24

Line Barfod (EL):

Nu er jeg ikke helt med på, hvad det er for et forebyggelsesarbejde, som ordføreren mener der skal foregå i forhold til ældre, der skal have hjemmehjælp – det kan være, at ordføreren kan udbyde det – eller i forhold til handicappede, der har behov for praktisk hjælp og hjælpemidler osv., eller i forhold til skolerne.

Der er en række kommuner, der i dag ikke lever op til minimumstimetallet. Tror ordføreren, at man, når der ikke kommer flere penge ud, selv om udgifterne stiger, så vil se flere kommuner, der ikke kan leve op til minimumstimetallet, eller færre kommuner, der ikke kan leve op til minimumstimetallet?

Kl. 15:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:24

Henrik Rasmussen (KF):

Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at den her med minimumstimetallet bliver ved med at komme op. Når kommunerne så netop går ind selv og prioriterer – uden Folketingets indblanding, tak – og siger, at for at få minimumstimetallet i en kommune er vi nødt til at fjerne nogle landsbyskoler, sådan at man på de store skoler kan opfylde det minimumstimetal, er der også et hylekor over, at det må kommunerne ikke, og hvor forfærdeligt det er, at der bliver nedlagt skoler.

Det er jo lige præcis det her, kommunerne kan nu. Nu kan man kigge ud over rammen og sige, hvor man kan lave nogle besparelser, sådan at man kan sikre sig, at der er nogle steder, hvor man giver lige præcis den service, som man vil have, altså den rette kvalitet til den rigtige pris.

Kl. 15:25

Formanden:

Tak til hr. Henrik Rasmussen. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 15:25

(Ordfører)

Margrethe Vestager (RV):

Da jeg var barn, havde vi en grøddag om ugen – sådan, I ved, vandgrød med æbler på og byggrød med sirup, og hvad fantasien ellers rakte til. Der er meget, der tyder på, at der også bliver ganske mange grøddage i kommunerne i tiden fremover.

Jeg har spurgt de radikale kommunalbestyrelsesmedlemmer, hvordan de synes det går. Her er bare nogle få pluk fra den virkelighed, hvor de er valgt, og hvor de tager ansvar. I Middelfart har de store økonomiske udfordringer. De mangler 75 mio. kr. på næste års budget, og i årene fremover bliver det endnu mere. De har allerede genåbnet budgettet for 2010 for at vise rettidig omhu. De skal ud at fyre medarbejdere. De har i forvejen en af landets absolut billigste administrationer, så det bliver folk på gulvet, som de skriver, som primært bliver ramt.

I Lyngby er udfordringen på 75-80 mio. kr. i år og de følgende 3 år, dvs. i alt 300-320 mio. kr. De er selvfølgelig gået i gang. De taler om serviceomlægninger, men de har stadig stigende problemer med at finde kvalificerede medarbejdere til skolerne bl.a., og derfor har de svært ved at få det til at fungere ordentligt. De er selvfølgelig i gang med at effektivisere.

I Vesthimmerlands Kommune har budget 2010 været igennem en besparelse på 120 mio. kr. på driften. Det resulterede i fyringer af mange, mange medarbejdere. De oplever sig som særdeles sårbare i forbindelse med dyre anbringelser af børn og unge med en refusionsordning, som på ingen måde opleves som rimelig. I Syddjurs er der det samme billede.

I Skanderborg ser det meget bekymrende ud, får jeg at vide. Stigende udgifter til arbejdsmarkeds-mæssige foranstaltninger, til børn med særlige behov, og budgettet skrider måske med 60-70 mio. kr. Også der er de gået i gang, og de leder efter måder at effektivisere på, men det er ikke så nemt, når man er blandt landets fem billigste kommuner, når det kommer til administration. Så er der ikke meget at gå efter. De kan se på 2011, at noget af det, der bliver rigtig svært for dem, er at levere det minimumstimetal, som svarer til det, der kræves.

I Kalundborg ser det meget vanskeligt ud. Også her effektiviserer de selvfølgelig driften, de går jo i gang med det. I Rebild er det helt det samme, de er også gået i gang med det, om end de mangler over 100 mio. kr. de næste 3 år, osv. osv.

Det, jeg oplever fra regeringspartierne og fra Dansk Folkeparti, er ikke den respekt, som det i hvert fald aftvinger hos mig, når vores kommunale folk går i gang, tager ansvar og forsøger at få tingene til at hænge sammen. Regionalpolitikkerne tager fat, de tager ansvar for den økonomi, som nu engang er deres. Det, som er et af problemerne, er jo, at regeringen prøver at aftvinge kommunerne et løfte om, at det her ikke bliver til forringelser, fordi vi er på et historisk højt niveau. Men der bliver taget ansvar.

Spørgsmålet er, om regeringen tager ansvar. Hvor er de reformer, der skal sikre vækst i Danmark? Hvor er de reformer, der skal sikre arbejdskraft til private virksomheder og til offentlige opgaver? De er der ikke, for regeringens strategi er sparestrategien, endda under foregivende af, at det ikke gør så meget, for vi er jo på et historisk højt niveau. Nulvækst af et uændret højt niveau. Det er så tæt, Venstres ordfører kan komme på konsekvenserne af regeringens økonomiske politik.

Der er brug for en reformpolitik, der giver plads til at udvikle vores samfund. Det, der bliver lagt op til, er indskrænkning og afvikling. Der er brug for en politik, der giver politisk råderum til de folkevalgte i kommunerne. De står også til ansvar over for vælgerne, de tager ansvar, og det aftvinger min respekt – i modsætning til en foregøgling af, at kommunalreformen har øget deres politiske muligheder, deres selvstyre og deres robusthed, tværtimod. Og ansvaret kan kun placeres et sted, og det er hos regeringen.

Kl. 15:30

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger, først fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:30

Erling Bonnesen (V):

Tak. Det er jo altid fint i sådan en debat som den her, at man både kan få vendt de positive og måske de negative ting, hvis der ellers er nogle, og så er det bare lidt ærgerligt, når en ordfører kommer og kun tager de negative ting med.

Jeg vil prøve at trække sådan et eksempel frem, som lige har været fremme i debatten, f.eks. på skoleområdet. Der var en skole, der meldte ud, at de ikke kunne få det til at hænge sammen hverken med vikarer eller andet, så de var nødt til at sende eleverne hjem. Det kan man så sige er en negativ historie. Dagen efter eller var det et par

dage efter, hører man så et andet godt hverdags eksempel fra en skole på nogenlunde samme størrelse og med nogenlunde samme budgetter, bare med en meget bedre ledelse, kan vi så forstå, som fint kunne få det til at hænge sammen. Skolebørnene fik al den undervisning, de skulle have, næsten mere til, og der var slet ikke samme vikarbehov. Hvad var og er forskellen så? Det var lige præcis ledelsen. Var det så ikke relevant, at man også fra radikal side, hvor man jo plejer at gå meget op i undervisning og resultater og den slags ting, prøver at få begge sider med? Spørgsmålet skal være: Handler det ikke om ledelse og om på den måde at få mest muligt ud af de her historisk høje budgetter, som vi rent faktisk har?

Kl. 15:31

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:31

Margrethe Vestager (RV):

Det gør det nemlig lige præcis, det handler om ledelse. Det handler også om det her lands ledelse. Der har vi oplevet hele dagen i dag, at det er regeringspartierne, der er i opposition til oppositionen. I stedet for at tage ansvar for at lægge en langsigtet politik foregøgler man, at man kan spare sig til en stærk, sund offentlig sektor, der understøtter den private vækst, vi har brug for, fordi tingene jo gensidigt hænger sammen.

Jeg gjorde mig netop umage med i samtlige mine eksempler at fremhæve, hvordan kommunalpolitikkerne tager ansvar, fordi de gerne vil lede deres kommuner, gerne vil sørge for, at tingene kommer i orden. De siger bare i al stilfærdighed, at det her ikke er så nemt, for man var faktisk rigtig gode og effektive i forvejen på en lang række af de her ting. Derfor taler jeg bare for en langt større nøgternhed i debatten og for, at regeringen står ved, hvad der er konsekvenserne af den politik, der bliver ført.

Kl. 15:32

Formanden:
Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:32

Erling Bonnesen (V):

Jamen nu tror jeg faktisk, at det var den radikale leder, der sådan kom for skade at begynde at tale udenom, for det, man lige præcis kunne gøre som god ledelse her, var jo at fortælle dem, der så åbenbart ikke kan få det til at hænge sammen, at de skulle prøve at se over til nabokommunerne, hvor man godt kan få det til at hænge sammen. For samlet har landets ledelse, regeringen, jo netop afsat både flere penge og flere hænder.

Jeg tror, at den der retorik om, at man er i opposition til oppositionen osv., ligesom falder væk. Jeg tror, at vi skal prøve at have fokus på, hvordan vi får mest muligt ud af de her penge.

Er den radikale leder ikke enig i, at når der er en række gode eksempler – helt konkrete skoler og helt konkrete skoleinspektører, der rent faktisk gør det godt – så er det dem, de andre skoler skal tage ved lære af?

Kl. 15:33

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:33

Margrethe Vestager (RV):

Jeg skal ikke gennemgå Det Radikale Venstres skolepolitik, for hvis jeg gjorde det, ville hr. Erling Bonnesen vide, at netop spørgsmålet om ledelse er helt centralt. Det synes jeg at man skal rose den forhenværende undervisningsminister for at have været meget omhyg-

gelig med at fremdrage gode eksempler på. Det er naturligvis en god idé.

Men det undrer mig, når spørgeren siger, at regeringen har anvist både flere penge og flere hænder til skolerne. Det kan jeg ikke forstå. Regeringen har anvist en nulvækst, der udmåles til et omfang af 13,5 mia. kr., og regeringen har anvist, at der skal ske andre ændringer i de kommunale budgetter. Så hvis man ser fremad, kan jeg ikke få det til at stemme, og så vidt jeg husker, har den nuværende undervisningsminister heller ikke sat flere lærere på dagsordenen.

Derfor ved jeg ikke, hvad det er, hr. Erling Bonnesen henviser til, men det er måske, fordi vi skal have den sædvanlige diskussion, nemlig at sammenligne det tiår, vi er på vej ud af, med det tiår, vi var på vej ud af, i stedet for at diskutere, hvad der sker fremadrettet. Hvordan får vi mere velfungerende skoler, hvordan kommer det her til at virke i virkeligheden?

Kl. 15:34

Formanden:

Så er det fru Sophie Løhde.

Kl. 15:34

Sophie Løhde (V):

Det er jo let at kritisere og så derefter pege fingre ad dem, som forholder sig til kritikken, men o.k.

Fru Margrethe Vestager taler her i dag om, at der er behov for reformer. Kan fru Margrethe Vestager så ikke komme med bare et eksempel på store reformer, som oppositionen er enig om – bare et eksempel?

Kl. 15:34

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:34

Margrethe Vestager (RV):

Nu, hvor fru Sophie Løhde spørger, vil jeg gerne have lejlighed til at kvittere for det, som jeg oplevede som meget positivt, nemlig fejlagtigt at blive taget for at være lærer. For det at være lærer er efter min mening et af de mest respektindgydende og væsentlige hverv, man kan have i det danske samfund, og hvis fru Sophie Løhde mener, at jeg kan varetage den opgave, så betragter jeg det som en stor ros. Det mener jeg fuldstændig uden ironi og fuldstændig fladt, for det er helt afgørende, at de positioner bliver varetaget. Hvis fru Sophie Løhde mener, at jeg ville kunne gøre nytte der, så mener jeg bestemt, at det er positivt ment.

Jeg tror, at fru Sophie Løhde er ved at falde ned i den sædvanlige diskussion, når regeringspartierne vil være i opposition til oppositionen, nemlig at spørge: Hvad vil I gøre?

Fru Sophie Løhde deltog også i debatten i sidste uge, og der fremlagde både jeg og andre radikale ordførere De Radikales forslag til, hvordan Danmark kan få en sund og ansvarlig økonomi. Det rækker tiden ikke til i dag, men jeg tror heller ikke, at nogen ønsker en repetition af den meget lange debat.

Kl. 15:35

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 15:35

Sophie Løhde (V):

Jeg vil først sige, at det er en meget skarp analyse at sige, at vi er i opposition til oppositionen. Det synes jeg er en rigtig skarp analyse. Og så er jeg sådan set helt enig i den vigtige rolle, som landets lærere spiller, så fru Margrethe Vestager må meget gerne tage det som en stor ros – det er bestemt ment som sådan.

Men dernæst vil jeg sige, at rosen jo så ikke rækker længere, for jeg stillede et meget, meget simpelt spørgsmål, som gjorde, at fru Margrethe Vestager var nødt til at snakke om alle mulige andre ting end lige præcis det, jeg spurgte om, nemlig det forhold, at fru Margrethe Vestager og Det Radikale Venstre står og råber på reformer, alt imens oppositionen i øvrigt fralægger sig ethvert ansvar for: punkt 1, udviklingen i dansk økonomi; punkt 2, det at tale reformer.

Det er jo ikke længe siden, vi så en opposition, som ikke engang under en højkonjunktur ville snakke om en dagpengereform med regeringen. Kan fru Margrethe Vestager derfor så ikke bare enten indrømme, at man rent faktisk ikke kan blive enig om noget som helst med dem, man gerne vil være i regering med, eller komme med eksempler på, hvor det er, man vil gennemføre de store reformer?

Kl. 15:36

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:36

Margrethe Vestager (RV):

Det, der må være trøsterigt for fru Sophie Løhde, er, at der er nogle, der vil, for det er jo ikke fru Sophie Løhdes parti, der vil. Så sent som i sidste uge – jeg tror, det var den 20. april – sagde statsministeren jo, og det må være imod bedre vidende, at reformer ikke virker. Reforme gør ingen forskel på kort sigt.

Når fru Sophie Løhde derfor spørger: Hvad vil I andre? – så er det jo bare endnu en afledningsmanøvre, som viser, at regeringens iderigdom og regeringens vilje til at lede det her land er ikkeeksisterende.

Kl. 15:37

Formanden:

Så er det hr. Flemming Damgaard Larsen for en kort bemærkning.

Kl. 15:37

Flemming Damgaard Larsen (V):

Tak. Nu er der jo ikke nogen radikal kommune, som man kan henvise til, med hensyn til hvordan det så skulle være, men hvis vi nu tager den sidste radikale kommune, som blev udraderet ved sidste kommunevalg, nemlig Holbæk Kommune, hvor Det Radikale Venstre gik fra 5 mandater til 1 mandat, hvad var det så for en politik, som var af en sådan karakter, at fru Margrethe Vestager vil anbefale, at vi skal skele til den fremover?

Kl. 15:37

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:37

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er ikke helt klar over, hvad spørgeren mener, for jeg er tilhænger af, at de kommunale politikere tager ansvar for deres kommuner, og derfor mener jeg ikke, at man skal overføre det, man gør i én kommune, ord til andet i en kopi til noget, man gør i en anden kommune. Den radikale borgmester og de radikale medlemmer af byrådet dér gjorde deres for at få deres kommune til at fungere, og det gør de radikale, hvor de er valgt rundtomkring, som i de eksempler, jeg har givet. De tager ansvar, de forsøger at få økonomien til at hænge sammen. De får en ringe hjælp, for ikke at sige ingen, fra regeringen, men det er jo så en anden sag, og det er sådan set det, den her debat handler om.

Kl. 15:38

Formanden:

Hr. Flemming Damgaard Larsen.

Kl. 15:38

Flemming Damgaard Larsen (V):

Nu er det jo et faktum, at den nuværende regering siden 2001 har skaffet 66,5 mia. kr. i realvækst; altså, efter at der er korrigeret for inflation og pris- og lønudvikling osv. osv., er der i realvækst 66,5 mia. kr. ekstra til den offentlige sektor. Er det ikke en god idé at kvalificere disse 66,5 mia. kr. plus alle de andre kommunale kroner, således at man får en bedre service i kommunerne? Og i forbindelse med det vil jeg gerne spørge Det Radikale Venstres ordfører: Hvorfor er Det Radikale Venstre så meget imod, at kommunerne lærer af hinanden?

Kl. 15:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:39

Margrethe Vestager (RV):

Jamen det går vi brændende ind for, det er en forrygende idé at lære af hinanden; der er da ikke noget bedre end at dele viden. Det, der er spørgsmålet, er, om man skal anvise, at alle skal gøre alting gennemsnitligt. Nej, når man deler viden, er det netop for at sige: Sådan gør vi, og lad jer inspirere af det. Men det der med at gøre selvfølgelighed til noget, vi skal have store politiske uenigheder om, forstår jeg ikke. En tidligere spørger ville gøre det til en stor politisk uenighed, om man gik ind for god ledelse eller ej. Det er det meget svært at være uenig i.

Det, der jo er til diskussion, er: Hvad er det for en ramme, vi på Christiansborg og jo i særdeleshed regeringen og regeringspartierne inklusive Dansk Folkeparti giver vores kommunalt valgte, folkevalgte, som har ansvar over for borgerne? Og i den diskussion synes jeg det er tankevækkende at regeringspartierne ligesom siger: Nu har vi hældt penge ned i halsen på jer de sidste små 10 år, og nu skal I bare spare lidt, og halløj, hvor I klynker; det går ufattelig godt. Er det det, der er hr. Flemming Damgaard Larsens sang?

Kl. 15:40

Formanden:

Så er det fru Birgitte Josefsen for en kort bemærkning.

Kl. 15:40

Birgitte Josefsen (V):

Tak for det. Nu er det ikke hemmeligt for nogen, at Det Radikale Venstre flere gange har været ude at udtale sig om, at reformer sådan set er vejen til at løse alle nuværende og fremtidige udfordringer. Så derfor vil jeg godt høre fru Margrethe Vestager, hvem det var, der fremlagde en dagpengereform her for nogen tid siden. Var det regeringen, eller var det oppositionen?

Kl. 15:40

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:40

Margrethe Vestager (RV):

Jamen regeringen opførte sådan set et helt fantastisk skuespil, for regeringen tog en idé op fra en af de kommissioner, som regeringen har nedsat, lige inden resten af rapporten havnede i skraldespanden. Man fik den idé, at man gerne ville prøve, men det var også regeringen, der af helt egen kraft formåede at tabe det på gulvet med et brag, hvis ekko vi stadig væk hører. Det forsøger man så at tørre af på oppositionens partier, men jeg er fuldstændig sikker på, at spørgeren udmærket godt ved, at regeringen ikke havde sit parlamentariske flertal i orden. Regeringen var ikke engang selv helt afklaret om, hvad den ville.

Derfor synes jeg, at det er lidt ærgerligt, og at det er lidt sølle, når man siger: Vi venter på oppositionen. Sådan er det med de økonomiske planer. Det Radikale Venstre har fremlagt sin. Nu siger man om S og SF, at man venter på oppositionen. Man venter hele tiden på nogen. Og det, der er problemet, er, at mens regeringen venter, har virkeligheden brug for, at der er en ledelse af det her land.

Kl. 15:41

Formanden:

Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 15:41

Birgitte Josefsen (V):

Faktum er, at den regering, vi har nu, har gennemført en række reformer. Faktum er også, at det var den nuværende regering, der fremlagde en dagpengereform. Faktum er også, at Det Radikale Venstre ikke ville være med. Så når man snakker reformer, er det kun hul snak.

Kl. 15:42

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:42

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror, at spørgeren har forelsket sig lidt for meget i ordet faktum. For det, fru Birgitte Josefsen fremlægger, er fru Birgitte Josefsens historiefortælling, det er fru Birgitte Josefsens myter.

Den oplevelse, som flere af os, der deltog i forhandlingerne, havde, var, at regeringen ikke havde styr på det. Dansk Folkeparti ville ikke være med, De Konservative klokkede i det undervejs og tog den pris, DF skulle have haft. Regeringen tabte af helt egen drift denne reform på gulvet med et brag. Og det ekko hører vi endnu, desværre med en mytedannelse, fordi fru Birgitte Josefsen ikke er klar til at tage det ansvar, man har, når man er en del af dette lands ledelse.

Kl. 15:43

Formanden:

Tak til fru Margrethe Vestager. Den næste ordfører er fru Line Barfod fra Enhedslisten.

Kl. 15:43

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Det har været en ret besynderlig debat i dag. Og det er faktisk undervejs i debatten gået op for mig, at en af grundene til, at det har været så svært at tage den her debat op gennem årene, og at vi står så langt fra hinanden, er, at vi har fuldstændig forskellige opfattelser af, hvad demokrati er, og hvad selvstyre er. Nogle ordførere kunne slet ikke svare på spørgsmålet om det kommunale selvstyre fra fru Margrethe Vestager og mente, at det, at der var kommet flere opgaver, der skulle varetages i kommunen, var udtryk for mere selvstyre. Den konservative ordfører mente, at det, at man havde fået kommunikationsafdelinger ude i kommunerne, var udtryk for mere selvstyre.

For mig har det intet med selvstyre og demokrati at gøre. Det, der er afgørende, er jo, hvor mange muligheder man lokalt har for at træffe beslutninger, hvor meget indflydelse borgerne og de politikere, de vælger, har på de beslutninger, der skal træffes, hvor meget indflydelse de har på muligheden for at tilrettelægge den lokale velfærd.

Grunden til, at vi har en så stærkt udviklet velfærd i Danmark, er jo i høj grad, at vi har et demokrati, det er, fordi der har været en udstrakt grad af selvstyre i kommunerne, hvor borgerne har haft muligheden for at sige: Vi ønsker at få nogle bedre folkeskoler, vi ønsker at få en bedre ældrepleje, vi ønsker at få biblioteker osv. På den

måde har man hele tiden udviklet velfærden. Det har i høj grad været noget, borgerne demokratisk har kunnet tage stilling til, og de har også kunnet tage stilling til, om de så var villige til at betale noget mere i skat for det.

Den udvikling ønskede Venstre at stoppe, og det gjorde Venstre ved at fjerne en stor del af demokratiet og sætte nogle styringsmekanismer ind, der gør, at man ikke længere har den mulighed for lokalt at træffe beslutninger om udviklingen af velfærden. Det er derfor, vi står i en situation, hvor man f.eks. i Silkeborg Kommune allerede nu inden de nye nedskæringer, der kommer med den nye kommuneaftale, sidder og diskuterer, hvordan man finder 250 mio. kr. i nedskæringer, man diskuterer, hvor meget der skal skæres på ældreplejen, om man skal lukke skoler, om der skal skæres på børnehaveområdet osv. Det samme sidder man og diskuterer i mange andre kommuner, og det er, før vi overhovedet er nået til den nulvækst, som regeringspartierne påstår giver et uændret velfærdsniveau.

Der mangler man altså at forklare borgerne, at når man siger nulvækst, betyder det, at den enkelte ældre får mindre hjemmehjælp. Det betyder, at man får færre timer i skolerne eller flere børn i klasserne, eller at man lukker en række skoler. Det betyder, at der er virkelig udsatte børn, der bliver taget hjem fra de anbringelser, de er i, og ikke får den hjælp, de har behov for. Det betyder, at der er handicappede, der ikke får den hjælp, de har behov for. Det er det, som den måde at føre politik på fører til. Og det er ikke, fordi det er billigere, sådan som regeringen påstår, det er meget, meget dyrere med den politik. Det koster en ufattelig mængde bureaukrati, når man vil styre det offentlige, som om det var en privat virksomhed.

Vi har igen og igen i debatten i dag og tidligere hørt om, hvor mange flere der er ansat i det offentlige, men dem, der er blevet ansat, er jo i høj grad blevet ansat til at lave bureaukrati, og en stor del af dem, der var ansat i forvejen, bruger nu også det meste af deres arbejdstid på bureaukrati og kontrol, ikke på noget, der har noget som helst at gøre med at hjælpe borgerne – da slet ikke i forbindelse med dem, der skal hjælpe arbejdsløse borgere med at komme i arbejde. De skal også bruge det meste af deres tid på meningsløst bureaukrati og meningsløs kontrol i stedet for på det, der egentlig var deres arbejdsopgave.

Derfor er der altså behov for, at vi snart får gjort op med den her idé om, at alting skal bestemmes af embedsmænd og ministre på Slotsholmen, og at det skal være markedskræfterne, der skal styre. Det er alt, alt for dyrt, og det går ud over alt, alt for mange mennesker.

Der er behov for, at vi i stedet begynder at få meget mere demokrati, så vi kan bruge pengene fornuftigt og få investeret i ordentlig velfærd og dermed på sigt få et samfund, der er langt billigere, og hvor vi har råd til en meget bedre velfærd end den, som vi kan få i øjeblikket, fordi der skal bruges så mange penge på bureaukrati.

Kl. 15:47

Formanden:

Så er det ministeren, som har forladt sin stol. Det er livsfarligt, men jeg går ud fra, at der er en forventning om, at ministeren kommer tilbage.

Ministerens er kommet tilbage, og det tror jeg vi er glade for – i hvert fald en del af os. Ministeren får hermed ordet til forespørgslen F 40.

Ministerens ønsker ikke ordet, og det er helt legitimt, men ministeren skal være i salen alligevel. Så har hr. Rasmus Prehn bedt om ordet.

Kl. 15:49

(Ordfører)

Rasmus Prehn (S):

Det er jo ganske sigende for regeringens tilgang til den her debat, at man bare forlader debatten og ikke ønsker at tage ordet. Det, man er

optaget af fra regeringspartierne side, er sådan set, som fru Margrethe Vestager sagde tidligere på dagen, at være opposition til oppositionen frem for at tage det ansvar på sig, det er at være regering, og tage det ansvar på sig, det er at være dem, der sidder med rorpinden, at være dem, der styrer det danske samfund.

Vi har set én lang omgang udenomssnak, én lang omgang angreb på Socialdemokratiet, på SF, på Det Radikale Venstre og på Enhedslisten for den kritik, som vi rejser af regeringens politik. Men lad os lige huske på, at det er regeringen, der har ansvaret, at det er regeringen, der her til sommer skal forhandle med kommunerne om den kommunale økonomi.

Det, vi så blev mødt af, var noget forhistorisk. Man havde lavet Folketingssalen om til et lokalhistorisk arkiv, hvor man hev tidligere finanslovdudspil fra Socialdemokratiet frem. Nu har jeg så også haft lejlighed til at forberede mig til den debat, for jeg kan forstå, det var noget andet, man ville debattere fra regeringens side, end det, vi havde lagt op til her med en kommunaløkonomisk forespørgselsdebat.

Sagen er den, at Socialdemokratiet jo ikke med finanslovdspillet fra 2008 lagde op til at afskedige nogen medarbejdere. Det, man lagde op til, var, at man i en situation, hvor der var mangel på arbejdskraft, og hvor det var svært at finde hænder nok, gerne ville styrke velfærden, gerne ville give nogle velfærdsrettigheder til danskerne. Derfor havde man et langsigtet mål om at finde den arbejdskraft ved at lave effektiviseringer, digitaliseringer osv. Det var en stærk, visionær plan, som jo sådan set ligger meget godt i forlængelse af de tanker, som også debatteres aktuelt i dag, om, at selvfølgelig er det langsigtede mål, at hvis vi kan gøre noget smartere og mere effektivt, skal vi selvfølgelig gøre det.

Der, hvor regeringen falder i en grøft, der, hvor regeringen har et problem, er jo, at man vil bruge det her til et direkte, veritabelt angreb på danskernes velfærd. Selv om man i 2007 lovede, at der var råd til både skattelettelser og velfærd, viser det sig nu, at der ikke var råd. Der var ikke råd til det her.

Så kan det godt være, at man siger – det hørte vi Dansk Folkeparti sige tidligere – at det ikke er en skattelettelser, men at det sådan set bare er en skatteomlægning. Nå, nå, men hvorfor har regeringspartiet Det Konservative Folkeparti så lavet en direkte kampagne, hvor de turnerer hele landet rundt med bannerannoncer osv. og siger, at de har skaffet skattelettelser til danskerne? Det er da, fordi de i Det Konservative Folkeparti er utrolig stolte af, at det er lykkedes dem at lave en asocial, en rigtig konservativ omfordelingspolitik, hvor man tager fra velfærdssamfundet og stikker det lige ned i lommen på bankdirektørerne. Det er de stolte af.

Det Konservative Folkeparti bør sådan set roses for åbent og ærligt og med åben pande at sige, hvad det er, det handler om: skattelettelser til de rigeste, og at der så skal skæres på kernevelfærden. Det er jo det, der er situationen.

Det, vi så oplever ude i kommunerne – og vi har hørt masser af eksempler her – er jo, at man skal lukke skoler, at der skal være færre timer, at der er natsygeplejersker, der skal sendes hjem med en fyreseddel, at der er pensionister, der skal have dårligere omsorg osv. Det er jo det, der er situationen.

Jeg synes bare, det er smadderærgerligt, at regeringen slet ikke vil svare på det. Ministeren står ud bagved og vil ikke kommentere det. Det eneste, man er ude på, er at stå og angribe oppositionen for at være opposition. Det kommer vi jo altså ikke videre af. Lad os prøve at finde konstruktive, fremadrettede forslag til, hvordan vi bevarer velfærdssamfundet, hvis det er det, vi vil.

Men der er bare noget, der tyder på, at det, man er optaget af fra regeringens side, ikke er at bevare og udvikle velfærden, men om stille og roligt at afmontere den. Og så synes jeg hellere, man skulle tage at sige det: at man vil bruge pengene på skattelettelser, så Det Konservative Folkeparti kan lave kampagner og de rigeste bankdi-

rektører kan tage ud at rejse – og så skal man spare på kernevelfærden. Det er dybt problematisk.

Så har man fremsat et forslag til vedtagelse, og det er da godt nok noget af det mest ukonkrete, vi har set længe. Der er så en ting, som fru Margrethe Vestager fra Det Radikale Venstre har spurgt ind til igen og igen, nemlig hvad det er ved strukturreformen, der gør, at det kommunale selvstyre bliver stærkere. Ja, hvad er det ved strukturreformen, der gør, at det kommunale selvstyre bliver stærkere? Fru Margrethe Vestager har spurgt og spurgt, og det er ikke lykkedes for én eneste fra regeringspartierne eller for Dansk Folkepartis ordfører at svare med noget som helst, der giver mening.

Det er simpelt hen danmarkshistorisk rekord i udenomssnak og tomme løfter og tom retorik, som regeringen lægger for dagen her. Så vi har sådan set stået her og brugt det, der skulle have været en konstruktiv, fremadrettet, visionær debat om, hvordan vi får velfærd til danskerne, til, at regeringen i stedet for at stå på mål for den politik, de fører, i stedet for at være ansvarlig for den regeringsførelse, de har, bare står og agerer opposition over for oppositionen. Jeg synes, det er ærgerligt. Jeg synes, danskerne har fortjent bedre. Jeg håber, at vi snart får et valg, så danskerne får lov at vælge frit.

Kl. 15:54

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:54

Erling Bonnesen (V):

Tak. Gode, gamle professor Tribini kunne ikke have gjort det ret meget bedre. Hvis han havde været her nu, kunne han, når man sådan havde trukket alle kortene op, have stået og frydet sig over det og sagt, som han havde gjort så mange gange ude på Bakken: Stur, stur nummer.

Det, der nok var det sjove ved det her, var, at den socialdemokratiske ordfører sådan tegnede sit eget lille fiktive billede af situationen for at få det til at passe ind i retorikken. Hvis man for en gangs skyld et lille øjeblik prøvede at se på fakta, så ville man kunne konstatere, at der i VK-regeringens tid er kommet over 30.000 flere hænder i den offentlige sektor. Og så kommer det meget enkle spørgsmål: Det er da godt, er det ikke?

Kl. 15:55

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:55

Rasmus Prehn (S):

Vi har haft den her debat hele eftermiddagen, og jeg har igen og igen svaret, at der er sket det i landets kommuner, at der har været en demografisk udvikling, at der er kommet flere opgaver osv., og derfor er det naturligt, at der også er flere hænder. I øvrigt har hver mand to hænder, så det er nok det dobbelte af det, som ordføreren siger her. Jeg har aldrig nogen sinde nægtet, at der er sket en udvikling der.

Det, man skal måle velfærden på, er, om eleverne får timer nok i forhold til det, man har aftalt, om de ældre får den omsorg, de har krav på osv., og der er det, at vi kan se ude i landets kommuner, at det går den forkerte vej, at det går nedad, fordi vi har borgerlig regering.

Kl. 15:55

Formanden:

Hr. Erling Bonnesen.

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg er da glad for, at vi nu har fået diskussionen til at handle om, hvor meget bedre VK-regeringen har gjort det siden 2001 – hvis ikke jeg fik det sagt tydeligt nok i mikrofonen før, så var det 30.000 sæt hænder, jeg mente. Tak for anerkendelsen af, at det er så meget bedre, det er blevet.

Det er fuldstændig rigtigt, at der er en vis befolkningsudvikling. I øjeblikket ser vi jo, at der bliver flere ældre, men vi ser også, at der bliver færre børn, så med hensyn til den demografiske udvikling er ressourcetrækket nogenlunde det samme.

Jeg kan også forstå, at man i den socialdemokratiske lejr, som et billede på, om der er en god udvikling, fokuserer meget på, om der er kommet flere hænder i den offentlige sektor, så når VK-regeringen har sørget for, at der er kommet 30.000 flere til at løse opgaverne i den offentlige sektor, må det være helt på sin plads under sådan en debat her at få stillet og svaret bekræftende på spørgsmålet: Det er da godt, er det ikke?

Kl. 15:55

Kl. 15:56

Formanden:
Ordføreren.**Rasmus Prehn (S):**

Det, der ikke er godt, er jo, når danskerne får ringere velfærd, end de havde før; når de kan se, at deres børn får ringere uddannelse, end børnene fik før dem; når de kan se, at normeringen i børnehaverne er ringere. Det er det, der er problemet, det er det, vi diskuterer her. Og jeg kan godt forstå, at Venstres ordfører bringer professor Tribini ind i det, for hvis der er nogen, der har gang i det helt store illusionsnummer, så er det partiet Venstre og den siddende regering.

Kl. 15:57

Kl. 15:57

Formanden:

Så er det hr. Flemming Damgaard Larsen for en kort bemærkning.

Kl. 15:57

Flemming Damgaard Larsen (V):

For nylig fremlagde Socialdemokraterne og andre partier på den røde fløj »Fair Forandring«, hvilket jo i virkeligheden er en falsk varetegnelse, men det er en helt anden snak, så det venter vi med til en anden dag. Denne plan er jo kraftigt underfinansieret, og her står vi så nu med et forslag til vedtagelse, som Socialdemokratiet er hovedforslagsstiller til, og deri kan jeg jo læse, at der skal bruges ret mange milliarder for at kunne opfylde den plan. Kan vi få at vide af hr. Rasmus Prehn, hvor mange milliarder der skal bruges til at opfylde de ting, der står i det forslag til vedtagelse, som ligger her, som så yderligere vil forringe situationen midt i den finanskrise, som vi står i?

Kl. 15:58

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:58

Rasmus Prehn (S):

»Fair Forandring« er det helt rigtige navn, for det handler om at lave en fair forandring, hvor det er, at man f.eks. lægger afgift på det at leve usundt; hvor det er, at man laver en millionærskat, og hvor man gør forskellige andre ting, der så gør, at man kan bruge pengene mere konstruktivt. Det er fair, og det burde måske også have heddet fornuftig forandring, og det er fuldt finansieret. Og når man læser det forslag til vedtagelse, som vi har fremsat, vil man se, at vi jo ikke har sagt, at der bare skal bruges milliarder af kroner på velfærd. Det,

vi har sagt, er, at der skal være en ordentlig ramme for økonomien. Vi har jo lyttet til, hvad det er, kommunalbestyrelsesmedlemmer, som Venstres egen ordfører også er, gerne vil have. Man vil gerne have, at enderne skal kunne nå sammen ude i kommunen, der skal være en realistisk økonomisk ramme, og det er jo det, vi er samlet om at debattere her i dag. Der skal jo være økonomiforhandlinger her til juni, og skulle vi ikke være enige om, at det skal være sådan, at kommunerne kan bevare den velfærd, der er nu? Ellers får vi jo en ringere velfærd, og det må vel ikke være målet her.

Kl. 15:59

Formanden:

Hr. Flemming Damgaard Larsen.

Kl. 15:59

Flemming Damgaard Larsen (V):

Jeg konstaterer altså, at jeg ikke kan få noget klart svar fra den socialdemokratiske ordfører. Det er jo meget beklageligt, at vi ikke ved, hvad vi har med at gøre. Men så vil jeg lige spørge om noget andet.

Hr. Erling Bonnesen var inde på, at der i denne regerings tid jo er skaffet 30.000 ekstra personer i den offentlige sektor – 30.000 – og at der er skaffet for 66,5 mia. kr. ekstra i realvækst, efter det er renset for inflation og alt muligt andet, til den offentlige sektor. Synes hr. Rasmus Prehn ikke, det er virkelig godt med de mange hænder ekstra og de mange milliarder kroner ekstra til offentlig service?

Kl. 15:59

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:59

Rasmus Prehn (S):

Det, det handler om, er jo sådan set, at danskerne får den velfærd, som de føler de har behov for; om eleverne i folkeskolen får den undervisning, de har krav på. Og vi må bare sige, at vi har set en stigning i antallet af elever, der ikke får den normerede undervisning, og at vi i øvrigt også har set en anden kedelig rekord, nemlig rekorden i lukkede folkeskoler. Så det er altså det ene eksempel på, at velfærd går nedad. Det kan så godt være, at Venstres ordfører kan finde nogle tal frem og sige, at vi bruger meget mere. Men hvad kan danskerne egentlig bruge det til, hvis de oplever, at deres velfærd bliver ringere? Kommunerne har svært ved at få enderne til at nå sammen. Bliver det så ikke noget ligeegyldigt sort snak, som danskerne ikke kan bruge til noget som helst? Det handler jo om, hvad for en velfærd vi får.

Kl. 16:00

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.

Kl. 16:00

Sophie Løhde (V):

Vi fik jo tidligere på dagen et meget klart svar fra ordføreren for Socialistisk Folkeparti vedrørende alle de løfter, som man er kommet med, og som, hvis vi bare tager et udsnit fra de sidste par uger, beløber sig til 50 mia. kr. Alle de forslag kunne ordføreren for Socialistisk Folkeparti i dag bekræfte vil blive en del af den hemmelige plan, når man lægger den frem. Kan ordføreren for Socialdemokraterne også nikke til, at man selvfølgelig anviser finansiering til samtlige af de forslag, man har fremsat i Folketingssalen og fremlagt i pressen og alle mulige andre steder, hvor man har været ude at give løfter, altså, at der er anvist finansiering til dem i den hemmelige plan?

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:01

var det lidt frem og tilbage. Der vil vi hellere fra socialdemokratisk side tænke rigtig godt og grundigt over, hvordan vi lægger det her frem, så vi ikke bare kommer med en hovsaløsning, sådan som vi har set det fra regeringens side. Det handler altså om at kunne berolige danskerne med, at der er styr på de her ting. Derfor skal man ikke bare skynde sig ud med noget bare for at skynde sig ud med noget. Man skal have styr på tingene, og det kan Venstres ordfører regne med at Socialdemokratiet har.

Kl. 16:01

Rasmus Prehn (S):

Ja, det er klart, at det er ambitionen. Når det er sådan, at vi lægger en økonomisk plan frem, så er det jo selvfølgelig tanken, at der skal være anvisning af, hvordan vi vil bruge pengene, hvordan vi skal få det her til at hænge sammen. Altså, det er der jo en stor og stærk og stolt tradition for at Socialdemokratiet altid har gjort. Det er jo ikke sådan, at Socialdemokratiet har nogen tradition for at føre en uansvarlig økonomisk politik eller noget som helst. Da hr. Mogens Lyketoft var finansminister, blev han kåret som en af de mest ansvarlige og dygtige finansministre nogen sinde. Så Venstres kommunalordførere kan være ganske rolig. Der er styr på tingene, og planen kommer.

Kl. 16:01

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Sophie Løhde.

Kl. 16:01

Sophie Løhde (V):

Man kan jo så godt få sine bange anelser, når man får at vide, at det er ambitionen. Det er lidt ærgerligt, at vi ikke kan få et lige så klart svar, som ordføreren for Socialistisk Folkeparti kunne give. Han sagde nemlig: Ja, alle de forslag til de her godt og vel 50 mia. kr., som vi har lovet ekstra – et beløb, som vi skal finde ud over de 24 mia. kr., som der kommer henstilling fra EU om – agter vi selvfølgelig at anvise finansiering til. Hos Socialdemokraterne har man en ambition om det, måske fordi man godt er klar over, at nu er man sådan set kommet til at love så meget så mange steder.

Det er formentlig også derfor, at den her meget hemmelige plan ikke er blevet lagt frem før. Det blev der lovet for flere måneder siden. Det er jo, fordi Socialdemokraterne sidder og hiver sig selv i håret, fordi de ikke aner, hvad de skal gøre for at finde de penge og dermed finansiere al den overbudspolitik, de har leveret i en situation, hvor jeg tror at enhver almindelig dansker godt forstår, at når der er lidt krise omkring os og regningen skal betales for den, så går man jo ikke ud og bruger flere penge. Nej, så er det som regel sådan, at man sørger for at tilpasse sit budget til det beløb, man faktisk lige har til rådighed.

Kl. 16:03

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:03

Rasmus Prehn (S):

Vi har været fuldstændig realistiske i de planer, vi har lagt frem. Det er jo ikke sådan, at Socialdemokratiet bare har åbnet den store tegnebog og bare har brugt løs. Nej, vi har været meget forsigtige med at bruge penge. Vi tror heller ikke, at man bare skal buldre derudad og bruge flere penge. Det ville være groft uansvarligt. Det, der også ville være uansvarligt, ville være, hvis man fuldstændig lukkede den offentlige økonomi ned og lavede en veritabel hestekur midt i en krigstid. Hvis man midt i en tid, hvor folk er arbejdsløse og sidder derhjemme og ryster i bukserne for, om der kommer en fyreseddel, valgte at afskedige en hel masse offentligt ansatte, ville det være uansvarligt.

Derfor skal vi virkelig finde den rigtige balance, og vi kan se, hvis vi kigger på, hvad regeringen er kommet med, at der først var nulvækst, som ikke betød afskedigelser. Så betød det alligevel afskedigelser. Så var det 10 mia. kr., og dernæst var det 4 mia. kr., og så

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Helge Adam Møller for en kort bemærkning.

Kl. 16:04

Kl. 16:04

Helge Adam Møller (KF):

Nu bemærkede jeg, at den socialdemokratiske ordfører sagde, at de almindelige danskere oplever, at deres daglige velfærd bliver ringere og ringere og ringere. Nu er jeg jo en af dem, der tit er i lufthavnen, og jeg kan se, at charterkøerne bliver længere og længere og længere. Jeg skulle hilse og sige ude fra det almindelige liv, at de almindelige danskere altså oplever, at velfærden bliver bedre og bedre og bedre.

Jeg kan huske for bare 9 år siden, hvor man havde en garanti for at komme på en venteliste, hvis man skulle på hospitalet, og nu har vi i mange år haft en garanti for, at man bliver opereret, senest en måned efter at man er blevet syg. I dag bliver der opereret 115.000 flere, end der blev i 2001. Det er 500 ekstra operationer hver eneste dag. Er det ikke godt for danskerne?

Kl. 16:05

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:05

Rasmus Prehn (S):

I det omfang der er flere, der bliver opereret, er det jo altid godt. Det, at der så bliver længere køer i lufthavnen, opfatter jeg ikke nødvendigvis som udtryk for velfærd.

Det, jeg var i gang med at tale om, var f.eks. vores børns uddannelse, hvordan vi investerer os ud af krisen, og hvordan vi sikrer, at vores børn får en bedre uddannelse, end vi selv har fået. Det bekymrer mig og det bekymrer Socialdemokratiet, når der er en stigning i antallet af elever, der ikke får den undervisning, de er berettiget til, men får færre timer end det, der er normeret. Det bekymrer også Socialdemokratiet og mig, at man mange steder er i gang med at lukke folkeskoler. Det ser vi som en velfærdsforringelse. Og når der er køer i lufthavnen, kunne det måske være, fordi Det Konservative Folkeparti hellere vil bruge pengene på skattelettelser til de rigeste end på at kere sig om velfærden.

Kl. 16:05

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Helge Adam Møller.

Kl. 16:05

Helge Adam Møller (KF):

Nu ved jeg ikke, hvem de rigeste er. Men en ganske almindelig LO-familie er så en af landets rigeste. En ganske almindelig LO-familie med far og mor og to børn har i dag 3.000 kr. mere til sig selv hver eneste måned eller sagt på en anden måde: De betaler 3.000 kr. mindre i skat i januar, februar, marts, april, end de gjorde, da statsministeren hed Nyrup Rasmussen. Og angående folkeskolerne er der flere timer i matematik og i regning og i dansk og i engelsk, end der var for 9 år siden. Der er kommuner, som det kniber med, det er rigtigt – men har hr. Rasmus Prehn lagt mærke til, hvad borgmesteren i

disse kommuner hedder, eller i hvert fald hvilket parti han eller hun kommer fra? Det er typisk socialdemokratiske borgmestre, og det er dem, der har ansvaret. Så hvad med at gribe fat i sine egne partifæller, der åbenbart ikke kan finde ud af det?

Kl. 16:06

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:06

Rasmus Prehn (S):

Jeg kan love for, at de socialdemokratiske byrådsmedlemmer og borgmestre knokler hver eneste dag for at sikre danskerne velfærd, ordentlige timer osv. Men pengene skal jo være der, og der er en masse udfordringer. Noget af det, kommunerne oplever i dag, og som vi også har diskuteret tidligere på dagen – nu har hr. Helge Adam Møller jo ikke været med hele dagen – er også, at ledigheden stiger, hvilket betyder øgede udgifter til sociale overførsler. Og det gør jo altså så – det kunne være, ordføreren skulle være med og lytte til, hvad der bliver sagt her – at der mindre råd til nogle af de her ting. Det er ikke nok bare at have et højt mål om, hvad timeantallet skal være, kommunerne skal jo også leve op til det. På grund af den ringe økonomi er der elever, der oplever, at de ikke får det antal timer, som de var stillet i udsigt. Det, statsministeren lovede som et eftersyn af folkeskolen, er nu blevet en rundbarbering.

Kl. 16:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har ... jo, undervisningsministeren. Undskyld, indenrigs- og sundhedsministeren, hedder det. Fortællelse – jeg ved ikke, hvorfra den kom.

Kl. 16:07

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil ikke have siddende på mig, at jeg ikke vil gå på talerstolen, hvis hr. Rasmus Prehn gerne vil have det. Men jeg har så haft god tid til at sidde og tænke på, hvorfor lysten manglede. Det skyldes, at jeg har sådan et måske lidt gammeldags højskolesind; jeg kan godt lide debatter, hvor man på en eller anden måde kommer videre, fordi man i løbet af debatten kommer frem til nogle fælles holdepunkter, og så kan man ud fra det komme lidt dybere ned til, hvad det er, man egentlig er uenige om.

Jeg sad og tænkte på, da fru Margrethe Vestager talte, at der jo var dele af det, hun sagde, som jeg godt kunne tage som udgangspunkt for en replik og for, at vi så kom nærmere ind på, hvori problemet består. Men når hr. Rasmus Prehn siger, at vi fuldstændig lukker den offentlige økonomi ned, at vi sparer og sparer og sparer og afskediger en hel masse offentligt ansatte, så er det, at vi bare er tilbage ved år nul, hvor alt er håbløst, når det gælder debat. Derfor vil jeg bare i al venskabelighed opfordre hr. Rasmus Prehn til, når vi debatterer, at tage udgangspunkt i et eller andet, som har med virkeligheden at gøre, for det med at sige, at vi lukker den offentlige sektor ned, kommer vi jo ikke videre med, når regeringens politik er, at vi har uændret niveau – uændret niveau, inden for hvilket vi så vil fremme uddannelse, sundhed og svage grupper. Så er det jo ikke så forstandigt og ikke så frugtbart, når hr. Rasmus Prehn bliver ved med at sige, at vi vil skære uddannelserne ned; det er faktisk bl.a. dem, vi vil finde penge til inden for rammerne. Så jeg må undskyldte over for hr. Rasmus Prehn: Lysten kan somme tider svigte, for man kommer ikke nogen vegne. Men op med humøret, jeg skal gerne deltage i debatter med ham. Jeg kan se, han allerede har markeret. Så er han glad, og så må vi tage det herfra.

Kl. 16:10

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 16:10

Rasmus Prehn (S):

Jamen jeg har skam hele dagen taget udgangspunkt i virkeligheden. Det er derfor, vi har valgt at tage den her debat. Det er, fordi der er en virkelighed derude, som er så problematisk som det, jeg har refereret. Lad os tage Fredericia Kommune, hvor man netop har valgt en Venstreborgmester; der står man over for at skulle lukke op til flere lokale folkeskoler, så der er altså ringere velfærd til en masse borgere i Fredericia, delvis på grund af at man har fået en Venstreborgmester, men nok først og fremmest, fordi økonomien er utrolig presset.

Det er jo det, vi skal gøre op med, og det, vi skal forholde os til, er: Hvad for en udvikling ønsker vi egentlig? Vil vi bruge pengene på skattelettelser til de allerrigeste, så der kan blive længere køer ude i lufthavnen, som hr. Helge Adam Møller var inde på, eller vil vi bruge pengene til at uddanne vores børn, så vi kan investere os ind i fremtiden, få dygtige børn, der kan klare sig i fremtiden?

Kl. 16:11

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:11

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Når man overskrider sine egne budgetter og dermed også overtræder en aftale, som Kommunernes Landsforening har med regeringen, så er man kommet bagud rent økonomisk, og det må man jo så indhente, og det er det, der heldigvis foregår rundt om i kommunerne, fordi man, som fru Margrethe Vestager sagde, er i gang med at udvise rettidig omhu. Det skal de roses for. Jeg kan i øvrigt tilslutte mig den holdning til kommunernes arbejde, som hun udtrykte. Hvis vi kan tale sammen på den måde, kommer der da lidt ud af det.

Kl. 16:11

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:11

Rasmus Prehn (S):

Vi kan i hvert fald godt blive enige om, at hvis der er nogle, vi ikke skal kritisere eller tale dårligt om, så er det de kommunalbestyrelsesmedlemmer, som sådan set bare passer deres arbejde. Det er jo fuldstændig korrekt, som ministeren siger, at der er en budgetteret ramme, og den skal de selvfølgelig prøve at holde sig inden for, men det ændrer jo ikke ved, at de aftaler og rammer, der er for kommunens økonomi, hvert eneste år bliver aftalt med regeringen. Det er jo derfor, vi står og har den her debat om kommunernes økonomi; det er, fordi regeringen har et ansvar.

Der skal vi så bare vurdere med os selv: Vil vi have en udvikling, hvor vores børn får ringere uddannelse, eller vil vi have en udvikling, hvor vores børn får bedre uddannelse? I mange, mange år har vi haft den tradition, at hver generation kunne se, at næste generation blev bedre uddannet. Nu er der altså en tendens til, at der er færre og færre, der får uddannelse, fordi man sparer voldsomt på det område, og så er det, vi skal diskutere: Har vi så råd til at give massive skattelettelser til bankdirektørerne?

Kl. 16:12

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:12

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Skattereformen var en *skatteomlægning*, og den var oven i købet overfinansieret, og derfor var den sidste bemærkning helt ved siden af.

Som tidligere undervisningsminister kan jeg oplyse, at staten har betalt for ekstra timer; jeg tror, vi er oppe på 14 timer ekstra fordelt på 10 klassetrin i folkeskolen. Det har staten betalt. Nogle steder kniber det med at få de penge ud til børnene, og det har den nye undervisningsminister prisen værdigt taget op, for staten har betalt det, for at børnene skal have timerne, og sker det ikke, er det en sag for tilsynsmyndigheden, og i værste fald kan der komme dagbøder, for det, man har garanteret børnene, skal børnene have.

Men der er jo ikke tale om, at der er nedskæringer på undervisningssektoren generelt. Det kan jeg lægge hovedet på blokken for. Den har fået flere penge, bl.a. takket være globaliseringsmidlerne, hele vejen igennem, det gælder erhvervsuddannelser, det gælder folkeskole, det gælder professionsuddannelser.

Kl. 16:13

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til indenrigs- og sundhedsministeren. Så har hr. Helge Adam Møller bedt om ordet som privatist. Det må vist være i anden runde – selv om jeg ikke tror, han var med i første runde. Hr. Helge Adam Møller.

Kl. 16:14

(Privatist)

Helge Adam Møller (KF):

Det er jo lidt usædvanligt, at man går på som privatist her i anden runde, men det kunne jo være, der var nogle, der fulgte denne debat i radioen eller på tv, og jeg må indrømme, at det er et helt, helt andet Danmark, hr. Rasmus Prehn beskriver, end det, jeg befinder mig i, hvad enten det er i Maribo, Næstved, Helsingør, Holstebro eller andre steder.

Det er da rigtigt, at der er nogle steder, hvor det godt kunne blive bedre, men når der snakkes om, at danskernes velfærd bliver ringere og ringere, og andre ordførere har talt om en masse på velfærdssamfundet og hr. Rasmus Prehn for et øjeblik siden sagde, at arbejdsløsheden tordnede opad, må jeg sige, at jeg har en forholdsvis god hukommelse, og jeg kan huske den dag i november 2001, da denne regering overtog magten, efter at Nystrup Rasmussen havde siddet med den i mange år. Nu vi haft en økonomisk krise, og det er rigtigt, at arbejdsløsheden er steget, men nu skal jeg fortælle, at i dag er arbejdsløshedstallet 24.000 mindre, end det var den dag, da Nystrup Rasmussen gik af. 24.000 færre danskere er arbejdsløse end for 9 år siden, da hr. Rasmus Prehns parti havde magten.

Der er i dag 5.200 flere læger og sygeplejersker på de danske hospitaler, end der var for 9 år siden. Der bliver udført mere end 115.000 flere operationer hvert år, og det er 500 flere operationer hver eneste arbejdsdag, end da Socialdemokraterne gik af. Er det også en masse? En almindelig LO-familie betaler 750 kr. mindre i skat alle årets 52 uger, og det er selvfølgelig dem, hr. Rasmus Prehn kalder landets rigeste. 36.000 kr. mindre i skat til en almindelig LO-familie. Så er der i øvrigt også ansat 400 flere politibetjente end for 9 år siden. Og ventelisten er forkortet med ikke mindre end 27 dage for hver enkelt dansker. Hvis det er det, der er en forringelse af velfærden og en masse, kunne jeg godt ønske nogle flere massakrer på velfærdsstaten her i Danmark.

Kl. 16:16

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til hr. Helge Adam Møller.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet ... Det er for sent, hr. Rasmus Prehn, det var der ikke nogen der havde bemærket. Det er for sent.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet. Afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse vil som nævnt først finde sted tirsdag den 11. maj 2010.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 205:**Forslag til folketingsbeslutning om en ny model for det udvidede frie sygehusvalg.**

Af Jonas Dahl (SF), Sophie Hæstorp Andersen (S) og Lone Dybkjær (RV) m.fl.

(Fremsættelse 07.04.2010).

Kl. 16:16

Forhandling**Anden næstformand** (Søren Espersen):

Forhandlingen er åbnet. Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 16:16

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Alle patienter skal sikres et effektivt og hurtigt behandlingsforløb, og patienter med kritiske og livstruende sygdomme skal have en høj prioritering i sundhedsvæsenet. Det er vi enige om.

Jeg er også glad for, at både Socialdemokratiet, SF og De Radikale nu melder klart ud, at de grundlæggende støtter det udvidede frie sygehusvalg. Det er nye toner, som klinger godt i mine ører.

Forslagsstillerens model indebærer bl.a., at alle patienter med livstruende sygdomme skal behandles akut. Dertil kan jeg sige, at det bliver de også i dag, hvis de vel at mærke har brug for akut behandling. Faktisk indlægges ca. 70 pct. af patienterne på de offentlige sygehuse akut. Af de kirurgiske patienter er det omkring 60 pct., mens det er 80 pct. af de medicinske patienter, der indlægges akut. Og det var i 2008.

Med forslaget lyder det, som om forslagsstillerne derudover vil tage patienter ind på skadestuen og behandle dem samme dag, hvis de bare viser tegn på en livstruende sygdom. Det ville betyde, at der hvert år skulle akutbehandles mere end 100.000 mennesker, der kommer til lægen med et symptom på kræft, og det ville jo være helt uforvarsligt. Det er meget få af dem, der rent faktisk har kræft – og heldigvis.

Vi skal selvfølgelig udrede patienterne hurtigt og med det samme, hvis der er mistanke om kræft. Det står ikke til diskussion. Derfor har vi også fastsat maksimale ventetider i lovgivningen og gjort det til en del af pakkeforløbene på kræftområdet. Og det er vi også meget fokuseret på i forbindelse med den nu kommende kræftplan 3.

Jeg tror også, forslagsstillerne skal være opmærksomme på, at patienter med pakkeforløb blive drøftet i ekspertteam med flere forskellige typer lægefaglige eksperter, som studerer undersøgelsesresultaterne, inden de lægger en behandlingsplan. I betragtning af hvor mange eksperter der skal involveres i et sådant pakkeforløb, må man sige, at den gældende procedure og den gældende hastighed med hensyn til, hvordan det foregår, er ganske god.

For nogle af de alvorligste hjertesygdomme er der ligeledes fastsat maksimale ventetider for udredning og behandling, og regeringen har også netop fået indført pakkeforløb for hjertepatienter, som skal sikre dem samme hurtige, effektive og veltilrettelagte behandlingsforløb som på kræftområdet.

Det kan godt være, at det umiddelbart lyder effektivt at tage et skridt videre og gøre behandlingen af livstruende sygdomme akut, men jeg tror ikke, det er gennemtænkt, for det ville gå ud over behandlingskvaliteten og dermed gå ud over patienterne. Det kan regeringen ikke gå med til, og det tror jeg egentlig heller ikke er forslagsstillernes hensigt. Derfor kan jeg altså ikke tiltræde det pågældende forslag.

Kl. 16:19

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Jonas Dahl for en kort bemærkning.

Kl. 16:20

Jonas Dahl (SF):

Jeg undrer mig jo lidt over, at sundhedsministeren i den her sag har så travlt med at afvise det, for når vi skal snakke om andre sager, har han travlt med at fremhæve regeringens gode ven Carl Holst i Region Syddanmark. Jeg vil blot citere, hvad Carl Holst sagde for en lille måned siden:

»Patienter med livstruende eller meget smertefulde lidelser skal i fremtiden behandles endnu hurtigere end i dag. Her er en måned for lang tid. Disse patienter skal altså rykkes frem i køen.«

Så fortsætter Carl Holst:

»Det giver ikke nogen mening, at operationer for stritører, årknuder eller visse fedmeoperationer skal have samme prioritet som hjerte- eller kræftoperationer. Det er ikke realistisk, at alle patienter kan behandles inden for en måned på et offentligt sygehus.«

Jeg vil bare gerne høre, om sundhedsministeren er enig med sin partikollega Carl Holst, som er regionsrådsformand i Region Syddanmark, og som også taler for en differentieret behandlingsgaranti.

Kl. 16:21

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:21

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Regionsrådsformand Carl Holst har rejst en debat om, hvorvidt man for visse mere banale operationer skulle have en længere behandlingsgaranti, altså f.eks. 2 måneder i stedet for 1 måned, mod at man så til gengæld fik andre mere akutte tilfælde klaret noget tidligere. Til det er regeringens svar, at det, der har brug for kortere behandlingstid end 1 måned, skal have det. Der er jo adskilligt, som ikke kan vente 1 måned, og jeg synes, at Carl Holst har ret i at pege på det.

Det, som diskussionen står om, er: Er der nogle banale operationer, hvor dette at sikre frit valg efter 1 måned koster penge og optager kapacitet, som derved går fra de mere akutte operationer? Hvis det kunne skæres ud i pap og sandsynliggøres, var det da en debat værd, men jeg har ikke rigtig kunnet finde ind til sandhedens kerne i den sag. Da jeg hørte Socialdemokratiets formand bruge stærke operationer som et eksempel, kunne jeg ikke lade være med at spørge:

Hvilket formål er der ved at udskyde en stærke operation? Hvad sparer man ved det? Det er jo kun, hvis patienten dør, at man sparer noget ved det, for det skal laves under alle omstændigheder. Så vi skal lidt ned under den overflade. Men i øvrigt er der jo ikke andet end gode viljer her, og det gælder både hr. Jonas Dahl og Carl Holst og mig.

Kl. 16:22

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Jonas Dahl.

Kl. 16:22

Jonas Dahl (SF):

Jeg er da glad for, at sundhedsministeren kvitterer for den gode vilje. Baggrunden for, at vi har fremsat det forslag, vi behandler i dag, er jo netop at komme i dybden med den problemstilling, som ministeren jo åbent anerkender nu, nemlig at der måske er nogle patienter, som næsten bliver behandlet for tidligt, fordi de faktisk godt med fordel kunne vente. Det er jo det, ministeren står og anerkender i dag.

Jeg skal ikke kunne sige, om ministeren helt har haft tid til at læse det forslag, vi behandler i dag i salen, men der står jo netop meget klart i beslutningsforslaget, at det skal være op til en lægefaglig vurdering, således at det er en lægefaglig vurdering, der går ind og siger, at det godt kan være, at der nu er en stærke operation, som haster meget, for ellers mister patienten synet. Det kan også godt nogle gange være sådan med en stærke operation, at det kan vente lidt. Det kan også være, som Carl Holst siger, at en operation for stritører eller årknuder måske ikke behøver at blive foretaget inden for 1 måned, fordi der så er nogle andre patienter, der skal vente unødigt længe.

Jeg vil bare høre, om ministeren ikke også vil gå ind i en debat om det konkrete forslag, som jo faktisk drejer sig om, at vi går ind og prioriterer de patienter, som har et behov for at blive behandlet akut, hurtigst muligt, og så venter med de patienter, som måske godt kunne vente en ekstra uge. Det er jo det, forslaget handler om, og det hører jeg faktisk også at ministeren er enig i. Så jeg skal bare være sikker på, at det er korrekt forstået, at ministeren bakker op om det beslutningsforslag, vi behandler nu.

Kl. 16:24

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:24

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, jeg forklarede temmelig nøje, at det er jeg ikke. Jeg forstår, at vi er enige om, at der ikke er noget sparet ved at udskyde en stærke operation. Så er der det andet eksempel, som jeg også har været præsenteret for i en Deadline-udsendelse, nemlig tilfældet, hvor en operation slet ikke var nødvendig, for det viste sig efter et par måneder, at operationen var overflødig, og at patienten blev spontant rask. Det synes jeg også er et uendelig dårligt eksempel, for her er der jo slet og ret tale om en lægefejl. Den læge skulle jo aldrig have indstillet den patient til operation. Så det eksempel duer heller ikke, og så er det bare, at jeg spørger: Hvor er det gode eksempel på operationer, hvor man sparer noget, og hvor man gavner andre patienter ved at udskyde operationen til efter 2 måneder?

Så vil jeg også godt lige sige med hensyn til den udvidede behandlingsgaranti efter 1 måned, at det jo ikke er en, som alle springer hen og benytter sig af. Det er jo derfor, den gennemsnitlige ventetid kun er sunket fra 90 til 61 dage. Det er jo, fordi mange hellere vil vente og så blive opereret på det hospital, de kender. De benytter sig ikke af det frie valg. Så derfor er det ikke helt så ufleksibelt, som det lyder. Men jeg deltager gerne i en debat om det også her, og det gjorde jeg også på Lægeforeningens årsmøde.

Kl. 16:25

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 16:25

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ja, og netop fra Lægeforeningens årsmøde er ministeren citeret for følgende:

Vi har med behandlingsgarantien og skattestoppet skabt en troværdighed, som vi ikke har set hos andre regeringer, så længe jeg kan huske. Men jeg forstår indvendingerne.

Det sagde ministeren.

Vil ministeren ikke godt skitsere, hvilke indvendinger ministeren er enig med Lægeforeningens formand i, også den nye formand, i forbindelse med at behandlingsgarantien på 1 måned skal ændres? Kan ministeren ikke også godt se, at det er udtryk for en, man kan sige svag troværdighed at skabe en forventning hos mange patienter om, at de kan blive behandlet inden for en måned, når det i virkeligheden er noget, som ganske få patienter kan benytte sig af, nemlig kun dem, for hvem der er et privat alternativ, og det er jo typisk, når det drejer sig om knæ og hofter?

Kl. 16:26

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:26

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ved ikke af, at det er ganske få patienter. Jeg mener, at det er i hundredtusindvis af patienter, som glade har benyttet sig af muligheden for at gå et andet sted hen, hvis ventetiderne var for lange på deres eget hospital. Som jeg også sagde på Lægeforeningens årsmøde, er det det, som regeringen meget nødig vil opgive, for her har patienterne for en gangs skyld fået noget, de kan holde sig til, og som gør dem trygge. At så Lægeforeningens formand fremførte nogle betæneligheder, som jeg sagde jeg godt kunne høre, ændrer jo ikke ved, at jeg synes, at mine argumenter for mig var de bedste, nemlig at vi her har skabt en tryghed for patienterne, som jeg synes vi skal holde fast i.

Man kan jo godt sige, at man kan lytte. Jeg ved godt, at det i hr. Rasmus Prehns parti er vanskeligt at forestille sig, at man lytter til, hvad andre siger, men det tillod jeg mig altså at gøre ved Lægeforeningens årsmøde. Og så synes jeg, det er høfligt også at sige: Jeg kan godt forstå dine argumenter, men jeg har nogle argumenter for, at jeg ikke vil være med til det, du foreslår.

Kl. 16:27

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 16:27

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jamen jeg kan kun sige, at jeg sågar har skrevet indlæg om, at politikere altid kan blive klogere, og det står jeg stadig væk fuldt ud inde for. Men jeg vil også sige det på den måde, at når ministeren giver udtryk for, at der kan være betæneligheder, hvor ministeren slår ørerne ud og lytter efter, så vil vi da være glade for at høre, hvad det er for betæneligheder, for så er der måske alligevel en mulighed for reelt at drøfte muligheden for, at man laver en mere differentieret tilgang til det udvidede frie valg, således at nogle af de patienter, der måske døjer med kroniske smerter, kunne blive prioriteret højere end de mennesker, som i dag insisterer på at få behandlet deres åreknuder efter bare 4 uger.

Der vil jeg godt igen ind på, at det her jo er en prioritering i vores sundhedsvæsen, og jeg synes da, det er mærkeligt, at vi ikke kan prioritere de mange mennesker i dag, som f.eks. ender med at måtte forlade deres arbejde, fordi de har kroniske smerter. Der er 1½-2 års ventetid på de fem smerteklinikker, vi har i Danmark, men til gengæld er der nogle patienter, som let og ligetil, fordi de tilfældigvis fejler noget kirurgisk, kan komme til inden for 4 uger, fordi der findes en privat klinik. Er det en rimelig måde at prioritere vores offentlige midler på, nemlig at prioritere dem, som i virkeligheden ik-

ke er mest syge, men prioritere dem, for hvem der er et let alternativ?

Kl. 16:29

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:29

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg lægger vægt på at være en ræsonnerende og lyttende minister, som ikke har et panser, der forhindrer, at argumenter kan komme ind bagved, men som tværtimod prøver at afveje fordele og ulemper. Og der er jo fordele og ulemper ved den nuværende model, og en af ulemperne har vi lige fået beskrevet. Men fordelene er altså formidable for borgerne. Det skaber tryghed, at man kan få lavet en operation i god tid uden at skulle forsømme sit arbejde eller udsættes for pine og spise tabletter, og jeg ved ikke hvad, folk skal udsættes for i den ventetid. Det er jo tåbeligt i de tilfælde, hvor der alligevel skal opereres.

Kl. 16:29

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 16:30

Lone Dybkjær (RV):

Nu synes jeg, ministeren lige skal leve op til sine egne ord om, at den sidste debat dér var kedelig, fordi der ikke var nogen mulighed for dialog. Jeg vil gerne opfordre ministeren til en dialog på det her område. Ministeren er ny, og jeg mener, at man tydeligt kan høre, at der trods alt er ting, som ministeren måske ikke ved helt i detaljerne. Jeg synes derfor, det måske kunne være en god idé at tage nogle enkelte områder ud og så se på, hvordan det er gået med den ventetidsgaranti. Jeg har et enkelt eksempel her, jeg har fået, jeg vil ikke opgive, hvor det er fra, men det var i anledning af, at der var suspension af ventetidsgarantien på 1 måned. Der var der altså et antal på tilbagehenviste patienter på 51 i alt. Det antal, der blev opereret, var 20, og resten var blevet raske eller ønskede at se tiden an eller var udeblevet fra samtalen.

Kunne vi ikke godt få en lidt seriøs diskussion om det her? For det er jo ikke nødvendigvis sikkert, at det at rende til en operation – og det er jo sådan set en meget central del af det her forslag – så hurtigt som muligt er godt.

Kl. 16:31

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:31

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Men kunne vi så ikke også få en seriøs diskussion om, hvorfor de læger har indstillet de patienter til operation? Det, vi her hører, er da virkelig et tegn på ejendommelig henvisningspraksis. Jeg kender nemlig godt den statistik, og den imponerer mig slet ikke. Den handler jo om, at lægerne måske skal have information om det store ansvar, de har for ikke at indstille nogen til operation, hvor det måske ikke er nødvendigt. Den vinkel skal vi også have på, og da jeg fremførte det på Lægeforeningens årsmøde – nu skal jeg ikke referere – blev jeg ikke direkte modsagt på det punkt.

Dermed er alt jo ikke sagt om sagen. Men den statistik synes jeg altså godt kan kalde på en anden handling end den, som fru Lone Dybkjær opfordrer til, nemlig at vi forlænger ventetidsgarantien, behandlingsgarantien.

Kl. 16:32

Kl. 16:35

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Lone Dybkjær.

Kl. 16:32

Lone Dybkjær (RV):

Hvis man har fået konstateret f.eks. slidgigt i hoften, vil det være meget normalt, at man indstilles til en operation. Ellers var alternativet, at man gik på piller i en periode og så, hvordan det gik. Der er altså mennesker, der har kunnet træne sig ud af det. Der er mennesker, der har forlænget tingene. Det kan godt være, at operationen kommer under alle omstændigheder. Det er bare det, at det er mere komplekst end det, ministeren anfører.

Derfor synes jeg, det kunne være interessant at tage et område eller to ud. Vi ved, at antallet af knæoperationer og hoftoperationer er steget dramatisk. Så synes jeg, man skulle prøve at undersøge, hvorfor det er sket. Det er jo også sådan, at det er gratis at henvise til en hoftoperation, men det er dyrt at henvise til en fysioterapibehandling og medicin. Så var det ikke en idé, at vi prøvede at undersøge, hvordan udviklingen er gået på det her område, og anvender vi penge rigtig? Man kunne bare pille et lille område ud og kigge på det.

Kl. 16:33

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:33

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jamen jeg står jo og reagerer på eksemplet, som blev fremført, og dermed demonstrerer jeg vel også en vis åbenhed. For hvis der er specielle patientgrupper, som der er brug for at jeg beder Sundhedsstyrelsen om at redegøre for, gør jeg det gerne.

Jeg siger bare, at der altså er nogle fordele ved denne udvidede behandlingsgaranti, som jeg synes der skal meget stærke argumenter til at ændre.

Kl. 16:34

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Flemming Møller Mortensen for en kort bemærkning.

Kl. 16:34

Flemming Møller Mortensen (S):

Tak for det.

Vi har her i Folketingssalen de sidste par år haft rigtig megen debat om det her emne og sågar til tider også hævdet, at ideologi spiller rigtig meget ind, med hensyn til om der skal være en 4- eller 8-ugers behandlingsgaranti.

Jeg har lyttet meget til det, ministeren har sagt i dag, og jeg vil også gerne kvittere for, at ministeren siger, det er en debat værd at skaffe dokumentation for, om der kan være noget om det, oppositionen hævder i dag, nemlig at det ville være væsentlig bedre at have en 8-ugers-behandlingsgaranti end en 4-ugers-behandlingsgaranti. Jeg vil blot sige, at alle faglige organisationer – Lægeforeningen, Dansk Sygeplejeråd og mange andre faglige organisationer – siger, at de meget gerne vil kunne tage hensyn til, hvor alvorlig patientens tilstand er, og så opsætte en optimal behandling i forhold til netop, hvor syg patienten er. Hvad siger ministeren til, at samtlige faglige organisationer, vil jeg hævde, deler holdning med oppositionen?

Kl. 16:35

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Noget af det samme kunne jo opnås ved, at alle parter er meget omhyggelige med ikke at indstille nogen til operation, før det er højest nødvendigt. Det ville jo give en del af den samme effekt.

Kl. 16:35

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 16:35

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg vil da gerne med det samme sige, at vi kvitterer fra oppositionens side. Lad nu ministeren undersøge de her ting, så vi får en dokumentation frem.

Ministeren siger også, at der kan være fordele og ulemper. Ja, men jeg vil hævde, at det, at man har sænket behandlingsgarantien fra 8 til 4 uger, er at skabe en forventning i befolkningen, som systemet skal modsvare med hurtige operationer, og det er en af årsagerne til, at rigtig mange danskere siger, at har man et dårligt knæ, skal man ikke gå 8, men kun 4 uger med det, til trods for at lægefagligheden måske siger til patienten, at det ville være rigtig godt at gå 8 uger. Men gør det, at regeringen totalt tilsidesætter fagligheden i den her sammenhæng, indtryk på en ny indenrigs- og sundhedsminister, når talen er så tydelig fra de faglige organisationer?

Kl. 16:36

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:36

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Regeringen tilsidesætter ikke totalt, hvad de fagkyndige siger. Vi tillader os blot på borgernes vegne at prioritere. Sådan som tilstandene var i 2001, mente vi, det var vigtigt at give borgerne et håb og en garanti mod de unødigt lange ventetider. Vi hæftede penge på, vi fik reduceret ventetiderne med en tredjedel, og det er vi altså meget tilfredse med. Hvis vi nu gik med på forslaget her, hvem kan så garantere, at de gennemsnitlige ventetider ikke stiger betydeligt med 10 eller 20 dage? Det ville da ikke være noget fint resultat.

Kl. 16:37

Anden næstformand (Søren Espersen):

Mange tak til indenrigs- og sundhedsministeren. Så er det Venstres ordfører, fru Birgitte Josefsen.

Kl. 16:37

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Der var en gang, hvor rigtig mange patienter stod på ventelister, ikke blot i 3 måneder, 6 måneder, 12 måneder, men nogle faktisk i årevis for at få en simpel operation, eksempelvis en hoftoperation, en knæoperation eller en anden form for behandling. Det medførte, at de pågældende kunne sidde hjemme foran fjernsynsskærmen med det dårlige ben placeret på fodskamlen og opleve, at deres job på arbejdsmarkedet blev overladt til andre. De kunne opleve, at deres personlige økonomi blev alvorligt belastet, de kunne opleve, hvordan deres kommune sukkende måtte udbetale sygedagpenge i lang tid for en behandling, som kunne være klaret inden for meget kort tid. De kunne opleve, hvordan deres livskvalitet blev forringet dag for dag.

Så fik vi det udvidede frie valg, først på 2 måneder og siden på 1 måned, og vi fik en regering, der viste, at det kunne lade sig gøre at lovgive sig hen imod at give patientrettigheder. Det var også en regering, der tilførte sundhedssektoren en økonomisk saltvandsind-

sprøjtning, sådan at sundhedssektoren fik en mulighed for at implementere nogle mere rationelle arbejdsgange.

I dag har vi så et sundhedsvæsen, der producerer som aldrig nogen sinde. Vi har et sundhedsvæsen, hvor kvaliteten er betydelig højnet, vi har et sundhedsvæsen, hvor ventetiderne er blevet barberet ned. Helt konkret er de faktiske ventetider på eksempelvis de 18 mest almindelige operationer faldet fra 90 dage i 2001 til 61 dage i oktober 2009. Det er bare et af de resultater, som har været regeringens og Venstres fokusområde. Og det er vel rimeligt at tilføre penge til et område, som har brug for det. Det var jo et sundhedsvæsen, som virkelig havde brug for det, og det har givet et betydeligt løft. Men det var vel også rimeligt at lytte til de mange nødråb, der kom fra patienterne. Patientrettighederne blev givet til patienterne, og det er sådan, at patienter nu har en ret til at vælge ventetider fra, hvis der er et andet sted at gå hen, såfremt det offentlige ikke kan levere inden for 30 dage. Det er nogle rettigheder, som oppositionen nu vil rulle tilbage.

Jeg vil meget gerne her fra talerstolen i dag udtrykke stor tak til det sundhedspersonale, som hver dag arbejder hårdt og kvalificeret for at levere behandling, pleje og omsorg til dem, der er syge, og dem, der er på vej til at blive syge. Vi har i dag en sundhedssektor, der dag for dag bliver bedre, der dag for dag leverer udviklingsmuligheder, der hver dag lytter til patienternes behov, og vi har en sundhedssektor, hvor lægen skal prioritere den mest syge frem for den mindre syge. Vi har en sundhedssektor, hvor der er garanti til alle dem med livstruende sygdomme, og hvor de, der har brug for akut behandling, får den akutte behandling, og vi har en sundhedssektor, hvor de, der har planlagte behandlingsforløb, kan vælge ventetiden fra, hvis den overstiger de 30 dage på et offentligt sygehus, og kan gå ud på et privathospital, såfremt der er etableret en aftale mellem det offentlige og det private sygehus.

Vi giver i Venstre ikke køb på de patientrettigheder. Vi synes, det er rimeligt at sikre en sundhedssektor, hvor der lyttes til patienterne, hvor der tages hensyn til patienterne, og hvor vi hver eneste dag søger at optimere de behandlingsmuligheder, der skal være til stede i et velfærdssamfund. Så derfor kan vi ikke tilslutte os det beslutningsforslag, der ligger her til behandling i dag.

Kl. 16:41

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 16:41

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg synes, det er en meget ideologisk tale, der igen viser, at for Venstre er det udvidede frie sygehusvalg efter 1 måned mere ideologi, end det er saglighed. Jeg håber, at ordføreren også vil være med til at takke de mange personaler ude på de medicinske afdelinger, som knokler løs på trods af besparelser, effektiviseringer og alt muligt andet, og som hele tiden ser, hvordan patienter med mindre alvorlige lidelser kan komme hurtigt til, og hvordan patienter med nyresygdom, som kræver behandling for at kunne komme i dialyse, bliver sat til side gang på gang på gang, når der skal opereres, til fordel for folk med mindre belastende sygdomme. For vi skulle nødtigst jo have, at de her mennesker skal behandles på et privathospital, for det koster hospitalet penge – det koster regionen penge – og så er der jo nye besparelser i udsigt.

Så jeg vil bare gerne høre: Anerkender ordføreren slet ikke, at der faktisk er rigtig mange faglige og saglige røster ude omkring, der sætter spørgsmålstegn ved den her ideologi om at give det her løfte til alle patienter, altså at de skal behandles inden for 1 måned uanset alvorligheden af deres sygdom?

Kl. 16:42

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:42

Birgitte Josefsen (V):

Nu er det jo sådan, at jeg hellere vil forholde mig til realiteterne end til de mytedannelser, som oppositionen forsøger at tegne et billede af. Der er tidligere lavet en opgørelse over det, man populært har kaldt Løkkeposen, nemlig de mange penge, som blev sendt ud i den offentlige sundhedssektor for at give den et løft, så man blev belønnet fra en meraktivitetspulje. Den opgørelse viser, at der er tilført lige så mange penge til det medicinske område som til det kirurgiske område. Jeg kan også betro fru Sophie Hæstorp Andersen, at jeg jo selv er en del af et regionsråd, hvor vi netop har prioriteret det medicinske område højt. Så der er altså ikke tale om besparelser.

Jeg skal ikke her sige, om der er nogle sygehuse, der har prioriteret anderledes, men der er jo givet en rammebevilling til de regioner, som driver sygehussektoren, og så er det regionerne, der må fordele pengene, så man sikrer, at der tilføres den rigtige behandling, uanset hvilken diagnose der er stillet. Men det er altså også lægen, der stiller diagnosen, og det er lægen, der skal prioritere den mest syge frem for den mindre syge.

Hvis vi tager det medicinske område, er over 80 pct. af dem, der kommer her, akutte patienter, og der bliver taget imod dem, når de kommer ind med ambulancen. Det gør man, uanset om de kommer til den medicinske dør eller den kirurgiske dør eller hvilken dør, man har brug for at komme til, inden for den sundhedssektor, vi har.

Kl. 16:44

Anden næstformand (Søren Espersen):

Jeg skal bede alle om at overholde taletiderne. Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 16:44

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Er man nyresyg, eller er man diabetiker f.eks., er det ikke altid, man stifter bekendtskab med sundhedsvæsenet akut. Så oplever man faktisk ofte, at der bliver sat behandling i gang, og at der så er ventetid. Den optimale behandling, der skal til, for at man kan komme i en mere kontinuerlig behandling, er der ventetid til.

CT-scanninger, MR-scanninger – alle de her ting er der ventetid til, fordi der er nogle, der skal behandles før én, og det kan så enten være kræft- eller hjertepatienter – der har man i Folketinget været enige om, at de skal prioriteres rigtig højt – eller det kan f.eks. være folk med meget mere banale lidelser, som bare skal til inden for 4 uger. For hvis ikke de bliver opereret inden for 4 uger, så ved man udmærket godt på det pågældende hospital eller i regionen, at så vil op imod en tredjedel af dem vælge et privat alternativ, hvor det i mange, mange år har kostet langt mere at behandle dem end på det offentlige hospital.

Faktum er jo også, at den her regering har været med til at overbetale privathospitalerne, mens man netop i regionerne har knoklet for at undgå, at patienterne skulle bruge det udvidede frie sygehusvalg. Resultatet er, at det på nogle operationer er sådan, at ventetiden er steget markant med næsten op til 100 pct., f.eks. på knusning af nyresten, mens det for andre ting, f.eks. det at få lavet sit knæ, er sådan, at ventetiden er faldet markant.

Kl. 16:45

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 16:45

Birgitte Josefsen (V):

Det frie valg gælder på alle områder, og patienten har retten til at benytte det frie valg og bevæge sig fra det ene offentlige sygehus til det andet fra dag et. Det udvidede frie sygehusvalg gælder efter 30 dage, og patienten har retten til at bevæge sig fra det offentlige og ud i det private, såfremt der er et tilbud. Det er regionerne, der laver aftalerne mellem det private og det offentlige. Så den ret kan enhver bruge.

Når fru Sophie Hæstorp Andersen står her og kommer med det ene skræmmebillede efter det andet og fremhæver, at der så er ventetid på at få stillet en diagnose, så vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at Folketinget – her lige før vi gik på juleferie – behandlede et lovforslag, som jo nu har skabt frit valg i forhold til at få stillet diagnose, og jeg går ud fra, at Socialdemokratiet er positivt stemt over for, at det lovforslag blev behandlet og blev vedtaget.

Kl. 16:46

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Jonas Dahl for en kort bemærkning.

Kl. 16:46

Jonas Dahl (SF):

Jeg synes, det er interessant, at ordføreren siger, at netop det udvidede frie valg giver ret til at gå til private. Det er jo fuldstændig korrekt. Det gælder bare kun for en snæver gruppe. Det gælder kun for patienter, som har nogle ortopædkirurgiske lidelser, hvor der rent faktisk findes et privathospital, som kan løfte opgaven. De patienter, som har nogle lidt mere komplekse sygdomme, måske fejler lidt mere end en enkelt ting, har faktisk ikke den adgang til det.

Så bed jeg mærke i, at fru Birgitte Josefsen sagde, at det er lægerne, der skal prioritere. Jeg vil gerne læse lidt op, for der var et interview med Lægeforeningens nye formand i Ugeskrift for Læger, der kom her i sidste uge. Jeg læser op:

»Hvad er dine sundhedspolitiske mærkesager? Det vi nu skal snakke med regeringen om, er behandlingsgarantien. Om ikke vi kan gøre det bedre for patienterne. Jeg mener, der kan være sund fornuft i at prøve at optimere behandlingsgarantien.«

»Mener du differentiere den? Ja, det skal være sådan, at de sygeste kommer til før dem, som har mindre alvorlige gener.«

Er ordføreren enig i den udlægning? For så er det netop sådan, som lægerne siger, og som ordføreren også lige sagde for et øjeblik siden, nemlig at det skal være lægerne, der går ind og foretager den faglige prioritering.

Kl. 16:47

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 16:47

Birgitte Josefsen (V):

Ja, det er lægerne, der foretager den faglige prioritering. Det har vi aldrig sat spørgsmålstegn ved. Det står faktisk i den lovgivning, som vi har vedtaget her i Folketingssalen, og det er en del af det, som vi diskuterer her i dag. Det står faktisk også i vejledningen til loven om det udvidede frie valg. Så det er lægen, der skal prioritere den mere syge frem for den mindre syge. Det er fuldstændig indiskutabelt.

Men når lægen så har truffet et valg om, hvilken behandling der skal udføres, har patienten en ret til at gå et andet sted hen end i det offentlige, såfremt det offentlige ikke kan levere behandling, og såfremt der er en aftale mellem det offentlige og et privat sygehus.

Kl. 16:48

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Jonas Dahl.

Kl. 16:48

Jonas Dahl (SF):

Vil det sige, at det overhovedet ikke gør indtryk på Venstres ordfører, at formanden for Lægeforeningen faktisk siger, at den her garanti reelt set er fup og fidus, fordi den betyder, at nogle, der er mindre syge, bliver prioriteret før nogle, der er mere syge? Gør det slet ikke indtryk på Venstres ordfører, at formanden for Lægeforeningen sådan set taler for en differentieret behandlingsgaranti?

Kl. 16:49

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 16:49

Birgitte Josefsen (V):

Nu har vi ikke her i Folketingssalen vedtaget nogen garanti. Vi har vedtaget en lov, hvor vi har indført en patientrettighed, og den patientrettighed vil vi gerne stå vagt om.

Kl. 16:49

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så er hr. Flemming Møller Mortensen for en kort bemærkning.

Kl. 16:49

Flemming Møller Mortensen (S):

Vi er jo virkelig inde ved kernen i forskellen i holdningerne her. Det, det drejer sig om her i debatten i dag, er, om man ser fornuften i 4 ugers behandlingsgaranti eller i 8 ugers behandlingsgaranti. Venstres ordfører siger, at Venstre fokuserer rigtig meget på patientrettighederne og hensynet til patienten. Ja, men det er Venstres politiske øre, det er Venstres, Konservatives og Dansk Folkepartis ører, der lytter til patientens fornuft og behov, det er ikke lægernes, sygeplejerskerne, altså de faglige personer, de, der er tæt på den enkelte patient. Man lader dem ikke lytte til patienten, man lader dem ikke prioritere, man laver en politisk prioritering, som går fuldstændig på tværs af det, fagligheden siger på området.

Vil Venstres ordfører være med til, at der bliver indkaldt til en høring på området her, så vi kan få tingene belyst jævnt før det, ministeren har sagt, nemlig at det vil være godt med en anden dokumentation?

Kl. 16:50

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 16:50

Birgitte Josefsen (V):

Som jeg har været inde på tidligere, er det, der er vedtaget rent lovgivningsmæssigt, patientrettigheder, det er ikke garantier. Vi har vedtaget et lovforslag, hvor vi har givet nogle patientrettigheder, det har det her Folketing stemt for, og det er det, der står skrevet i lovgivningen. Vi har også politisk forholdt os til, at vi ikke skal blande os i, hvem der skal prioriteres før andre, det er lægens opgave at prioritere den mest syge foran den mindre syge. Det står rent faktisk i lovgivningen, og det står faktisk også i lægeløftet. Og jeg er helt sikker på, at lægerne ude på landets sygehuse og i lægepraksis lever op til det hver eneste dag. Hvis ikke de gør det, har de faktisk et problem.

- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Hr. Flemming Møller Mortensen.
- Kl. 16:51 kan gå til en privat behandler. Jeg vil gerne høre, om Venstre vil give tilsagn om at bidrage til, at systemet bliver indrettet, så der bliver en fair ressourcfordeling, også når det gælder perspektivet for disse patientgrupper.
- Kl. 16:51 Kl. 16:53
- Flemming Møller Mortensen** (S):
Vil Venstre være med til at bakke op om, at vi får en høring, som kan give afklaring på de store uenigheder og forskelle i holdninger, der er på det her område? Vi ser næsten aldrig et Ugeskrift for Læger, uden at der bliver givet udtryk for holdningen, at 4 ugers behandlingsgaranti ikke giver nogen sundhedsfaglig mening for patienterne. Lægerne ønsker, at de skal behandle alle patienterne i den rækkefølge, hvorudfra det med sundhedsfaglige øjne og vurderinger giver mest mening. Vil Venstre være med til en høring på det her område – ja eller nej?
- Kl. 16:51
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Kl. 16:51
- Birgitte Josefsen** (V):
Venstre har stemt for lovforslaget om patientrettigheder, og de patientrettigheder bakker vi op om.
- Kl. 16:52
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Så er det fru Pia Christmas-Møller for en kort bemærkning.
- Kl. 16:52
- Pia Christmas-Møller** (UFG):
I mit sind er der ingen tvivl om, at patientrettigheder er kommet for at blive, simpelt hen fordi de er og skal være et instrument, der kan sikre, at flest muligt bliver behandlet bedst muligt. Jeg vil gerne spørge, om Venstre vil arbejde for, at de patienter, der ikke kan gøre brug af patientrettigheden, får en forholdsmæssig andel af den meritvækst, som regeringen har tænkt sig at give til sundhedsområdet også fremover. Vil Venstres ordfører arbejde for det?
- Kl. 16:52
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Kl. 16:52
- Birgitte Josefsen** (V):
For at gøre brug af de her patientrettigheder med det udvidede frie valg skal der jo være et andet sted at gå hen end det offentlige. Jeg lytter til, at der er stor vilje til at være med til at løfte opgaverne i sundhedssektoren i et samspil mellem det private og det offentlige, så jeg tror, at vi kommer til at opleve en udvikling fremadrettet hen imod, at flere og flere diagnoseområder vil kunne behandles i et samspil mellem det private og det offentlige marked i sundhedssektoren.
- Kl. 16:53
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Fru Pia Christmas-Møller.
- Kl. 16:53
- Pia Christmas-Møller** (UFG):
Det er jeg jo enig i. Det, jeg gerne vil efterspørge, er en vilje til at sikre, at det her ikke kommer til at ske på de sjældne diagnosers bekostning, for dem, der aldrig nogen sinde ville have en mulighed for at gå til private for at blive behandlet, altså at vi sikrer, at der ikke ad åre kommer en økonomisk forvriddning til skade for dem, som ikke
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Kl. 16:53
- Birgitte Josefsen** (V):
Det er jo sådan set det, vi gør. Hvis man kigger på de finanslove, der er vedtaget de senere år, kan man se, at der dér er sat fokus på, at man netop ikke skal sidde udeomkring og alene have fokus på de områder, hvor der er mulighed for at gå ud på det private marked, men også have større fokus på, at man får løftet på de områder, hvor der ikke er noget valg.
- Kl. 16:54
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.
- Kl. 16:54
- Lone Dybkjær** (RV):
Jeg forstår godt den ideologiske argumentation, men så siger fru Birgitte Josefsen, at det er lægens opgave. Men altså, det er jo ikke én læge, der er mange forskellige læger, og den læge, der er inden for kiropraktikken, forholder sig jo ikke til lægerne inden for nyreområdet eller andre områder – nu bliver nyreområdet nævnt, så derfor tager jeg lige det.
- Det er jo det, der er problemet, og det er jo også derfor, at Lægeforeningen, som repræsenterer mange, spørger: Kan vi dog ikke få en bredere diskussion om det her? Det er sådan set også det, der står i forslaget, men jeg forlanger slet ikke, at man skal forholde sig til det, for man kører jo sit ideologiske ridt. Men den praktiserende læge kan jo ikke sidde og prioritere mellem hjælp til kiropraktik, behandling af nyresten, eller hvad ved jeg. Det er jo ikke den måde, det foregår på.
- Kl. 16:55
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Kl. 16:55
- Birgitte Josefsen** (V):
Det er jo sådan, at den praktiserende læge henviser til et sygehus, såfremt der er brug for behandling i sygehussektoren. Og når man kommer derind, er det jo, når diagnosen er blevet stillet, at lægen forholder sig til, hvilken behandling der skal iværksættes.
- Så, står man eksempelvis med en rygpatient, er det jo lægen, der skal afgøre, om det er bedst at sætte en behandling i gang, der består af træning, frem for at sætte kniven i ryggen på patienten. Og patienten kan altså ikke gå et sted hen og blive behandlet, eksempelvis kirurgisk, såfremt lægen ikke har indstillet den pågældende til operation.
- Så det er altså lægen, der stiller diagnosen, det er lægen, der afgør, hvilket behandlingsforløb der skal iværksættes, og der er det også lægens opgave at prioritere, hvem der skal behandles før andre.
- Kl. 16:56
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

[Lydudfald]. Det er jo ikke sådan, at sygehusvæsenet som sådan er en samlet blok – økonomisk set er der selvfølgelig noget – og den læge, der prioriterer inden for ryggkirurgi, eller hvad det nu er, er jo ikke den samme læge, som prioriterer inden for alle mulige andre sygdomme som f.eks. urinvejsinfektioner, nyresten, eller hvad har vi, for slet ikke at tale om de kroniske sygdomme.

Det, der så sker i øjeblikket, er jo, at der sker en opprioritering af de patienter, der har nogle rettigheder, og så sker det på bekostning af de andre patienter. Jeg synes, man skulle prøve at gå nogle steder hen, til nogle af dem, der lider af nogle af de andre sygdomme, så man kunne se, hvor dårligt det var. Men altså, at snakke om en læge, der prioriterer, er jo noget sludder, for det er ikke kun én læge, det handler om, og det er jo ren demagogi at køre den type argumentation.

Kl. 16:56

Kl. 16:57

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.**Birgitte Josefsen (V):**

Det er jo så fru Lone Dybkjær, der bruger udtrykket, at det med lægerne er noget sludder. Jeg har meget stor tiltro til, at de læger, vi har ude i sundhedssektoren, røgter deres hverv på fornuftig vis og ud fra det, der er skrevet ind i dansk lovgivning, nemlig at den mest syge skal prioriteres forud for den mindre syge. Det lader jeg trygt ligge i lægens hænder.

Kl. 16:57

Kl. 16:57

Anden næstformand (Søren Espersen):
Tak til ordføreren.

Jeg skal meddele Folketinget, at efter anmodning fra forslagsstillerne til B 175 og B 177 udgår punkt 6 og punkt 7 af dagsordenen i dag.

Her går vi altså videre med behandling af beslutningsforslag nr. B 205, og det er fru Sophie Hæstorp Andersen som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 16:58

(Ordfører)

Sophie Hæstorp Andersen (S):

I Socialdemokratiet arbejder vi for en vision, der handler om fri og lige adgang til sundhed – ud fra en lægelig prioritering af, hvilken patient der har mest behov – i et demokratisk forankret sundhedsvæsen med direkte valg i vores regioner. Socialdemokraterne, SF og De Radikale mener, at de mest syge skal behandles først.

Retten til behandling efter 1 måned, som den nu er udformet, er med til at skævvride prioriteringen i sundhedsvæsenet til fordel for mennesker med lettere lidelser og ukomplicerede forløb, dels fordi det primært er disse grupper, der kan bruge det udvidede frie sygehusvalg, dels fordi de offentlige sygehuse i de sidste år har udvidet kapaciteten for at holde på disse patienter, så der fokuseres mere på økonomi end på patienternes forskellige behov for hurtig behandling.

Den nuværende model for det udvidede frie valg giver ikke tilstrækkelig mulighed for, at ekspertise, arbejdskraft og penge kan prioriteres, så patienter med alvorlige sygdomme får den rettidige og nødvendige behandling i sundhedsvæsenet. Et eksempel:

Jørgen Hansen arbejder i en tømrervirksomhed. Han kan godt lide at tage på skiferie, men en dag går det galt ude på løjpen, og hans knæ bliver beskadiget. Med den nuværende model for det udvidede frie valg står Jørgen Hansen dog godt. De fremadrettede ventetider

på at få lavet en rekonstruktion af ledbåndet i knæet er faldet fra hele 38½ uge i juli 2002 til bare 16 uger i februar 2010. Og kan Jørgen Hansen ikke vente i så lang tid, er der gode chancer for, at et privat-hospital eller en klinik har set store økonomiske fordele i at operere netop den her type lidelse og skade. Så kan han komme til bare 4 uger efter diagnosticering, hvis det er det, han måtte ønske. Hvis genoptræningen går godt, er han hurtigt på arbejde igen.

Jørgen Hansens nabo, Poul Jensen, er imidlertid ikke helt så heldig. En dag, da han er ude at køre, kører en bagvedkørende bil pludselig op i ham. Poul Jensen får et piskesmæld, og han er efterfølgende ramt af kroniske smerter. Men her er ikke megen hjælp at hente. De fem smerteklinikker, vi har i Danmark, har en ventetid på mellem halvandet og to et halvt år, men inden da har Poul Jensen mistet sit arbejde. Hans familie har det rigtig svært, for den kan se, at far er syg og ikke kan overkomme sin dag uden smertestillende medicin og masser af ro.

Er det det sundhedsvæsen, vi ønsker os? Vi ønsker ikke at afskaffe det udvidede frie valg. Vi stemte selv for retten til at vælge at blive behandlet på et andet hospital eller et privathospital, hvis det er muligt og man har ventet i mere end 2 måneder. Men der findes ingen – og jeg gentager: ingen – sundhedsfaglig begrundelse for, at *alle* patienter skal behandles inden for 1 måned. Og med det personale, der er til rådighed, og de økonomiske budgetter, som vi giver regionerne, er kapaciteten heller ikke til det. Derfor har der hele tiden været tale om bristede forventninger og falsk tryghed for borgerne og patienterne.

Mange rygpatienter er i en gråzone, hvor nogle vil have godt af at blive opereret, mens andre bliver raske af sig selv. Det samme gælder for knæskader. Mange knæskader heler af sig selv i løbet af 1-2 måneder, men med en garanti på 1 måned vil en frisk knæskade hurtigere resultere i en operation, på trods af at operationen kan være overflødig og give risiko for komplikationer, især infektion, som i værste fald kan føre til et invalideret stift knæ.

Problemet med behandlingsgarantien på 1 måned er, at de patienter, som normalt bliver raske af sig selv i deres ventetid til behandling, ikke længere når at blive raske af sig selv, fordi de tilbydes operation meget hurtigere end tidligere, det vil sige inden for 1 måned i stedet for 2. Resultatet er altså, at flere patienter opereres unødigt. Det er både en unødvendig behandling og spild af ressourcer, men den udsætter også patienterne for unødige risici, der er forbundet med operation.

Der er ingen tvivl om, at det er dyrt at drive et sundhedsvæsen. I Socialdemokratiet afsætter vi gerne flere midler til indførelse af både teknologiske og medicinske fremskridt for patienterne i de kommende år. Vi har foreslået en omprioritering for lidt over 1 mia. kr. til gavn for de mest syge patienter. Vi kommer med 3,1 mia. kr. til sundhedsvæsenet og 2 mia. kr. til forebyggelse via vores og SF's fælles skatteudspil »Fair Forandring«. Vi har øgede afgifter på de ting, der gør danskerne usunde, afskaffelse af skattefradraget for arbejdsgiverbetalte sundhedsforsikringer, og en arbejdsskadeafgift til de virksomheder, der har et rigtig dårligt arbejdsmiljø. Regeringen vil derimod spare i kommunerne for at sikre midler til sundhedsvæsenet.

I Socialdemokratiet kæmper vi for den frie og lige adgang til sundhed for de mange, der af forskellige grunde ikke kan få et tilbud hos de private. Jeg mener, at det klinger hult, når Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti derimod kæmper indædt for en patientret-tighed, der kun er for de få, der kan få et tilbud på et privathospital. Vi mener derfor, at det er på tide, at vi i fællesskab anerkender, at det udvidede frie valg efter bare 1 måned hverken sikrer den frie og lige adgang eller løser problemerne med ventetid til udredning, behandling og rehabilitering. Tak for ordet.

- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Fru Liselott Blixt for en kort bemærkning.
- Liselott Blixt** (DF):
Jeg kunne godt tænke mig at spørge ordføreren om den lille historie, der blev fortalt om Jørgen Hansen og Jensen, der var naboer. Når nu Jensen skal vente lang tid på smertebehandling, er det så også det, man ønsker for Jørgen Hansen? Er det sådan, at fordi den ene patient har det dårligt, skal den anden patient have det lige så dårligt?
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Sophie Hæstorp Andersen** (S):
Det er det ikke. Men vi beder den første, Jørgen Hansen, om at vise solidaritet ved at vente med at få et udvidet frit valg til at bruge privathospitalet, så det først er efter 8 uger, ligesom det var i 2002, da regeringen tiltrådte og ændrede loven, i stedet for de 4 uger, som det blev i 2007.
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Fru Liselott Blixt.
- Liselott Blixt** (DF):
Jeg forstår det bare ikke helt, for hvem vil det hjælpe, at Jørgen Hansen skal vente 2 måneder frem for 1? Han skal have sin operation uanset hvad. Pengene for den operation skal falde. Hvordan vil det hjælpe hende i smerteklinikken, at Jørgen Hansen skal vente 2 måneder i stedet for 1? Er det det, man skal gøre derude, vise solidaritet og sige: Nej, jeg fejler noget andet end den anden patient gør, men jeg venter gerne, for vi skal til sammen?
- Det er da – undskyld ordet – tosset. Var det ikke bedre at fokusere på, at alle fik det lige godt i stedet for lige skidt?
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Sophie Hæstorp Andersen** (S):
Nu har jeg jo for det første skitseret, at det ikke altid er lige godt at blive behandlet efter 4 uger. Det kunne også være, at Jørgen Hansens knæskade gik over af sig selv, og i så fald ville han faktisk måske endda undgå at få en infektion, han ville undgå operationen og genoptræningen, og det i sig selv ville være godt for ham på længere sigt.
- Den anden ting er jo, at hvis Jørgen Hansen venter 8 uger i stedet for 4 uger, venter han jo stadig væk samlet set kortere tid end det antal uger, han ellers ville vente i det offentlige på sin behandling. Som jeg sagde i min tale, er det sådan, at ventetiden på den her operation eller behandling, han ønsker sig, i forvejen er faldet fra 38 uger til 16 uger de sidste par år, og derfor vil det i forvejen være sådan, at han samlet set venter kortere tid, end hvis han siger, at han vil vente på at få behandling i det offentlige.
- Jeg synes, der er meget god grund til at se på, at vi kan få nogle fordele af det. En af fordelene ville være, at man på nogle af de ortopedkirurgiske afdelinger ikke ville se helt så meget bijobberi, og vi ville heller ikke se, at man næsten skulle opretholde akutberedskab døgnnet rundt for nærmest at kunne tage patienterne ind, i det øjeblik
- Kl. 17:03 de står der, frem for lige at puste ud og sørge for at få nogle ordentlige vagtplaner og sikre, at der også er ressourcer til andre ting.
- Kl. 17:06
- Kl. 17:03 **Anden næstformand** (Søren Espersen):
Tak til ordføreren. Så er det Dansk Folkepartis ordfører, fru Liselott Blixt.
- Kl. 17:06
- (Ordfører)
- Liselott Blixt** (DF):
Forslaget drejer sig om et spørgsmål, vi længe har diskuteret, og man er nu kommet med et beslutningsforslag om, hvor længe man som borger skal vente for at komme til en behandling i det offentlige sundhedssystem.
- Patienten har ret til at vælge et privat tilbud, hvis ventetiden på sygehusbehandling i det offentlige overstiger 1 måned. Retten gælder for alle patienter, der har ventet eller vil komme til at vente mere end 1 måned på somatisk behandling på det offentlige sygehus. Før var et stort flertal af befolkningen tvunget til at vente på behandling, mens økonomisk velbeslåede kunne betale sig fra at stå i kø ved at købe behandling på private sygehuse eller i udlandet. Siden har over 300.000 benyttet det udvidede frie sygehusvalg og fravalgt lang ventetid på behandling på det offentlige sygehus.
- Det, forslagsstillerne vil lave om på, er ventetiden, som de vil øge fra 1 måned til 2 måneder, alt efter hvor alvorlig lidelsen er. Der skal udarbejdes en positivliste over, hvilke sygdomme der kan vente, og den liste kunne jeg nu godt tænke mig at se. Hvis der virkelig var en, der sagde, at alle med den eller den sygdom sagtens kunne vente i 2 måneder, uden at der skete noget, ville jeg gå positivt ind i det arbejde. Men jeg er bange for, at man generaliserer. En dårlig skulder, smerter i ryggen: Nåh ja, vent 2 måneder. Desværre, det var kræft; ærgerligt, ærgerligt, du kunne have været behandlet hurtigere, hvis der kun var 1 måneds ventetid.
- I vejledningen til det udvidede frie sygehusvalg står der ordret: Tilrettelæggelse af patientforløb og tilbud til patienterne på baggrund af indikationsniveau for undersøgelse og behandling samt prioritering af patienter og arten af behandlingstilbud skal altid ske på et lægefagligt forsvarligt grundlag. Den udvidede frit valg-ordning indebærer ikke ændringer heri. Så når der står i forslaget, som forslagsstillerne her har fremsat, at der imidlertid ikke er noget lægefagligt, der tilsiger, at det for alle diagnoser er en fordel at blive behandlet inden for 1 måned, men at mange patienter tværtimod har gavn af at forberede sig på operation f.eks. gennem motion, kostomlægning og rygestop, er det ordføreren for de givne partiers egen mening, eller er det lægernes? For hvis det er ud fra en lægefaglig betragtning, er det altså allerede muligt i dag. Hvis en læge mener, det er bedst lægefagligt at vente 1 måned ekstra, er det det, lægen skal melde ud.
- Det udvidede frie sygehusvalg har bidraget til større lighed i behandlingsindsatsen. Der er nogle, der venter længe med at gå til læge for at se, om det ikke bliver bedre af sig selv, og der er sager, hvor folk har gået alt for lang tid med en given sygdom. Nogle gange har det været en kræftsygdom, som man har gået alt for længe med, og hvis den så ikke er under mistanke, jamen så kan man jo lige pludselig vente dobbelt så lang tid. Fra lægefaglig side er der rejst tvivl om det ansvarlige i at bruge differentierede ventelister. Således siger Dansk Cardiologisk Selskab og Danske Multidisciplinære Cancer Grupper, at det ikke er muligt på kvalificeret lægefagligt grundlag at udpege patientgrupper, hvor man uden risiko for forværring af deres sygdom kan udvide behandlingsgarantien. Det er simpelt hen for vanskeligt at forudsige, hvordan en patients sygdom udvikler sig, mens vedkommende venter på at komme til. Det var ordene.

- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.
- Sophie Hæstorp Andersen (S):**
Med hensyn til det sidste eksempel: Det er jo derfor, Socialdemokratiet har foreslået, at hvis en praktiserende læge sidder med en patient, som har undefinerbare symptomer på et eller andet, skal patienten hurtigt kunne komme ind i et diagnosecenter og blive udredt inden for 1 måned, så man sikrer sig, at patienten ikke bare bliver sendt rundt som kastebold i systemet. Det vil vi selvfølgelig glæde os til at vi får diskussion af også her i salen, når forslaget bliver fremsat.
- Jeg hørte en lillebitte åbning fra Dansk Folkepartis side. Jeg hørte, at man godt ville se på forslaget, hvis det var sådan, at der kunne fremlægges eksempler på sådan en – groft sagt – diagnoseopdelt tilgang, hvor nogle kun skal vente i 4 uger, mens andre skal vente i 8 uger, før de får det udvidede frie valg til at benytte sig af f.eks. et privathospital. Det var jo en model, man benyttede sig af i Region Syddanmark, da man suspendede det frie valg. Derfor vil jeg gerne høre ordføreren: Hvis vi kan komme med en sådan liste – som var en generel liste, men man lagde jo det lægelige hensyn, den lægelige vurdering af den enkelte patient ovenpå – vil Dansk Folkeparti så se positivt på listen og se, at det her er et reelt forslag og ikke noget, vi sådan har grebet ud af luften?
- Kl. 17:11
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Liselott Blixt (DF):**
Til det første spørgsmål om de undefinerbare symptomer: Ja, men der er også dem, der kommer med en ryg, hvor man tror at det er en diskusprolaps, men hvor det viser sig, at det er en svulst, der sidder på rygraden. Vi ved godt, at en diskusprolaps kan gå i sig selv igen, og man siger: Træn en måneds tid, hvis det stadig væk ikke er gået over, er det måske et indgreb, der skal til. Faktisk opererer vi jo næsten for mange i dag i stedet for at give noget fysioterapi, og det burde lægerne jo faktisk gå ind og støtte op om i stedet for at give dem en operation.
- Vedrørende positivlisten mener jeg: Lad os kigge på en positivliste, for det interesserer også mig, hvad vi stiller op. Jeg hører tit, at åreknuder skal man så vente med. Jamen åreknuder kan man ikke sammenligne med en nyresyg, for det er to vidt forskellige ting; den ene hører til på en klinik, den anden på et sygehus.
- Kl. 17:12
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.
- Sophie Hæstorp Andersen (S):**
Jeg vil godt takke for, at der er den her imødekommenhed, og at vi kan se reelt på forslaget, for det er jo noget af det, vi indimellem har savnet, og det var det, vi anklagede Venstres ordfører for – at stå og lave en ideologisk afvisning af forslaget om at kigge på differentierede ventetider. Så jeg glæder mig til, at vi kan få fremsendt noget fra Region Syddanmark om, hvordan man gjorde det dengang. Der differentierede man mellem 1 måneds og 3 måneders ventetid. I det her forslag differentierer vi kun til 2 måneder, for vi har jo lagt mærke til, at Dansk Folkeparti også bakkede op om, at der før var et udvidet frit valg efter 2 måneder. Derfor kunne man sådan lidt spidsfindigt spørge til sidst: Var det ikke godt nok, eller hvad?
- Vi kunne jo i princippet også gå den modsatte vej og sige, at alle patienter skulle behandles inden for 1 uge, men det ville vel omvendt være endnu mere usagligt og endnu dårligere. Men det ville alle folk da også blive glade for ude i det danske samfund.
- Kl. 17:13
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Liselott Blixt (DF):**
Først og fremmest synes vi, at det er den ene måneds ventetidsgaranti, som vi har i dag, vi skal holde, men vi er jo ikke bange for at gå ind og kigge på noget andet. Kommer der nogle rigtig gode forslag, som vi kan se vil virke efter hensigten, er vi da imødekommende. Vi lukker da ikke af for noget, men vi mener også, at man må give det den tid, det skal have, til at vise, at det fungerer. Der er mange ting, der fungerer, apropos den historie, ordføreren selv havde om ventetid for knæoperationer, der var gået ned fra 48 til 16 uger, og det er jo netop, på grund at man har haft de operationer ude i det private.
- Kl. 17:14
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Hr. Flemming Møller Mortensen for en kort bemærkning.
- Kl. 17:14
- Flemming Møller Mortensen (S):**
Jeg synes, det er dejligt, at Dansk Folkeparti siger, at man vil være lydhør, og at man vil kigge på, hvad der kommer frem af nye data. Jeg vil gerne spørge ordføreren, om vi fortsat har flaskehalse i sundhedsvæsenet i Danmark, og om flaskehalsene har betydning for, om ventetiderne opstår. Konklusionen er jo, at vi stadig væk har ventetider i Danmark. Kan vi fjerne flaskehalsene?
- Så vil jeg gerne stille et spørgsmål mere, og det er i forhold til den imødekommenhed, Dansk Folkeparti giver udtryk for: Kunne man forestille sig, at Dansk Folkeparti vil være med til at skabe en debat, en høring herinde, hvor vi får det her emne, som i dag bliver debatteret, belyst yderligere?
- Kl. 17:14
- Anden næstformand** (Søren Espersen):
Ordføreren.
- Kl. 17:15
- Liselott Blixt (DF):**
Med hensyn til flaskehalse og ventetider vil jeg sige, at jeg synes, vi skal være realister og vide, at der altid vil være flaskehalse, og at der altid vil være ventetider. Ventetider er der jo, lige så snart man skal vente 2 eller 3 dage. Ventetider vil vi aldrig komme af med, uanset hvor mange penge vi bruger i sundhedssystemet. Som jeg også tidligere sagde nede fra min plads, skal vi jo forsøge at få alle patientgrupper og alle sygdomsgrupper til at få det lige godt i stedet for at prøve at få dem til at blive lige dårlige. Det er i hvert fald det, vi i Dansk Folkeparti arbejder for.
- Med hensyn til høring kunne jeg godt tænke mig at få undersøgt nogle forskellige ting før en høring. Vi ved jo også godt, at mange af dem, der bliver henvist og får en dato til en operation, som ligger længere ud i fremtiden end 1 måned, siger ja, for de vil ikke begynde at bruge tid på at skulle hen på et privat sygehus. Det kunne være interessant at se, hvor mange der siger ja til det, og hvor mange der tager imod det udvidede frie valg.

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 17:15

det private regi på det offentlige regning. Jeg ønsker ikke at gøre det mere uigennemskueligt for patienterne, og det vil oppositionens forslag medføre, set gennem mine briller.

Kl. 17:16

Så bliver der også skrevet en masse om frit valg mellem de offentlige sygehuse. Jamen der er jo allerede i dag frit valg mellem de offentlige sygehuse, så også den del står jeg noget uforstående over for.

Flemming Møller Mortensen (S):

Det synes jeg lyder rigtig godt. Ministeren har jo også her i dag sagt, at ministeren gerne vil have noget mere dokumentation på området. Så jeg kan i hvert fald konkludere, at der er en meget bred enighed om, at vi skaffer det, og at det bliver ministerens opgave at få ministeriet til at udarbejde det. Når det så ligger klart, kan vi tage stilling til, om vi eventuelt skal indkalde til en høring på området.

I forhold til ventelister og flaskehalse har ordføreren jo ganske ret i, at sundhedsvæsenet på lige fod med andre steder ikke kan dimensionere efter en spidsbelastning. Men vi kan blot ikke kalde det, vi har set hen over de sidste mange år, for spidsbelastning, for når man står med listen over de 18 almindeligste diagnoser til kirurgisk behandling i Danmark i dag, er der stadig væk lang ventetid. Er der ikke for lang ventetid på det her område, set i forhold til hvad Dansk Folkeparti har af holdning og ambition for sundhedsvæsenet?

Kl. 17:16

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 17:16

Alt i alt er jeg enig med forslagsstillerne i, at vi skal have et effektivt og hurtigt behandlingsforløb for alle patienter, men jeg ikke enig i det fremsatte forslag, og derfor kan jeg ikke tilslutte mig beslutningsforslaget.

Kl. 17:19

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Flemming Møller Mortensen, kort bemærkning.

Kl. 17:19

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Vivi Kier, om hun kan forstå, hvilke bevægrunde landets læger og sygeplejersker har, når de så massivt går ud og argumenterer med, at en 4-ugers-behandlingsgaranti er ufornuftig, uhensigtsmæssig og reducerer deres mulighed for at justere og styre kapaciteten på afdelingerne. Hvad kan årsagen være til, at de har den holdning?

Kl. 17:20

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 17:20

Liselott Blixt (DF):

Ventetider er altid for lange, uanset om det er 1 uge, 1 måned, 2 måneder eller ½ år, og der er mange steder, hvor vi mener at der bør gøres noget ved ventetiden. Det er også det, vi prøver at gøre ved at gå til ministeren og prøve at lave nogle aftaler på nogle områder, der gavner borgeren, der gavner patienten. Vi ved så også, at der nogle gange har været flaskehalse, andre gange ser vi, at operationsstuerne står tomme, lægerne har ikke nogen at operere, der sker nogle ting nogle gange, som ikke helt følger med i den retning, som vi herinde gerne vil. Vi har set det med operationslæger inden for det offentlige, der ikke kunne operere, fordi noget var kommet ud til nogle private. Det skal vi da gøre op med, og det skal vi da se på om vi kan gøre noget ved. For der sker nogle ting, som ikke er hensigtsmæssige.

Kl. 17:17

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det den konservative ordfører, fru Vivi Kier.

Kl. 17:17

Vivi Kier (KF):

Man kan gisne om rigtig mange ting, men der er ingen tvivl om, at der er kommet konkurrence, i og med at vi har indført privathospitalet. Jeg havde også – ligesom jeg kan forstå ministeren også har haft det – fornøjelsen af at sidde i Deadline og diskutere med den daværende lægeformand, da vi gennemførte det udvidede frie sygehusvalg. Dengang sagde formanden til mig: Vi opererer simpelt hen alt for mange patienter, unødigt mange patienter. Og der må jeg da sige, at jeg straks skød den tilbage og sagde: Jamen det er ikke mig, der er lægen, det er ikke mig, der stiller diagnosen, det er ikke mig, der beslutter, at det er en operation, der skal til.

Så hvis lægerne i dag står derude og påstår, at vi opererer for mange knæ, vi opererer for mange hofter, og at man egentlig kunne gøre noget andet, så synes jeg, det er lægerne, der skal gribe i egen barm og kigge på, hvilken behandling der skal til, for det er dem, der stiller diagnosen.

Kl. 17:21

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Det er jo ikke første gang, vi diskuterer et oplæg til differentierede ventelister. En differentieret ventelistedel er den ene del. Den anden del af det her beslutningsforslag drejer sig om noget med en høj prioritering af patienter med kritiske og livstruende sygdomme.

Jeg vil gerne starte med det sidste først og sige, at allerede i dag behandles mennesker med livstruende sygdomme akut, så jeg har rigtig svært ved at se, hvad det er, oppositionen vil signalere med den del. Herudover har vi jo indført pakkeforløb på både kræft- og hjerteområdet, forløb, der har været et kæmpe skridt fremad for at sikre hurtig og effektiv behandling. Og så er der forslaget til ventelistedel, og som jeg kan høre, så langt som debatten er gået indtil nu, er det den del, som man egentlig synes er den interessante del.

Jeg skal tilstå og vedstå, at jeg finder modellen om det udvidede frie sygehusvalg på 1 måned som den helt rigtige model. Den sender nemlig et tydeligt og klart budskab. Hvis man som patient venter mere end 1 måned, kan man benytte sig af muligheden for et tilbud i

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 17:21

Flemming Møller Mortensen (S):

Når et flertal i Folketinget har besluttet, at man skal have en behandlingsgaranti på 4 uger, er det så ikke naturligt, at befolkningen siger til sig selv: Nå ja, der må jo være fornuft med det, der må jo være sammenhæng, og det må jo være helt reelt, at jeg så får en forventning, som siger, at jeg da så også skal behandles inden for 4 uger? Kunne man forestille sig, at fagligheden – både læger og sygeplejersker – er af den modsatte opfattelse og siger, at det netop ingen sundhedsfaglig mening giver, at man skal behandles inden for 4 uger?

De siger blot: Giv os lidt mere tid, lad os gøre det inden for 8 uger, det vil vi kunne få et rationale i forhold til. Og det ville gøre, at man ville kunne være med til at reducere den ulighed, der her har

sneget sig ind mellem patientgrupper. Er det en plausibel, er det en legal, er det en fornuftig begrundelse, hvis det er det, der er deres begrundelse for at sige 8 uger frem for 4 uger?

Kl. 17:24

Kl. 17:22

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 17:22

Vivi Kier (KF):

Jeg må så igen sige, at det ikke er nogen behandlingsgaranti, det er en ret. Vi ved jo godt alle sammen, at det ikke er alle patienter, som har mulighed for at gå ud og bruge de 4 uger, fordi det tilbud ikke findes. Personligt ville jeg jo gerne have, at der også kom meget mere på det medicinske område, så også de patienter fik en ret til at komme videre i systemet.

Så må jeg sige, at når vi har sat det til de 4 uger, synes jeg, det er ganske fornuftigt. Det virker godt. Som fru Liselott Blixt sagde lige før mig, er der jo rigtig, rigtig mange patienter, der har gået rigtig længe, før de kommer til læge og får stillet diagnosen. Så jeg synes, at 4 uger er godt. Jeg har ligesom signaleret, at jeg egentlig ikke ønsker at give køb på det, overhovedet ikke.

Så bliver der spurgt: Var det ikke meget bedre, hvis det blev 8 uger, hvis det blev 12 uger, hvis det blev alt muligt? Jamen så var det sådan, som det var for mange år siden, hvor der ikke var noget incitament til at være lidt effektiv, til at gøre tingene på en anden måde. Jeg lytter altid meget gerne til, hvordan det kan være. Det der i spørgsmålet med ulighed i patientgrundlaget forstod jeg simpelt hen ikke, og nu lyser den røde lampe.

Kl. 17:23

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen, kort bemærkning.

Kl. 17:23

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Når jeg hører argumentationen, synes jeg, det lyder, som om det fremskridt, man talte så meget om i 2002, da man indførte det udvidede frie valg efter 8 uger, fuldstændig er glemt nu, nu er der kun et tilbage, og det er den halvering til 4 uger, til trods for at ikke bare lægerne, men også sygeplejerskerne og alle de, der arbejder med patienterne i det daglige, siger, at det her ikke er godt, og at der faktisk er markant fare for, at flere bliver overbehandlet, altså bliver behandlet for noget, som kunne være gået over af sig selv. I stedet får de nu en operation, som er overflødig, og som måske i mange tilfælde medfører en infektion eller en fejlbehandling.

Noget af det, som spiller ind på de 4 uger her, vedrører jo bl.a. de mange mennesker, der de senere år har fået sundhedsforsikringer. Der tyder meget på, at man som følge af en sundhedsforsikring nu får en hurtig forundersøgelse på et privathospital. Med resultatet af den i hånden går man til lægen og siger: Privathospitalet siger, at jeg har brug for behandling, den vil jeg nu gerne have efter 4 uger, hvor jeg har stået på venteliste og bum, så henviser den ortopædkirurgiske afdeling tilbage til privathospitalet, hvor man nu får en behandling, der så ofte viser sig at være overflødig. Det er der meget der tyder på. Kan man ikke godt se, at det også kan være en forklaring på, hvorfor der er sket en så markant stigning i ortopædkirurgiske operationer og rygoperationer de sidste par år?

Kl. 17:24

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Vivi Kier (KF):

Jeg må sige, at jeg er helt enig i, at det var et kæmpe fremskridt, da den her regering indførte det udvidede frie sygehusvalg, først med de 8 uger, og siden nedsatte man det til de 4 uger. Det mener jeg stadig væk er rigtig, rigtig positivt. Jeg kender utrolig mange patienter, der har skrevet til mig, og som har stået og ventet, og som kunne være i fare for at miste deres arbejde, fordi de gik sygemeldt derhjemme. De kan jo nu blive behandlet hurtigt og komme tilbage på arbejdsmarkedet, og det sparer vi alle sammen en masse penge ved.

Så bliver jeg noget bekymret og overrasket, når jeg hører, at fru Sophie Hæstorp Andersen siger, at nu, hvor man så kan blive behandlet inden for 4 uger, sker der pludselig en masse fejlbehandlinger, der opstår infektioner, og der foretages faktisk overflødige operationer. Så er jeg nødt til at sige, at jeg er politiker. Jeg sætter nogle rammer, og jeg er nødt til at have en dyb tillid til de læger, der har afgivet et lægeløfte, og som skal leve op til det lægeløfte. Og jeg må igen pointere, at jeg ikke forventer, at en læge siger, at jeg skal opereres, hvis det ikke er en operation, der er behov for.

Kl. 17:25

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 17:25

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Der findes jo masser af tilfælde, og man behøver jo kun at tale med læger for at vide, at læger selvfølgelig også er rationelt tænkende mennesker, som også skeler til økonomien, ikke nødvendigvis deres egen pengepung, men de skeler da også til økonomien på den afdeling, hvor de er ansat.

Den her regering har jo om nogen indført et sundhedssystem, hvor man aflønnes pr. takst, hver gang man udfører en operation, så det er da nærliggende for en kirurg, der står med en patient, og hvor patienten siger, at vedkommende har en berettiget forventning om, at vedkommende kan blive behandlet inden for 4 uger, og ellers vil man gerne på et privathospital, at sige: Ja, det er rigtigt, den forventning har du jo, og nu må vi hellere sætte det i værk, for jeg er kirurg, jeg kan godt se, der er en fordel i kirurgisk behandling, og hvis jeg oven i købet sørger for, at du får behandlingen hurtigt her på min offentlige sygehusafdeling eller her på mit privathospital, hvor jeg bi-jobber i fritiden, så er det sådan, at så får jeg også lige de ekstra takster ind til afdelingen, hvad enten det er i det offentlige, eller det er privathospitalet.

Vil ordføreren ikke godt anerkende, at læger altså ikke kun har afgivet et lægeløfte, men også er rationelt tænkende mennesker, der godt kan se, når de økonomiske incitament, Folketinget har givet, jo netop også spiller ind på, hvornår de siger: Du skal behandles, eller du skal vente?

Kl. 17:27

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen, vi skal altså overholde taletiden. Jeg har sagt det før, og det gælder alle tilstedeværende. Ordføreren.

Kl. 17:27

Vivi Kier (KF):

Det blev et meget, meget langt spørgsmål, som i virkeligheden mere var en kommentar om, hvordan fru Sophie Hæstorp Andersen ser det. Jeg er nødt til at sige, at som politiker er jeg nødt til at have tillid til de læger, vi har ansat, og at de lever op til det lægeløfte, de har afgivet.

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Jonas Dahl for en kort bemærkning.

Kl. 17:27

at selv om de kommer til 4 uger efter at have fået stillet en diagnose, må man alligevel ikke behandle dem; så er det bedre at smide dem bag i køen.

Jonas Dahl (SF):

Jeg bed mærke i, at ordføreren tidligere sagde, at det kun var positivt med det her udvidede frie sygehusvalg, for det betød, at, citat: så skulle sygehusene være lidt mere effektive. Jeg tænker bare, at der må være nogle medarbejdere ude på de danske sygehuse i dag, som andrer sig lidt over, at de har været så effektive, at de nu bliver afskediget, at der nu bliver nedlagt stillinger på sygehusene. I dag kom det frem, at i Region Sjælland skulle der nedlægges 500-600 stillinger. Der må være nogle medarbejdere, som synes, at det var lidt ærgerligt, at de var lidt for effektive.

Men det, jeg egentlig gerne vil spørge ordføreren om, er, om ordføreren ikke bare kan bekræfte, at når man prioriterer et, er der noget andet, der bliver nedprioriteret.

Kl. 17:27

Jeg kan også forstå på hr. Jonas Dahl, at man – og det ved vi jo er den underliggende tone fra SF – enormt gerne vil hæve skatterne, så man får nogle flere penge. Jeg kan jo kun stå tilbage og sige, at vi er uenige om det her tema, og det har vi vel lov til at være. Jeg kan så håbe på, at både SF og S gør, som S har brugt at gøre rigtig mange gange, nemlig at de alligevel bliver klogere med tiden.

Kl. 17:30

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 17:28

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 17:30

Vivi Kier (KF):

Til det første vil jeg gerne sige, at det jo altid er rigtig ærgerligt, uanset hvor man er ansat henne, når man bliver afskediget, men til det at kæde det sammen med, at her sidder der nogle, der sparer på sundhedsvæsenet, må jeg sige, at siden 2001 har den her regering tilført sundhedsvæsenet mere end 21 mia. kr., og vi, der har fulgt regionernes regnskaber og har set deres elendige økonomistyring, ved det jo alle sammen godt. Det er jeg simpelt hen nødt til at sige.

Jeg har set, at man har ansat ret så mange personalegrupper, som man end ikke har haft penge til, og hvor man måske har ansat 500 og så afskediger 200. Det er rigtig, rigtig trist at blive fyret, når man først er blevet ansat, men jeg må sige, at det her altså er en regionsopgave, og det er regionernes opgave at lede og styre økonomien, og jeg synes, at det, jeg har set indtil nu, har vist, at det har de haft meget svært ved.

Kl. 17:28

Lone Dybkjær (RV):

Medgiver ordføreren ikke, at der måske ikke er uendelig mange penge inden for sygehusvæsenet? Der skal jo under en eller anden form prioriteres inden for en eller anden ramme. Nu snakker jeg slet ikke om, at der ikke er blevet tilført penge – det ville mangle andet i forbindelse med en økonomisk højkonjunktur. Det er ikke det, vi diskuterer.

Så siger fru Vivi Kier også, at hun har tillid til lægerne. Hvorfor hører fru Vivi Kier ikke, at der ikke er nogen læger, der støtter 1 måneds behandlingsgaranti? Selvfølgelig kan man finde en enkeltstående, som kan sige noget andet, men samlet set mener man ikke, at det er den rigtige måde at organisere sig på, fordi man ikke får mulighed for en ordentlig planlægning.

Jeg tror også, fru Vivi Kier kender til, at hvis man er under tidspres, er det ikke altid sikkert, at man kan planlægge på en ordentlig måde.

Kl. 17:31

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Jonas Dahl.

Kl. 17:29

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ordføreren.

Kl. 17:31

Jonas Dahl (SF):

Det er jo sådan, at regeringen er kommet med en lykkepose, og når lykkeposen er tom, har regionerne ikke flere penge, fordi regionerne ikke må opkræve skatter, og derfor bliver de nødt til at skære det eneste sted, de kan, og det er på medarbejderstaben.

Men jeg vil gerne vende tilbage til det spørgsmål, jeg egentlig stillede om prioritering. Vil ordføreren ikke anerkende, at når man prioriterer et område, er der nogle andre områder, der bliver nedprioriteret?

Kl. 17:29

Vivi Kier (KF):

Jeg vil medgive fru Lone Dybkjær dette: Nej, der er ikke en urimelig pengestrøm nogen steder, helt enig. Og selvfølgelig skal man prioritere. Sådan er det at være i politik, og sådan er det at være i en ledelse ude på et regionssygehus, som er driftsherrerne i forbindelse med det her. Og jo, jeg hører godt, hvad lægerne siger.

Jeg har også hørt de tidligere spørgsmål fra fru Lone Dybkjær, jeg har også hørt, hvad sundhedsministeren har svaret fru Lone Dybkjær, som godt vil bede Sundhedsstyrelsen prøve at kigge på nogle af de der eksempler, der kom før, og jeg kigger gerne på, hvad man siger, men jeg er stadig væk nødt til at fastholde, at det altså ikke er mig, der skal stå og sige: Jamen ved du hvad, læge, selv om det kunne være fornuftigt at operere nu, synes jeg, at der skal gå meget længere tid, før du skal operere. Der er jeg altså nødt til at have tillid til, at det er lægen, der har de faglige kvalifikationer til at vurdere, både hvad diagnosen er, og hvornår man skal behandles.

Kl. 17:32

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 17:29

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Fru Lone Dybkjær.

Kl. 17:32

Vivi Kier (KF):

Nej, det er jeg ikke enig i. Der er samlet tilført sundhedsvæsenet mere end 21 mia. kr., og det synes jeg faktisk er rigtig, rigtig positivt.

Jeg er med på, at vi står over for store udfordringer. Senest har vi jo gjort noget på hele børnepsykiatriområdet, men nu kan jeg forstå,

Kl. 17:29

Lone Dybkjær (RV):

Det er altså ufatteligt, så enkelt livet somme tider er, ikke?

Så enkelt, som man siger det, er det ikke. For det første har vi prøvet at sige, at det ikke er én læge, men at det er prioriteringer mellem mange forskellige sygdomme og dermed mange forskellige

læger. Og nu har man altså valgt at prioritere det, vi snakker om nu, nemlig primært det kirurgiske område.

Når der nu ikke er uendelig mange penge, kan man vel godt forestille sig, at der er nogle afdelinger, der ikke har fået så meget, det er i hvert fald det, nogle af os oplever, når vi snakker med mennesker med andre sygdomme. Men det, jeg så bare gerne vil sige, er, at hvis man er indstillet til operation, kan man komme til en undersøgelse, og så kan lægen sige: Jamen du kan godt blive opereret, eller du kan lade være, det må vi ligesom tale om, jeg synes måske, du skulle vente. Så er det jo frit for den patient at sige, at det vil han eller hun ikke. Og så siger lægen: Jeg synes ikke, det er fagligt forsvarligt at operere dig. Men så ville man jo stadig have en indstilling til en operation.

Kl. 17:33

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 17:33

Vivi Kier (KF):

Der er jeg nødt til at sige, at hvis lægen synes, at det ville være fornuftigt, at patienten enten kommer igennem et fysisk træningsprogram, kommer igennem noget fysioterapi eller kommer igennem al mulig anden behandling, kan lægen jo vælge at sige det og så sige: Det her forprogram, som måske varer 4 uger, skal du igennem, og kom så tilbage igen, så kigger vi på, hvordan det så ser ud. Det er den ene del.

Så er jeg med på, at der er mange forskellige læger involveret, og derfor synes jeg også som den anden del, at det er rigtig vigtigt, at det budskab, vi fortæller patienterne, er et budskab, som patienterne nemt og enkelt kan forstå. Og jeg er med på, at det udvidede frie sygehusvalg meget, meget hyppigt gælder de kirurgiske patienter, og så er der den anden del. Men igen: Vi har altså valgt det system, hvor vi har Folketing, hvor vi har regioner, og hvor vi har kommuner, og regionerne er altså driftsherrerne og er dem, der skal prioritere deres behandlinger ude i deres regi.

Kl. 17:34

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Lone Dybkjær som radikal ordfører.

Kl. 17:34

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Den foregående ordfører mangler vist et stykke papir. Det ligger her – bare så hun ikke behøver at lede efter det.

Men for at følge den sidste tanke gang op vil jeg sige, at den der prioritering altså i virkeligheden slet ikke er så enkel. Den hænger jo også sammen med, at vi nu har et dybt specialiseret sygehusvæsen, for nu at holde os til det. Det betyder altså, at der er læger, der er gode til kirurgi, der er læger, der er gode til nogle andre ting, og ofte ser man ikke den samkøring. Om operationer prøvede jeg at sige, at det jo er totalt gratis at blive opereret, mens et træningsprogram koster meget for den enkelte. Det synes jeg da godt man kunne kigge på, for når man nu står der og har mulighed for at få overstået en operation, kan man jo godt fristes til at tro, at det måske er det klogeste.

Jeg synes i øvrigt også, man skulle forholde sig en lille smule til, hvad der står i forslaget. Jeg vil først sige til ministeren, og det skal jeg vende tilbage til, at der selvfølgelig er nogle fordele ved 1 måned – selvfølgelig er der nogle fordele. Spørgsmålet er, hvilke ulemper der er, når vi nu ikke har ubegrænsede ressourcer. Det tror jeg selv ministeren må medgive at vi trods alt ikke har.

Jeg hører sådan set til dem, der mener, at en person, der er rask, er en person, der ikke er blevet undersøgt. Sådan tror jeg stort set det

forholder sig. Jeg tror desværre, at man kan finde noget på alle, og derfor er det her uendeligt, og derfor bliver vi under alle omstændigheder nødt til at foretage en prioritering. Det, jeg synes vi skal spørge os selv om, er, om vi får mest muligt sundhed for pengene med det system, som vi har i dag.

Jeg synes da også godt, man kan lytte lidt til det og måske også handle lidt, når nu samtlige læger på det store sådan officielle plan siger, at det ikke er hensigtsmæssigt med 1 månedes garanti. Det fører ikke til, at der sker den rigtige prioritering, også fordi det ikke er muligt at foretage en ordentlig planlægning. Kunne man ikke bare lytte til det og spørge: Hvad kan jeg gøre som minister? Ministeren har jo altså nogle muligheder, som vi andre ikke har, for at tale med apparatet, om jeg så må sige, og prøve at sætte nogle undersøgelser i værk. Jeg ville egentlig foreslå ministeren, at han prøvede ligesom at sige: Hvad er det nu, de her læger har sagt til mig? Kunne jeg måske ikke godt, uden at jeg taber ansigt, prøve at lave en kortlægning af, hvad der så er sket? Hvordan kan det være, at antallet af operationer er eksploderet?

Altså, det er vel ikke kun, fordi folk ikke blev opereret før, for det tror jeg de gjorde. Så kunne vi prøve at få en mere videnbaseret dialog i stedet for denne meget ideologiske og helt håbløse dialog, som ikke fører til noget som helst. Det ville jo passe med ministerens – jeg tror, det var ministeren selv, der sagde det – højskoleagtige, reflekterende attitude. Vi Radikale, og det var næsten det, ministeren sagde, plejer jo at sige, at vi ikke er argumentresistente. Det, jeg uendelig gerne ville have, var, at ministeren ligesom heller ikke var argumentresistent, men lidt aktivt prøvede at tænke over det: Er der noget om det, alle lægerne siger?

Det, vi siger her, drejer sig jo om nogle principper. Når vi slår fast, at der til enhver tid skal være et frit valg mellem offentlige sygehuse, er det bare for sige, at sådan er det i dag, og sådan skal det også være fremover. Så siger vi, at der skal være et udvidet frit valg efter enten 1 eller 2 måneder, afhængig af hvor alvorlig ydelsen er. Og så siger vi, at det skal være på baggrund af rådgivning fra de lægefaglige specialråd etc. etc. Ministeren kan sætte det sammen, som ministeren vil. Det, der bare er interessant i den her dialog, er, at de lægefaglige organisationer bredt over hele spektret siger, at det ikke er en god idé med 1 månedes ventetidsgaranti, fordi det skaber nogle forvriddinger i sygehus- og sundhedsvæsenet, som de synes er dårlige.

Det er bare det, jeg vil bede om at man lytter til, navnlig når det er en ny minister, som jeg håber måske stadig kan se en lille smule friskt på tingene, fordi det er et nyt område – jeg er godt klar over, at ministeren ikke er en ny, hvad angår ministererfaring. Men altså, man bør se en smule friskt på tingene på det her område, for vi ved jo godt, at der selvfølgelig inden for det her område ligesom inden for alle mulige andre områder kan være en vis resistens mod at lave tingene om. Den resistens tror jeg endda at ministeren selv har skrevet flere bøger om i sin tid.

Så beder jeg bare ministeren om også her at sige: Det kunne dog godt være, at der var en lille smule resistens her og der, og kunne vi nu ikke prøve at få en undersøgelse af det, så vi fik det her kortlagt? Det er bare det, der skal være min opfordring til ministeren: at han benytter sig af serveretten og selv altså prøver – og måske også indkalder ordførerne – at spørge: Kunne vi finde frem til et eller andet, så vi kunne få kortlagt noget af det her, så vi kunne være fri for den meget stærkt ideologiske diskussion?

Kl. 17:39

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Per Clausen som Enhedslistens ordfører.

Kl. 17:39

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg ved ikke, om jeg helt kan leve op til den radikale ordførers ønske om, at man skal undgå ideologi i de politiske debatter. Men jeg vil prøve at neddæmpe det en lille smule, dels på grund af det relativt sene tidspunkt, dels fordi jeg sådan set synes, at ministeren har givet udtryk for i hvert fald en vilje til at gå ind i en debat. Man kan selvfølgelig sige, at det ikke er sikkert, det er så meget værd, hvis han godt ved, at debatten alligevel skal ende med et bestemt svar, for hvis man samtidig tænker på, hvad konklusionen skal være, kan man jo godt snakke frem og tilbage længe og være meget venlig.

Jeg vil komme med nogle enkelte betragtninger over nogle af de problemer, jeg mener det nuværende system giver os. Det første problem knytter sådan set an til, at man har baseret denne mulighed for et udvidet frit sygehusvalg på, at der er en voksende andel private sygehuse i vores land. Set ud fra regeringens synspunkt er det gået rigtig godt med at øge antallet af pladser på de private sygehuse de seneste år. Ifølge vores nuværende vicestatsminister er det sket på baggrund af, at man har gennemført en systematisk overbetaling af privatsygehuse.

Det har man så gjort op med nu, og nu er disse private sygehuse begyndt at fortælle, at deres økonomi slet ikke hænger sammen. De siger, at de har nogle meget dårlige regnskaber, og at det ser rigtig skidt ud, så risikoen er altså, at hvis man begynder at betale de private sygehuse det, der svarer til, hvad de offentlige sygehuse får, forsvinder de private sygehuse, og så er det her meget omtalte udvidede frie sygehusvalg jo ikke så meget værd, for som det er blevet sagt af flere her i dag, afhænger det jo helt af, at der er et alternativ. Hvis der ikke er noget alternativ, er der ikke noget udvidet frit sygehusvalg, og så har patienterne i virkeligheden ingen rettigheder. Det synes jeg er det ene.

Det andet, som jeg også synes er en problemstilling, er jo noget så kedsommeligt som prioritering og økonomistyring. Jeg har fået et svar fra ministeren, hvoraf det fremgår, at han vil snakke økonomistyring med regionerne, når han skal mødes med dem til forhandlinger, og det synes jeg er rigtig godt og spændende. For det er vel trods alt sådan, at regionerne og sygehuse er sat en lidt vanskelig situation, i og med at de økonomisk set grundlæggende styres af en ramme, men til gengæld er en del af deres behandling afgjort af efterspørgsel. Det betyder selvfølgelig, at man ikke kan slippe for at gennemføre operationerne, fordi patienterne ellers flytter et andet sted hen, så dem vil man naturligvis prioritere og gennemføre i sit eget hus, og det påvirker sådan set hele prioriteringen i sundhedsvæsenet og gør det jo også en lille smule svært at lave en rigtig flot økonomistyring, selv om jeg synes, man må sige, at regionerne og sygehuse jo klarer det bedre end store statslige institutioner som politiet og militæret, og hvem man ellers kunne nævne.

Jeg synes, ministeren skulle gå ind i en servicediskussion og lytte til, hvad regionerne siger om det med økonomistyring. Der er en enkelt økonom og to eller tre andre, der siger det samme, nemlig at det her er dybt problematisk, men det skal jo ikke forhindre, at man går ind i debatten. Selv om jeg fuldstændig deler den opfattelse, som jeg kan forstå ministeren har, nemlig at man ikke skal tro på alt, hvad økonomer siger, tror jeg alligevel det ville være fornuftigt.

Det tredje problem, som jeg synes der er i den måde, systemet kører på nu, er jo, at man ikke kan møde en læge eller en gruppe læger, uden at de taler om overbehandling. Så kan man selvfølgelig på den ene side vælge at sige, at det er deres egen skyld, de kan bare tage sig sammen. Men hvis det på den anden side er sådan, at der er et system med et problem, og man erkender, at det er en udfordring, der skal gøres noget ved, og at det er et kollektivt problem, der eksisterer i systemet, ville det så ikke være klogt at få foretaget en undersøgelse af, om der er noget om snakken, og en undersøgelse af, hvad

der kan være forklaringen, for eventuelt at kunne gøre noget ved det? Det kan jo være, ministeren kan finde noget at gøre ved det her, som ikke betyder, at han behøver at fjerne det udvidede frie sygehusvalg. Det kan man vel sådan set ikke udelukke.

Enhedslisten er ikke medforslagsstiller på det forslag, der er fremsat her. Det er, fordi vi sådan set grundlæggende mener, at hele den tankegang, der ligger bag det udvidede frie sygehusvalg, er forkert. Vi så hellere, at man lavede et sundhedssystem, hvor man ud fra de ressourcer, der nu er stillet til rådighed, udelukkende prioriterede sundhedsfagligt, men der skal da ikke være nogen tvivl om, at hvis man efter et kommende valg vil komme og sige, at man gerne vil vedtage den her ændring af det frie sygehusvalg, vil Enhedslisten selvfølgelig stemme for ud fra den betragtning, at det dog er bedre end det, vi har.

Kl. 17:44

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Jonas Dahl som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 17:44

(Ordfører for forslagsstillerne)

Jonas Dahl (SF):

Det har jo været en interessant debat, selv om det fremskredne tidspunkt selvfølgelig gør, at debatten måske har været kortere, end den ellers ville have været. Det er jo noget, vi har debatteret i Folketinget mange gange: hele diskussionen om behandlingsgarantien, og hvad den rent faktisk har af konsekvenser for det offentlige danske sundhedsvæsen.

Det, der jo er det helt centrale spørgsmål er, om man, som regeringen og Dansk Folkeparti har besluttet at gøre, vælger at gå ind og prioritere en gruppe, som stort set udelukkende består af de ortopædkirurgiske patienter, og som – og det er der jo ikke nogen, der har betvivlet i dag – kommer hurtigt til og får en fin behandling, nogle gange på privathospitaler, men heldigvis ofte på et offentligt sygehus. Der, hvor der er en problemstilling, som vi også bliver nødt til at forholde os til, er med hensyn til, at der så er en række patienter, som desværre kommer bagest i køen, som desværre får en lidt langsommere behandling, og som desværre ikke kan nyde gavn af det udvidede frie sygehusvalg, som regeringen har indført. Hvorfor så det? Jo, det skyldes netop, at det, når man vælger at prioritere ét område, selvfølgelig har nogle konsekvenser, nemlig at man nedprioriterer nogle andre områder.

Det er sådan, at sygehuse i dag står i den situation, at vælger de ikke at prioritere de ortopædkirurgiske patienter, jamen så havner disse patienter på privathospitalerne, hvor man i givet fald skal betale en overpris. Så opstår der et økonomisk problem, således at man havner i en situation, hvor man rent faktisk skal ind og skære i antallet af ansatte.

Jeg kunne godt tænke mig at illustrere det med et eksempel: Regionshospitalet i Viborg. Der er min egen partiformand, hr. Villy Søvnald, i dag. Han havde i øvrigt også inviteret landet statsminister med, men jeg tror ikke, han havde lyst til at deltage, i hvert fald meldte han afbud. Regionshospitalet i Viborg havde i 2009 et underskud på 56 mio. kr. Samtidig har hospitalet i Viborg behandlet 8.000 flere patienter end sidste år, det vil sige, at medarbejderne altså har ydet en ekstra indsats og sørget for, at flere patienter er kommet igennem systemet. Det, der bare er det interessante, er, at havde hospitalet været en privatklinik og havde behandlet patienterne til de takster, man skal betale privathospitalerne – takster, som er fastsat af regeringen – havde regionshospitalet rent faktisk fået 62 mio. kr. ekstra i indtægter. Summa summarum: Så havde man ikke haft et underskud, og man ville ikke stå over for at skulle afskedige medarbejdere, fordi man rent faktisk havde produceret det, man skulle.

Det er jo en interessant sammenligning, for det hospital, der har fokus på overholdelsen af budgetterne, vil i givet fald skulle unnlade

at behandle nogle ekstra patienter. De vil måske alligevel blive tvunget til fyringer, for patienterne vil så gå til privatklinikker, og så vil regionen alligevel få regningen.

Det, der er det vigtige at huske på her, er, at vi skal prioritere patienterne. Vi skal prioritere alle patienter, ikke bare de ortopædkirurgiske patienter, som i givet fald kan søge til privathospitalerne. Derfor skal vi også huske på, at når vi har et eksempel som f.eks. Viborg hospital, hvor man rent faktisk har ydet en indsats, er det jo positivt. Det skal vi huske at rose de ansatte for, og vi skal også huske at rose de ansatte for den ekstraordinære indsats, de har gjort. Derfor nytter det heller ikke noget at afskedige medarbejderne.

Vi skal også huske på, at prioriterer man én patientgruppe – som er det man gør, fordi man ellers bliver udsat for konkurrence fra den private sektor – betyder det, at ressourcerne går fra en anden patientgruppe. Her tænker jeg specielt på de medicinske patienter, som i denne optik kommer bagest i køen. De medicinske patienter bliver nedprioriteret. Der bliver afsat mindre og mindre tid og færre og færre ressourcer, fordi regionerne selvfølgelig prioriterer det akutte og selvfølgelig prioriterer der, hvor de er konkurrenceudsat, og det er netop med hensyn til de ortopædkirurgiske patienter, som ellers vil gå til privathospitalerne. Derfor synes jeg, at der er en problemstilling, og det er også det, vi er nået frem til i dag.

Jeg vil gerne kvittere for det, ministeren sagde. Ministeren sagde, at han lyttede til debatten. Han sagde også på Lægeforeningens årsmøde, at han rent faktisk lyttede og anerkendte, at der var nogle gode argumenter for at kigge på behandlingsgarantien. Det håber jeg ministeren vil efterleve, ikke bare med ord, men også med handling, for vi har behov for en nærmere analyse og nærmere debat af, hvilke konsekvenser behandlingsgarantien har.

Jeg bed mærke i, at ministeren så sluttede af med at sige, citat:

Hvem kan garantere, at ventetiden ikke vil stige, hvis vi vedtager det her forslag?

Jeg vil gerne sige, at jeg ikke kan garantere noget, men jeg tror også, at det er farligt at lave garantier på sundhedsområdet. Jeg tror heller ikke, at ministeren vil eller i givet fald kan garantere, at ventetiden ikke vil falde, hvis vi vedtager dette forslag. Så jeg tror, man skal passe på med at bruge en tom retorik, for netop på sundhedsområdet er det så pokkers vanskeligt at forudsige, hvordan ventetiderne bevæger sig. Det tror jeg sådan set også ministeren vil anerkende.

Kl. 17:49

Jeg bed også mærke i, at Venstres ordfører sagde, at lægen skal gå ind og prioritere. Det er jeg sådan set meget enig i, og det er også derfor, at vi fra forslagsstillernes side har sagt, at hvis vi skal lytte til lægerne, så lad os lytte til Lægeforeningen, som gentagne gange de seneste år har sagt: Vi bliver nødt til at gå ind og prioritere, vi bliver nødt til at se på, hvad det er for nogen patienter, vi prioriterer, og når vi prioriterer nogle patienter, er der nogle andre patienter, som vi nedprioriterer. Derfor er der et behov for at se på det udvidede frie sygehusvalg.

Der var ikke noget klart svar fra Venstres ordfører på, om vi i givet fald kunne lave en høring. Jeg er med på, at dette forslag ikke kan samle bred opbakning i Folketinget i dag, men jeg håber dog trods alt, at vi – også med de ord, der kom fra ministeren – kan få en yderligere udredning fra ministeriet og måske en høring i efteråret, således at vi rent faktisk kan få en debat om denne problemstilling, som jeg hørte ministeren anerkendte er der.

Fra den konservative ordfører var der meget snak om det her med prioritering. Jeg synes heller ikke, jeg fik noget helt klart svar på og en anerkendelse af, at der måske er en udfordring i, at der, når man prioriterer noget, selvfølgelig også er noget andet, man nedprioriterer. Men jeg bed dog mærke i, at ordføreren, efter jeg havde stillet mit andet spørgsmål, sluttede af med at sige, citat: SF vil hæve skatterne. Citat slut. Jeg kan bare slå fast, at det simpelt hen er varm luft, og jeg synes, det er en smule uhæderligt at begynde at benytte sig af

en skattediskussion, når man ikke har mulighed for at give et mod-svar.

Det, vi har sagt fra S og SF's side med »Fair forandring«, er jo netop, at vi har behov for at gå ind og prioritere, og vi har sagt, at vi gerne vil hæve nogle afgifter på cigaretter – noget, som regeringen i øvrigt så sent som i forgårs, tror jeg det var, selv var ude med – og det, vi fra oppositionens side har sagt, er, at de afgifter, vi i givet fald hæver, skal bruges til sundhedsvæsenet, de skal bruges til at prioritere sundhedsvæsenet. Der har regeringen jo valgt en anden linje. Man har valgt at sige, at de forhøjede cigaretafgifter, man får ind, skal bruges til at lette topskatten. Det kan man jo kalde en prioritering, og man kan være enig eller uenig, men det er sådan set det, regeringen selv lagde frem for to dage siden.

I forhold til de andre ordførere vil jeg selvfølgelig gerne kvittere for, at Enhedslisten bakker op om forslaget. Og både fru Lone Dybkjær og fru Sophie Hæstorp Andersen har jo på glimrende vis sagt, hvorfor de er medforlagsstillere på dette forslag. Så der en grund til, at vi rent faktisk fremsætter forslaget i dag, for der er en bred opbakning til det fra oppositionens side.

Fra Dansk Folkepartis ordførers side hørte jeg heller ikke et klart svar på, om man vil være med til en høring, men jeg hørte dog en åbning og således også en erkendelse af, at der er nogle problemstillinger, i forhold til at der er nogle medicinske patienter, som måske bliver skubbet bagest i køen, fordi man prioriterer det ortopædkirurgiske område.

Jeg hørte også en anerkendelse af, at det godt kan være, der er behov for flere midler til sundhedsområdet. Det tror jeg sådan set der er bred opbakning til, ikke mindst fra forslagsstillerne i dag. Men vi har også behov for at sige, at såfremt man prioritere det dårlige knæ, er der måske nogle medicinske patienter, mestendels ældre medicinske patienter, som kommer bagest i køen til behandling på de offentlige sygehuse. Dermed står vi i en situation i dag, hvor den ældre medicinske patient rent faktisk får en dårligere behandling, end vedkommende ville få, hvis man vedtog det her forslag, hvorved man ville give regionshospitalerne nogle muligheder for også at prioritere midlerne fra den ene afdeling til den anden afdeling afhængig af det lægelige skøn.

Det, der jo er det helt centrale i dette forslag og i det, vi lægger frem i dag, er netop, at det skal være lægen, der går ind og prioriterer den enkelte patients behov. Det skal være en læge, der går ind og siger: Ja, nu har du et behov, men du kan måske godt vente en ekstra uge, for så får du noget genoptræning, som netop gør, at når vi sætter et nyt knæ ind, fungerer det faktisk endnu bedre, end hvis vi havde lavet en operation, uden at du havde genoptræning inden. Det er netop derfor, at vi fra oppositionens side i dag fremsætter et forslag, som klart slår fast, at der er behov for en lægelig prioritering, og at der er behov for at se på en ny model for det udvidede frie sygehusvalg.

Jeg håber derfor, at vi i den videre lovgivningsproces i udvalget kan tage debatten videre og kan høre ministeren i forhold til tilsagnet om i hvert fald at kigge på det. Jeg håber også, at vi der kan få et svar på, om man fra regeringspartierne og Dansk Folkepartis side vil være med til at afholde en høring i løbet af efteråret, således at vi kan komme videre i denne debat, og således at vi kan belyse alle de problemstillinger, der er med hensyn til det udvidede frie sygehusvalg.

Kl. 17:53

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Birgitte Josefsen for en kort bemærkning.

Kl. 17:53

Birgitte Josefsen (V):

Jeg synes, at SF's ordfører skulle gå i gang med at prøve at lave sin egen undersøgelse. Nu har jeg i det sidste indlæg her et hav af gange

hørt, at den medicinske patient kommer bag i køen. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at over 80 pct. af de patienter, der bliver indlagt på de medicinske afdelinger, kommer ind akut, så det er altså forrest i køen.

Så må jeg også gøre opmærksom på, at når SF siger, at de vil bruge cigaretafgifterne til at tilføre sundhedsvæsenet nogle flere midler, så skulle SF's ordfører gå ind og google, hvor mange gange man som parti har brugt de cigaretafgifter. Det bliver til ret mange gange – jeg når frem til otte gange, når jeg tæller. Jeg vil sige, at hvis det er den måde, man driver politik på, er vi i hvert fald derhenne nu, at vi skal til at indføre tvangsrygning, for at der er afgifter nok til at opfylde de løfter, som SF står og udstikker.

Kl. 17:54

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 17:54

Jonas Dahl (SF):

Jeg synes, at ordføreren skulle gå ind og læse »Fair Forandring« – lige så vel som at lytterne og seerne kan gå ind på www.fairforandring.dk – for der kan man jo rent faktisk læse, hvordan det er, S og SF har valgt at prioritere de afgiftsomlægninger, som man lægger op til i »Fair Forandring«. Og der står ganske klart, at der er en afgiftsomlægning af cigaretafgifterne, hvor man bl.a. bruger dem til sundhedsområdet. Der er 5 mia. kr., som bliver tilført sundhedsområdet, penge, som regeringen ikke har villet afsætte til sundhedsområdet – så det kan man sige er en prioritering. Og ja, vi prioriterer sundhedsområdet; vi hæver afgifterne på cigaretter, og de penge bruger vi på sundhedsområdet.

Kl. 17:55

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 17:55

Birgitte Josefsen (V):

Jeg har skam læst »Fair Forandring« indtil flere gange. Så sent som her til morgen sad jeg og fulgte tv-udsendelserne, og der kunne jeg se, at Socialdemokratiets fru Mette Frederiksen udskrev et milliardbeløb til folkeskoleområdet. Jeg har konstateret, at Socialdemokratiets formand under et besøg på Rigshospitalet har lovet dem en protonkanon til over 1 mia. kr. Og jeg har også konstateret, at der er blevet lovet ret mange andre ting inden for den ramme, der hedder »Fair Forandring«, så jeg kan sådan set ikke se, at der er ret meget tilbage at levere til sundhedsområdet, når det nu skal i skarp konkurrence med de øvrige områder, som er beskrevet i »Fair Forandring«. Så tallene hænger simpelt hen ikke sammen, og det, man lover, kan simpelt hen ikke gennemføres.

Kl. 17:56

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 17:56

Jonas Dahl (SF):

Jeg synes simpelt hen, det er utroligt, at vi skal have den her diskussion, for det her drejer sig ikke om skattepolitik.

Det, det rent faktisk drejer sig om, er et forslag om at – hvad hedder det? – prioritere sundhedsvæsenet, at prioritere de patienter, der er. Vi har fra SF's side sammen med Socialdemokraterne klart lagt frem, hvad det er, vi vil på skatteområdet. Vi har klart lagt frem, at det vil tilføre sundhedsområdet 5 mia. kr., og hvad er regeringen kommet med? Ikke en lyd. Så jeg synes sådan set, man skulle gribe i egen barm, inden man kritiserede andre.

Så sagde ordføreren i sit første indlæg også, at 80 pct. af de medicinske patienter bliver indlagt akut og bliver behandlet akut. Det er jo vældig interessant. Man kan jo kun retorisk spørge retur: Hvad så med de andre 20 pct.? Skal de vente i evigheder, fordi regeringen ikke vil vælge at prioritere den gruppe? Det kan man jo bare tænke over, og jeg synes måske, det kunne være interessant at spørge: Hvor mange af de her 20 pct., hvor mange tusinde patienter er det så i givet fald, der skal vente i unødigt lang tid, fordi regeringen vælger at prioritere en gruppe, som kan gå til behandling på privathospitalerne, mens den medicinske gruppe skal stå og vente?

Kl. 17:57

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Vivi Kier for en kort bemærkning.

Kl. 17:57

Vivi Kier (KF):

Jeg kan godt mærke, at hr. Jonas Dahl bliver lidt irriteret over de spørgsmål, vi stiller, men når vi stiller spørgsmålene, er det jo sådan set, fordi det resumé, der så kom her i talen, handlede om alle mulige andre ting end det, som hr. Jonas Dahl tilsyneladende gerne vil diskutere, nemlig ventelister og det udvidede frie sygehusvalg.

Så må jeg bare sige, at når hr. Jonas Dahl bliver irriteret over, at jeg konkluderede, at SF gerne vil sætte skatterne op, var det jo, fordi hr. Jonas Dahl direkte stillede mig et spørgsmål, hvori der blev sagt, at vi har gjort det umuligt for regionerne at hæve skatterne. Deraf kan jeg kun udlede, at SF også på det område gerne vil hæve skatterne.

Kl. 17:58

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 17:58

Jonas Dahl (SF):

Jamen det står meget klart, men det er jo tydeligt, at man åbenbart ikke har læst »Fair Forandring«. Der står sådan set meget klart, at der ikke ligger nogen skatteudskrivningsret. Men det, vi bare konkluderer, er, at hvis man ikke vil give regionerne ekstra penge fra statens side, er det klart, at når regionerne ikke selv kan udskrive skatter, er det svært for regionerne at få ekstra penge. Det er jo sådan set bare en ganske simpel konklusion. Derfor siger vi så fra S og SF's side, at vi gerne vil prioritere regionerne, og derfor lægger vi i »Fair Forandring« op til at tilføre regionerne yderligere 5 mia. kr. til sundhedsområdet. Det synes jeg egentlig er rimelig klar tale.

Men for lige at tage fat i, hvad det her forslag faktisk drejer sig om, vil jeg sige, at det netop drejer sig om, at man skal gå ind og lave en differentieret behandlingsgaranti, således at de mest akutte, altså dem, der har det største behov ud fra en lægefaglig vurdering, skal behandles først. Jeg synes måske, at ordføreren skulle tænke lidt over, hvordan De Konservative stiller sig til den problemstilling.

Kl. 17:59

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Vivi Kier.

Kl. 17:59

Vivi Kier (KF):

Lad mig starte med den. Det sagde jeg i min tale. Akutte patienter bliver behandlet akut på landets sygehuse, så lad os ikke trampe mere i den.

Så bliver jeg altså lige nødt til at sige, at jeg jo godt kan høre, at man gerne vil tilføre regionerne penge til sundhedsvæsenet, og det mener man ikke regeringen har gjort. Jeg må lige igen pointere, at vi har givet mere end 21 mia. kr., og i det sidste forslag, hvor vi er ude

og snakke om den her økonomi, har vi tilkendegivet, at der skal tilføres sundhedssektoren 5 mia. kr. Jo, vi er meget optaget af det.

Jeg må sige, at jeg har læst »Fair Forandring«, men jeg har også fulgt alle de løfter, SF har været ude at give, og jeg har skrevet dem ned i min lille bog et for et, og jeg må sige, at de der cigaretafgifter ikke holder til alle de løfter, der er givet, så jeg er nødt til at støtte fru Birgitte Josefsen og sige, at vi virkelig skal have danskerne til at ryge endnu mere.

Kl. 17:59

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 17:59

Jonas Dahl (SF):

Jeg er glad for, at den konservative ordfører skriver alle de løfter ned, som SF kommer med, for så kan ordføreren også se frem til, at de netop bliver gennemført under en ny regering. Jeg glæder mig så-dan set til at få den debat.

I forhold til den her fremskrivning af, at man siden 2001 har brugt x antal mia. kr. mere, kunne jeg sådan set retorisk godt have lyst til at spørge retur: Jamen kan ordføreren så ikke bare bekræfte, at bruttonationalproduktet sådan set også er steget i den mellemliggende periode? Altså, det er jo nemt at sige, at inden for de sidste 100 år er der sket en forøgelse af sundhedsvæsenets bevillinger. Ja, for nu stiger bruttonationalproduktet løbende år for år, så derfor bliver der selvfølgelig tilført flere midler.

Det, der er det centrale her, er, at vi kan se på landets sygehuse, at man står over for en masse afskedigelser. Det kan seerne og lytterne så tænke lidt over. Men det, der er det centrale i den her sag, er jo netop spørgsmålet om, at man skal have et udvidet frit sygehusvalg, hvor en bestemt patientgruppe, nemlig den, der benytter sig af de ortopædkirurgiske behandlinger, kommer foran i køen, og hvor de medicinske patienter bliver efterladt i stikken. Vi kunne selv høre fra Venstres ordfører tidligere, at der altså åbenbart er 20 pct. af de medicinske patienter, som ikke bliver behandlet akut, og som bare må vente på, at der bliver plads på et offentligt sygehus, fordi de ikke er dækket af nogen form for garanti. Det synes jeg sådan set burde give stof til eftertanke.

Kl. 18:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 18:01

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Kan ordføreren ikke bekræfte, at de akutte kirurgiske patienter selvfølgelig også kommer til med det samme? Brækker man et eller andet i en trafikulykke, kommer man selvfølgelig også til med det samme, men det betyder åbenbart, det stadig væk er godt, at regeringen vil være med til at prioritere de sidste 20 pct. planlagte kirurgiske patienter.

Når man så taler om de 20 pct. medicinske patienter, kan ordføreren så ikke også bekræfte, at vi jo allerede i Sundhedsudvalget har drøftet nogle af dem? For nylig havde vi besøg af en lang række respiratorpatienter, som havde det tilfælles, at de var kørestolsbrugere og stod på en venteliste til at få en hjemmerespirator og risikerede at dø, mens de stod på den venteliste. Kan ordføreren ikke også bekræfte, at der findes nyresyge, som venter på transplantationer, men som kan fortælle historier om, at de ikke kommer til at foregå, fordi de prioriteres ned, og kan ordføreren ikke også bekræfte, at der er 1 ½ til 2 års ventetid, hvis man er smertepatient?

Kl. 18:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 18:02

Jonas Dahl (SF):

Jo, jeg kan bekræfte, at det er sådan i dag, at hvis man er akut patient, både kirurgisk og medicinsk, bliver man behandlet akut, og det er jo heldigvis tilfredsstillende, at man bliver behandlet akut.

Men jeg kan også bekræfte, at vi faktisk havde besøg af en ganske stor mængde respiratorpatienter, som jo netop bekræftede, at der var nogle relativt lange ventelister. Her havde det sådan set ikke bare nogle små konsekvenser, det havde jo den konsekvens, at såfremt man ikke fik en respirator i tide, jamen så endte det jo simpelt hen med, at man blev kvalt. Det er selvfølgelig et spørgsmål om, hvordan man vælger at gå ind og prioritere. Det er selvfølgelig altid et politisk spørgsmål, og derfor er det selvfølgelig også et spørgsmål, der er helt centralt i dag, netop om man vælger at prioritere én gruppe patienter, eller man rent faktisk vælger at sige, at der også er andre grupper, som kunne have gavn af det her.

Der må vi jo sige, at der selvfølgelig er nogle meget store forskelle på de patienter, den ene og den anden vælger at prioritere. Og det her forslag lægger netop op til, at der skal være en bred prioritering, således at det akutte selvfølgelig altid bliver prioriteret akut og bliver behandlet med det samme, men at der også bliver sat fokus på netop de medicinske patienter, som i dag står uden muligheder for at få den hurtige behandling, de faktisk også har behov for.

Kl. 18:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

**4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 206:
Forslag til folketingsbeslutning om en indsats for øget kvalitet i rengøringen på sygehuse.**

Af Jonas Dahl (SF) m.fl.
(Fremsættelse 07.04.2010).

Kl. 18:03

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Forhandlingen er åbnet. Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 18:04

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil prøve at fatte mig i korthed. Det er vigtigt, at der er rent på hospitalerne, og det er rigtigt nok, at der er problemer visse steder. Statens Serum Institut overvåger med jævne mellemrum, hvordan det går med antallet af sygehuserhvervede infektioner, altså antallet af patienter, som er blevet syge på sygehuse. I 2008 var det 8,7 pct., i 2009 var det faldet til 8,3 pct., og i 2010 var det faldet til 8,2 pct.

Det er selvfølgelig 8,2 pct. for meget. En del af det skyldes dårlig rengøring, noget af det er svært at undgå, men noget af det kunne uden tvivl være undgået, og derfor er det berettiget at drøfte, hvordan rengøringen kan forbedres. Spørgsmålet er bare, hvem der skal have ansvaret for det. Er det virkelig en god idé i at lave mere bureaukrati, flere regler, flere manualer, som man skal slå op i på sygehuse, eller skulle vi i stedet placere ansvaret dér, hvor det hører hjemme, nemlig i regionerne, eller rettere sagt i sygehusledelserne, eller måske endnu bedre i afdelingsledelserne? Det er jo der, hvor efterprøvningen af, om der er gjort rent, skal foregå.

Den kvalitetsmodel, der er udviklet, er et ledelsesværktøj og et kvalitetsudviklingsværktøj. Når den bliver indført, er jeg sikker på, at både hygiejnen og rengøringen får et løft. Der er i disse år stignende opmærksomhed på patientsikkerheden og på at sikre, at sundhedsvæsenet i hvert fald ikke skader patienterne. Jeg tror ikke, at vejen frem er at få flere regler og flere kontrolinstanser, jeg tror, at vejen frem er at få skabt en kultur, en måde at tænke på, få indøvet nogle vaner, når det gælder hygiejne, håndhygiejne osv., som sikrer, at færre patienter bliver syge på sygehuse.

Kl. 18:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 18:07

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil bare gerne i forbindelse med rengøring og hygiejne have ministeren til at bekræfte, at man fra Folketingets side jo ikke har været bange for at blande sig, når det handler om vores fødevarer, altså at stille krav om, at der f.eks. skal være hygiejnekurser, før man får lov til at sælge pølser fra pølsevogne, eller at der f.eks. skal være kurser i rengøring. Så hvorfor er det, at man ikke på det her område tør lade sig inspirere af et sted, hvor Danmark faktisk er førende internationalt, for det er vi jo netop i det at skabe sunde fødevarer til eksport? Her kunne vi lade os inspirere af det område i forhold til sundhedsområdet og dermed være med til at mindske det antal af infektioner, der sker årligt.

Kl. 18:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 18:07

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, der er forskel på de utallige detailhandlere, vi har, pølsevogne med Kresten Poulsgaard og andre, grillbarer og andre steder, hvor vi indtager føde, og så på vores store højt specialiserede sygehuse bemandet med eksperter, med ledelser med et klart ansvar. Jeg synes ikke, man kan sammenligne de to ting. Så tak for spørgsmålet.

Kl. 18:08

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 18:08

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det tror jeg faktisk jeg er meget uenig i. Det er jo sådan, at i fødevarerindustrien, hvor man f.eks. forarbejder kød eller laver salater eller alle mulige andre ting, foregår det jo også under fabrikslignende forhold og med høj ekspertise, og hvis ikke der var den ekspertise til stede og den meget, meget høje hygiejne, ville man jo se partier af kød eller andet komme tilbage fra de lande, som havde købt det, f.eks. ville dansk bacon jo komme retur, hvis man ikke netop i Danmark havde specialiseret sig i det her område med at nedbringe infektioner fra kød og andre fødevarer virkelig markant.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvorfor vi skal være så lukkede, at vi ligesom ikke vil anerkende, at når det handler om det område med fødevarer, har Danmark været med til at tage nogle rigtig betydelige skridt og lavet forskning på området, men på sundhedsområdet må vi ikke lade os inspirere af det, hvis det kunne være til gavn for patienterne. Det forstår jeg ikke.

Kl. 18:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 18:09

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Må jeg ikke stille et modspørgsmål: Hvorfor skal det være så bureaukratisk og centralistisk? Hvorfor kan vi ikke opdrage ledelser her i landet? Og når vi laver en kvalitetsmodel og laver åbenhed om resultater, er det jo, for at ledelserne skal blive holdt op mod deres resultater og draget til ansvar for dem. Det er det, der er vejen frem efter min mening.

Kl. 18:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Jonas Dahl for en kort bemærkning.

Kl. 18:09

Jonas Dahl (SF):

Jeg vil bare høre, om ministeren ikke også kan bekræfte, at det, der ligger i det her forslag, jo nemlig er, at rengøringspersonalet skal have et minimumskursus på bare 2 uger, hvorimod det rent faktisk er tilfældet i dag, at man kan komme ind fra gaden og få en kost i hånden, og så kan man blive sat til at gøre rent på en intensivafdeling. Kan ministeren ikke godt forstå, at der muligvis nogle gange kan være nogle rengøringsmedarbejdere, som selvfølgelig måske ikke helt er klar over, hvordan man gør rent på en intensivafdeling, og at det i sidste ende får konsekvenser for patienterne?

Kl. 18:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 18:10

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, det er mere betryggende, hvis der er en ansvarlig ledelse, som også har ansvaret for, at rengøringsarbejderne ved, hvad de gør, og ved, hvordan de skal gøre. Det synes jeg er mere betryggende end at sætte sin lid til nogle centrale regler og nogle uddannelseskra, som måske er mere form end indhold.

Kl. 18:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Jonas Dahl.

Kl. 18:10

Jonas Dahl (SF):

Jamen vil ministeren ikke give mig ret i, at hvis ... [Lydudfald] i forbindelse med rengøringen, så er muligheden jo faktisk at uddanne rengøringspersonale, lige så vel som vi uddanner alle andre faggrupper, som i øvrigt arbejder på danske sygehuse. Og det er sådan med uddannelse, det burde ministeren jo også vide som tidligere undervisningsminister, at det jo sådan set fremmer vidensniveauet, og det øger også de kompetencer, som de medarbejdere står med. Og hvis man nu først har fået et kursus, kan det også godt være, at man lige så stille kan få nogle andre kurser, således at man kan få nogle bredere arbejdsopgaver. Det er jo netop det, der øger motivationen til rent faktisk at blive på arbejdspladsen, således at man ikke stopper igen efter ½ år og derved medvirker til det høje flow, der er i rengø-

ringsjob i dag. Det kunne jo godt være en mulighed. Har ministeren overvejet det?

Kl. 18:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 18:11

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er meget mere optaget af noget andet, nemlig at man på rengøringsområdet ligesom på andre felter prioriterer rigtigt. For det, vi taler om her, er jo ikke, om der ligger et karamelpapir ved indgangen. Det, vi taler om, er, at der, hvor patienterne kan blive inficeret, skal der være fuldstændig rent. Og det er altså svært at skrive ned i et cirkulære og i uddannelsesbeskrivelser. Her er det de ansvarlige på afdelingen og på sygehuset, som skal sørge for det. Jeg så så sent som forleden et interview med en sygehusedirektør, som ganske klart tog ansvaret for det, også for de problemer, der havde været. Han stillede op, fordi der havde været problemer.

Der skal være åbenhed om problemerne. Borgerne og patienterne skal informeres. Og derefter skal ledelserne holdes op på, om de får gjort noget ved det.

Kl. 18:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 18:12

Lone Dybkjær (RV):

Et konkret spørgsmål: Hvor meget svarer de 8,2 pct. til i patienter? Hvor mange tusinde drejer det sig om?

Det andet er, at man jo næsten fristes til at sige, at rengøring ikke anses for noget som helst. Det er faktisk en fagdisciplin, og derfor undrer det mig, at en tidligere undervisningsminister kan sige, som han siger, nemlig at der ikke er behov for uddannelse inden for det her felt. Det er der da.

Så vil jeg så sige generelt, at hvis man går rundt og kigger på afdelingerne, og hvis man i øvrigt går rundt i al almindelighed og kigger på rengøringsstandarden, så ved man jo udmærket godt, at hvis der sådan er lidt karamelpapir hist og pist, hvad enten det er ved indgangen eller andre steder, påvirker det den generelle attitude til, hvordan man håndterer det her med, at man smider papir, eller hvordan kvaliteten i øvrigt er.

Kl. 18:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 18:13

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Nu kan jeg jo ikke stille spørgsmål, men det skulle da undre mig, om ikke fru Lone Dybkjær er enig med mig i, at rengøring er vigtigere nogle steder end andre, og at det afgørende er, at der ikke listes stafylokokker ind i sårene på folk, så de skal ligge 3 måneder ekstra på hospitalet. Det må være det, der er det altafgørende. Og derfor er der forskel på rengøring og rengøring. Det er blot det, jeg siger. Og hvem er det, der skal prioritere? Det er ledelsen.

Kl. 18:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lone Dybkjær.

Kl. 18:14

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er helt forbløffet, når det er en tidligere undervisningsminister, der står her og siger det. Og jeg synes, det er en nedgøring af områ-

det. Jeg tror, at den generelle holdning til det her er, at det bare er sådan noget, kvinder har rendt og lavet igennem årene.

Det, man kan sige, er, at hvis en ledelse skal påtage sig et ansvar, skal det også være muligt at rekruttere noget personale, og så er det klart, at det er én form for rengøring på en intensivafdeling, og det er en anden form for rengøring andre steder. Jeg vil gerne sige, at stafylokokkerne altså udmærket også kan forekomme på stuerne. De er jo ikke kun på intensivafdelinger.

Så jeg forstår ikke holdningen til det. Jeg siger ikke noget om en masse bureaukratiske regler, jeg siger bare: Rengøring er et fag, og det vil jeg gerne have at det bliver anerkendt som.

Kl. 18:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 18:14

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Man kan jo misforstå alt, og man kan problematisere alt. Jeg har ikke sagt, at uddannelse er dårligt, jeg har ikke sagt, at det er overflødig, jeg har tværtimod sagt, at der er visse steder – og det er da både på operationsstuer og på de stuer, hvor folk ligger med sår – hvor det er altafgørende, og der har man vel brug for mere uddannelse, end man har, hvis man skal gøre rent ved indgangsporten. Det er blot det, jeg siger. Jeg bruger det jo blot som argument for, at det er ledelsen, som skal prioritere, i stedet for at vi skal lave firkantede regler, der skærer alle over en kam og gør alting lige vigtigt.

Kl. 18:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Flemming Møller Mortensen for en kort bemærkning.

Kl. 18:15

Flemming Møller Mortensen (S):

Tak for det. Til fru Lone Dybkjær og til ministerens orientering kan jeg sige, at de 8,2 pct. af patienterne på landsplan, som får en infektion, svarer til ca. 100.000 patienter om året – 100.000 patienter – så alvoren er trukket op.

Ministeren nævner Den Danske Kvalitetsmodel. Det er et digert værk, det er noget af et dokument, der er noget papir heri, og der går mange mandskabstimer ude på sygehusene med at arbejde med den her i øjeblikket frem til 2012, hvor sygehusene skal være akkrediteret efter Den Danske Kvalitetsmodel.

Ministeren fæster stor lid til Den Danske Kvalitetsmodel. Mit spørgsmål til ministeren skal være: Set i forhold til rengøringen kan ministeren så ikke lige forklare mig, hvad det er, der står i den her, som har direkte med beslutningsforslaget i dag at gøre?

Kl. 18:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 18:16

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Nu står jeg ikke med rapporten, men den handler jo om kvalitet i almindelighed, den handler også, så vidt jeg husker, om ledelse og om uddannelse. Det var derfor, jeg tillod mig at nævne den.

Det vigtige ved den er jo, at den bygger på den tankegang, at vi skal opbygge stærke ledelser, kvalitetsledelser, som styrer ved hjælp af mål og resultater og ikke gennem, at vi har vedtaget nogle firkantede minimumsregler, eller hvad det nu kan være.

Kl. 18:17

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 18:17

Kl. 18:20

Flemming Møller Mortensen (S):

Statens Serum Institut arbejder rigtig meget med infektioner og profylakse af infektioner. Derudefra siger man, at Den Danske Kvalitetsmodel er et udmærket element, men det skal kobles på to andre elementer: sikring af en velfungerende, velnormeret hygiejneorganisation, samt at man skal gøre brug af en lang række standarder for, hvordan de enkelte procedurer, eksempelvis rengøring, skal finde sted på sygehuse.

Det, vi taler om i dag, er lige nøjagtig at få standarden lagt fast, så man på alle Danmarks sygehuse gør rent på samme måde, fordi infektionerne er problematiske. En resistensudvikling på ét sygehus kan være en alvorlig katastrofe for hele landet. Så der er vel ikke noget i vores beslutningsforslag fra oppositionen i dag, der modsiger det, ministeren siger, og det, Statens Serum Institut siger.

Kl. 18:18

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 18:18

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Hvad er det, der gør hr. Flemming Møller Mortensen og fru Lone Dybkjær og mig så meget klogere end sygehusledelserne? Hvad er det for en manglende ydmyghed over for de dygtige folk, vi har sat til at lede vores hospitaler? Hvis der er nogen, der kender de her problemer, er det jo dem, og jeg nævnte en, som tager ansvar.

Hvis der skal laves regler, ville jeg da foretrække, at man indgik nogle aftaler, at det drejede sig om en prototype eller et blødt styringsmiddel på anden måde. Der er jo så meget dialog om, hvordan man kan forbedre tingene. Jeg kan bare ikke gå ind for det forslag, der ligger på bordet, fordi jeg synes, det umyndiggør ledelserne.

Kl. 18:19

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ministeren. Fru Birgitte Josefsen som ordfører for Venstre.

Kl. 18:19

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i Venstre er af den holdning, at der skal være rent på sygehuse, og at der skal sikres arbejdsgange og procedurer, som sikrer gode hygiejniske principper og standarder overalt og altid. Det skylder vi enhver patient og medarbejder, der bevæger sig rundt på de danske sygehuse. Det handler nemlig om liv og førlighed.

Når vi siger nej til at støtte beslutningsforslaget, er det, fordi vi tror på Danske Regioner. Vi tror på, at de både kan og vil løse opgaverne, også når det handler om rengøring og i det hele taget om at sikre gode hygiejniske principper på sygehusene og de øvrige institutioner, som de har ansvaret for. Det er jo især dem, der har ansvaret for den gode sygehusdrift og for, at der udføres de rigtige procedurer ude på sygehusene.

Så skal vi ikke stå her i dag og kloge os og sige til de mange medarbejdere og politisk valgte ude i regionerne, at de ikke kan finde ud af at løse opgaven. For hvis det er det, vi mener, skal regionerne nedlægges, og jeg ved ikke, om det er det, SF, som jo har fremsat det beslutningsforslag, vi behandler i dag, vil.

Kl. 18:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Jonas Dahl for en kort bemærkning.

Jonas Dahl (SF):

Jeg tror ikke, at der er nogen, der er i tvivl om, at SF ikke vil nedlægge regionerne, men man kan jo nogle gange være i tvivl om, om det rent faktisk er Venstres politik. Men det kan fru Birgitte Josefsen jo passende svare på senere.

Det, jeg egentlig synes er det interessante, er jo, at de faglige organisationer faktisk har sagt, at de synes, at der er behov for mere uddannelse. Der er sådan set faglige organisationer og medarbejdere, som siger, at de gerne vil have den her 2-ugers-uddannelse. Synes fru Birgitte Josefsen ikke, at det var værd at lytte til som regionsmedlem, men også som Venstres ordfører? Når der rent faktisk er en efterspørgsel fra de faglige organisationers side, er det så ikke muligvis, fordi det netop kan medføre, at vi højner den kvalitet, som er i rengøringen? Så vil fru Birgitte Josefsen ikke medgive, at en efterspørgsel fra medarbejdernes side måske også burde give overvejelser om, om vi ikke skulle indføre en uddannelsesindsats?

Kl. 18:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 18:21

Birgitte Josefsen (V):

Som jeg var inde på i min ordførelse, er det regionerne, der har ansvaret for at drive sygehusene og også for at sikre, at der er den rigtige uddannelse til stede i forhold til de opgaver, der skal løses. Så er der brug for at sætte et uddannelsesforløb op for rengøringsassistenter eller andre faggrupper, er det jo regionen som arbejdsgiver og driftsansvarlig, der har ansvaret for det. Og jeg er sikker på, at man tager den opgave alvorligt ude i regionerne.

Kl. 18:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Jonas Dahl.

Kl. 18:21

Jonas Dahl (SF):

Men det er dog alligevel interessant, at der er nogle faglige organisationer, som faktisk efterlyser, at der bliver sat fokus på rengøringsindsatsen, fordi man anerkender, at der er et problem, fordi man faktisk anerkender, at der er op mod 100.000 danskere, som bliver ramt af infektioner på landets sygehuse i løbet af 1 år. Det er vel interessant nok, og derfor er det vel også interessant, hvis Folketinget rent faktisk lovgiver om, hvilken uddannelsesmæssig baggrund man skal have for at gøre rent på landets sygehuse, bl.a. på intensivafdelinger, hvor folk ligger meget, meget syge, lige så vel som vi i øvrigt har lovgivet om bl.a. lægers uddannelse og en lang række andre faggruppers uddannelse.

Der er jo faktisk stillet en række lovkrav til de pågældende uddannelser. Så er det vel også rimeligt i forbindelse med netop rengøringspersonalet, altså at der sådan set også er nogle krav til den gruppe. Og når nu medarbejderne faktisk selv efterspørger det, er det så ikke også en overvejelse værd for Venstre at følge den efterspørgsel, som er fra de faglige organisationers side?

Kl. 18:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 18:22

Birgitte Josefsen (V):

Jeg synes, at medarbejderne skal rette den henvendelse til det rigtige sted, nemlig til Danske Regioner, som har ansvaret for at drive syge-

husene og også har ansvaret for at sikre, at der er de rigtige kvalifikationer til stede med henblik på at løse de opgaver, der skal løses.

Kl. 18:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 18:23

Lone Dybkjær (RV):

Man kan jo altid diskutere, hvem det er, der skal stille krav til hvad. Men vi har jo f.eks. en sygeplejerskeuddannelse, som fru Birgitte Josefsen selv kender bedre end jeg i hvert fald gør, og det var vel ikke regionerne, eller hvem det nu var, altså amterne, der i sin tid stillede krav til den uddannelse, eller var det? Så det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Mener fru Birgitte Josefsen, uanset hvem der har ansvaret, at rengøringen, når det drejer sig om rengøring på intensivafdelinger eller for den sags skyld i al almindelighed, men i hvert fald på et hospital, er et fag?

Kl. 18:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 18:23

Birgitte Josefsen (V):

Der er mange måder at gøre rent på, og når man skal gøre rent på et sygehus, uanset om det er på en intensivafdeling eller en anden afdeling, skal man jo vide, hvordan man gør rent. Og jeg har også den erfaring, at der ikke er nogen, der sendes ind for at gøre rent på et sygehus, hvis ikke de har gennemgået et kursusforløb.

Kl. 18:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Lone Dybkjær.

Kl. 18:24

Lone Dybkjær (RV):

Er fru Birgitte Josefsen sikker på, at det faktisk er sådan, at der findes organiserede kursusforløb, så man ikke tager folk ind direkte fra gaden? Det er ikke lige mit indtryk, når jeg ser folk smutte rundt på afdelingerne og gøre rent. Det er heller ikke mit indtryk, at alle steder er præget af stor rengøring.

Kl. 18:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 18:24

Birgitte Josefsen (V):

Som jeg har svaret, er det jo arbejdsgiveren og dem, der har driftsansvaret, der har ansvaret for, at der er de rette kompetencer til rådighed til at løse de opgaver, der skal løses. Derfor har jeg også tiltro til, at dem, der har det ansvar, sikrer, at de kvalifikationer er til stede.

Kl. 18:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Flemming Møller Mortensen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 18:25

(Ordfører)

Flemming Møller Mortensen (S):

Socialdemokraterne støtter naturligvis forslaget her, som er fremsat af SF. Det gør vi ud fra, at problemet er synligt for enhver, og at omfanget af infektioner på sygehusene er meget stort. Omkostningerne for ikke bare patienterne og de pårørende, men også for samfundet,

er rigtig store i den her sammenhæng. Det kan ikke være rigtigt, at vi her i Folketingssalen skal høre politikere, som taler imod, at man gør tingene bedre, end man gør i dag, når problemet er tydeligt for enhver.

Lad mig blot lige ridse problemets omfang op igen: 8,2 pct. af alle patienter, som bliver indlagt på danske sygehuse, pådrager sig en infektion under indlæggelsen. I gennemsnit betyder det, at de her mange patienter må ligge ekstra 7 dage på sygehuset. Det giver i omegnen af 700.000 indlæggelsesdage i Danmark om året, vel at mærke på et tidspunkt, hvor kapaciteten er presset i det danske sundhedsvæsen – for slet ikke at tale om, hvad det koster, at så mange får infektioner.

Vi støtter forslaget, og der er jo lige umiddelbart efter behandlingen af det her beslutningsforslag igen et forslag, som handler om hygiejne på sygehusene, og der vil jeg naturligvis komme lidt mere ind på de her detaljer.

Men når ministeren har svaret her, at man nu har indført Den Danske Kvalitetsmodel, at regeringen sætter meget stor lid til den, og at den vil rette op på både kvaliteten og problemerne her, må jeg blot sige, at Den Danske Kvalitetsmodel giver en organisatorisk ramme, men der er meget, der mangler i den. Alle, der arbejder med det her område, ved, at der skal puttes væsentlig flere detaljer ind i den organisation, som Den Danske Kvalitetsmodel sætter en ramme for.

Når man taler om uddannelsen af personalet, vil jeg sige, at det er en klar socialdemokratisk holdning, at der kan være et incitament til at få lavet en endnu bedre formalisering af uddannelsen set i forhold til at rekruttere og anerkende det personale, som løser en særdeles væsentlig samfundsopgave i hverdagen, for netop at sikre, at rengøringsfunktionen på sygehusene er af allerhøjeste kvalitet. Mange gange sniger der sig jo den misforståelse ind, at rengøring er noget sekundært, og der må jeg blot sige, at set i forhold til sygehusdrift er rengøring ikke noget sekundært, men nøjagtig lige så primært som mange andre funktioner i og omkring det at behandle og pleje patienterne.

I forhold til det med en kontrol- og vejledningsenhed er det en socialdemokratisk holdning, at vi skal have ensartethed på rengørings- og hygiejneområdet i sundhedsvæsenet. Vi ved, at bliver det lagt over til at være en almindelig regional opgave at fastsætte og formulere, hvordan man vil gøre det i den enkelte region, får vi forskellighed, og vi ved også, at det kommer til at ligge under for økonomisk formåen og mulighed, og dermed kan kvaliteten også blive trykket. Det er ikke rigtigt. Det er ikke rimeligt at gøre det på den måde, når sundhedsvæsenet skal leve op til at være et sundhedsvæsen i verdensklasse, som både oppositionen og den nuværende regering siger det skal. Nej, kvaliteten og patientsikkerheden må være i højsædet.

Det her forslag kan støttes fra socialdemokratisk side.

Kl. 18:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Liselott Blixt for en kort bemærkning.

Kl. 18:29

Liselott Blixt (DF):

700.000 indlæggelser kan man undgå. Jeg kunne godt tænke mig at få et beløb på, hvor meget man kan spare på det område. Og så vil jeg gerne spørge ordføreren: Hvem har ansvaret for, hvordan penge bliver brugt ude i de enkelte regioner?

Kl. 18:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 18:29

Flemming Møller Mortensen (S):

8,2 pct. af patienterne får en infektionpådragelse, mens de er indlagt. Det er 8,2 pct. af alle dem, der bliver indlagt, og det er ca. 100.000 patienter om året. Det er nogle tal, der ligger, og de er ikke mere end 2 år gamle, så jeg kan sagtens finde referencen, og de kommer fra Statens Serum Institut. De viser, at gennemsnitsindlæggelsestiden forlænges med 7 dage. 100.000 patienter i 7 dage ekstra, det er 700.000 liggedage på sygehusene.

Det, der er blevet sagt fra eksperter side i Danmark, er, at man vil kunne reducere det med 25-50 pct., hvis man sætter alt ind. Det er deres bedste bud. Og det vil sige, at med det bedste bud, hvis man gør allermest, kan man reducere det med måske 350.000. Men lad os så blot sige, at kan vi reducere det med 15, 20 eller 30 pct., så tænke på de vilkår, patienterne vil få, hvis ikke de får en infektion, men tænke også på samfundsøkonomien. Og samfundsøkonomien er anslået til ca. 1,2 mia. kr. i 2000-kroner.

Kl. 18:31

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Liselott Blixt.

Kl. 18:31

Liselott Blixt (DF):

Det var en rigtig god og lang forklaring på, hvorfor det blev 700.000 indlæggelsesdage. Det, jeg godt kunne tænke mig at få ordføreren til at fortælle, er, hvem det er, der har ansvaret, og hvem det er, der har incitamentet til at spare nogle penge og bruge pengene på de mennesker, der skal have behandling, i stedet for. Formanden for regionerne er socialdemokrat. Burde han eventuelt ikke tage initiativ til det her, eller skal vi bare nedlægge de regioner, for så kan vi sidde her og bestemme, hvad der skal ske?

Kl. 18:31

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 18:31

Flemming Møller Mortensen (S):

Den socialdemokratiske holdning er jo, at det her er et fælles ansvar. Vi er bare et lillebitte land, og det kan ikke nytte noget, at vi har forskellige vilkår i regionerne. Det kan ikke nytte noget, at vi ligesom kan sige, at uddannelsesniveaulet ikke er et nationalt anliggende i forhold til at få rettet op på de her ting. Og i forhold til, om regionerne bærer et ansvar, vil jeg sige, at regionerne naturligvis bærer et ansvar, men det er ikke sådan, at vi kan fralægge os et ansvar her.

Kl. 18:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Liselott Blixt som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 18:32

(Ordfører)

Liselott Blixt (DF):

Det undrer mig lidt, at man ikke har slået de to beslutningsforslag sammen, for vi kommer til at stå og sige mange af de samme ord om mange af de samme ting i de to forslag.

Hygiejnstandarden på de danske sygehuse har de sidste år været genstand for en øget opmærksomhed, og derfor har det her forslag også været oppe at vende flere gange. Dansk Folkeparti har flere gange påpeget problemer med rengøringsstandarden på de danske sygehuse, og vi er enige i, at de danske sygehuse kan gøre det meget bedre, i hvert fald når man taler om hygiejnen, netop fordi så mange

patienter, der er indlagt på sygehusene, får forlænget deres sygehuseophold, fordi de bliver ramt af en sygehusinfektion.

Kvalitetsreformen skulle netop tage udgangspunkt i de problemer, der kan opstå på de enkelte afdelinger. At det kunne være bedre mange steder, kan vi ikke være uenige om. Sygehusene har med deres akkreditering, som snart er udrullet på samtlige sygehuse, gjort et stort stykke arbejde, og vi kan på mange sygehuse se, at der er iværksat arbejdsgange, der skal minimere spredning af smitte.

Flere sygehuse har hygiejnesygeplejersker, der skal være med til at forebygge infektioner. Deres arbejde er at tjekke kvaliteten af hygiejnen i afdelingerne; at undervise personalet i hygiejne og smitteafbrydelse; at have speciel fokus på holdhygiejne, da det er den største smittespredningskilde; og at rådgive afdelingerne i forbindelse med smitsomme infektioner. Derfor har Dansk Folkeparti over for ministeren taget initiativ til, at der iværksættes tiltag, så vi får uddannet flere hygiejnesygeplejersker.

Der er kun halvt så mange hygiejnesygeplejersker, som der burde være, siger Statens Serum Institut. Der er i dag ansat 53, men vi burde være oppe på cirka det dobbelte antal. Sundhedsministeren har lovet, at vi kigger på ordningen og ser, om vi kan højne antallet af hygiejnesygeplejersker.

Når vi ser på den almene rengøring samt hvad der sker ude omkring på de forskellige sygehuse, kan vi se, at man har sat fokus på området. Alene i år har hovedstadsregionen sat 18 mio. kr. ekstra af til en forbedret indsats, og samtidig kan vi se, at visse af hospitalerne har fået gode resultater. Eksempelvis var Gentofte Hospital det sygehuse, der fik færrest klager over rengøringen, netop fordi ledelsen havde sat fokus på rengøringen. I 2008 startede et projekt på hospitalet, som havde til formål at højne rengøringskvaliteten ved indførelse af en rengøringskvalitetsstandard, som hedder INSTA 800. Den definerer, hvilken kvalitet man ønsker, og måler, hvilken kvalitet man opnår. Hovedsagen er, at hospitalet har sat fokus på problemet, så med det arbejde, der foregår i øjeblikket, kan vi ikke støtte det her forslag.

Som jeg sagde tidligere fra min plads, er det regionen, der har et ansvar. Det er ledelsen ude på de enkelte sygehuse, der har et ansvar for, at det her bliver taget alvorligt. Men mange gange forveksler vi også de forskellige ting, når vi ser, hvad rengøringsstandarden er, og hvad det er, man kommer ud med i pressen. På et tidspunkt var der klager over specielle sygehuse, hvor det viste sig, at den rengøring, der var klager over, var den, som sundhedspersonalet skulle stå for, og de har i hvert fald en uddannelse. For almindeligt rengøringspersonale må nemlig ikke tage sig af de skinner, der er på stuerne, for her sidder iltapparater, her sidder sug, her sidder forskellige ting, som en rengøringsassistent ikke må røre ved. Det er sundhedspersonalet, der skal rengøre dem, og det er mange gange her, det kniber. Vi ser også andre gange, at der er problemer ude på de enkelte sygehuse, men det er trods alt regionerne, de enkelte ledelser, der har ansvaret.

Jeg har undersøgt nogle af de steder, hvor jeg har været ude, hvad man har af rengøringspersonale, hvilken uddannelse de har og hvilke kurser de har gennemgået, og jeg vil sige, at jeg endnu ikke har mødt nogen, der siger: Vi kommer ind fra gaden og får en kost i hånden. Derfor kunne jeg godt tænke mig dokumentation for, hvad for et sygehuse der er tale om, og hvad det er for rengøringsassistenter, der ikke får et kursus. Tak.

Kl. 18:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 18:36

Sophie Hæstorp Andersen (S):

For det første vil jeg godt sige til ordføreren, at jeg jo også tidligere har lagt mærke til, da vi havde hele diskussionen om influenza A,

altså svineinfluenzaen, at ordføreren var meget opmærksom på hygiejnen og foreslog, at man skulle give nogle penge til den her årlige hygiejneuge i uge 38, som Rådet for Bedre Hygiejne står for. Det vil jeg godt anerkende, for det er jeg meget enig i.

Jeg tror også, at vi kunne blive enige om, at når det kommer til rengøring og rengøringsassistenter, var det måske en god idé nogle gange at tale det op ved at sige, at der godt må komme endnu mere faglighed ind i det, man gør på rengøringsområdet. Noget af det er jo f.eks. at bruge de teorier og den forskning, der så kommer, hvor lille den end er, og noget af den forskning viser jo, at det ikke kun drejer sig om håndhygiejne, men også i høj grad om, at vi har brug for bedre rengøring de steder, som hænderne rører, altså ikke bare på gulvene, men i høj grad på håndtagene, på computertasterne – alle de steder, hvor hænderne rører. Hvordan får vi gjort det?

Kl. 18:37

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 18:37

Liselott Blixt (DF):

Jamen der er jeg fuldstændig enig. Jeg mener, at i forbindelse med kvalitetsmodellen tager man netop fat om håndhygiejne, som er et af de punkter, som ligger i kvalitetsstandard. Jeg har taget den med her, og der står netop, at man på det her område, håndhygiejneområdet, herunder hånddesinfektion, håndvask og brug af medicinske engangshandsker, kirurgisk håndvask – alle sådan nogle ting, som har med håndhygiejne at gøre – har en standard. Den skal de leve op til derude. Hvis skyld er det så, at de ikke lever op til den? Skal vi lave flere papirer til dem ude på de enkelte sygehusafdelinger, som de ikke lever op til?

Kl. 18:38

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 18:38

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Men det er jo dér, hvor vi hele tiden bliver klogere, for vi ved faktisk – det er der ny forskning der viser – at selv når lægerne og sygeplejerskerne og de andre spritter hænder og vasker hænder i det uendelige, gør man det ofte ikke godt nok, f.eks. lader man ikke spritten blive lang nok tid på hænderne, og man har for travlt.

Det har vi jo også nogle gange herinde i Folketinget, og derfor: Uanset hvor mange ting vi stiller op, har man altså for travlt. Derfor er det også vigtigt at fokusere på de steder, hvor hænderne, hvor rene de end måtte være, har været, og sætte ind med god rengøring, og det kan man jo kun gøre, hvis man tager sådan noget forskning til sig, får det puttet ud i rengøringssektoren, får opgraderet de mennesker, der arbejder med rengøring, og netop får det indarbejdet i rengøringen og får talt rengøringen op.

Kl. 18:39

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 18:39

Liselott Blixt (DF):

Jamen jeg er fuldstændig enig, og det er også derfor, at jeg synes, at det er godt, at vi har Den Danske Kvalitetsmodel. Det er derfor, at jeg vil have hygiejnesygeplejersker ud, så de kan rådgive personalet samt andre, der er til stede og har brug for den viden og information. Det er hygiejnesygeplejerskens arbejde at rådgive personalet derude og netop gå ud og kontrollere, hvordan det ser ud med håndvasken.

Der står også, at man skal kontrollere, hvor meget sprit der bliver brugt, man skal monitorere for at finde ud af, om de bruger den sprut – undskyld: sprit, det er ved at være sent. Så på den måde står der nogle klare regler i kvalitetsstandard, og det er jo så det, en hygiejnesygeplejerske kan finde ud af, vedkommende kan gå ud og kontrollere og tale med personalet om, hvor vigtigt det er.

Kl. 18:40

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 18:40

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er lidt optaget af det der spørgsmål om hygiejnesygeplejerskerne. Jeg forstod det sådan, at der var 57 eller noget i den størrelsesorden, og ordføreren mente, at der skulle dobbelt så mange til. Jeg har nogle spørgsmål i den sammenhæng.

For det første: Hvad er det for et løfte – det er jo lidt vigtigt for den her diskussion – ordføreren har fået fra ministeren? Hvornår kan vi regne med der kommer noget? Hvem skal stå for uddannelsen? Hvordan skal det her med, at vi får dobbelt så mange hygiejnesygeplejersker, som vi har i dag, initieres?

Det andet spørgsmål er: Jamen hvordan skal de kunne overkomme at rende ud – om jeg så må sige – og kontrollere alle de hospitalet, der er?

Kl. 18:40

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 18:40

Liselott Blixt (DF):

Først og fremmest er det jo Statens Serum Institut, der har nævnt det antal, man mener der er brug for. Det, jeg har talt med ministeren om, og som vi selvfølgelig skal se på, er, hvor mange vi kan gå ud og uddanne, og hvor de skal uddannes. Vi ved, at de, der er blevet uddannet, er blevet uddannet i Sverige. Jeg mener jo, at vi stadig væk kan få uddannet sygeplejersker i Sverige, lige så vel som vi uddanner svenske læger. Så det er jo bare at få lavet de aftaler, der skal være. Vi skal selvfølgelig kigge på den økonomiske side, men kan vi spare 700.000 indlæggelsesdage, så tror jeg pengene er der.

Kl. 18:41

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lone Dybkjær.

Kl. 18:41

Lone Dybkjær (RV):

Det er jeg sådan set ikke uenig i. Det, jeg så efterlyser, er, inden for hvilken tidsramme vi så skal have det her. Vi kan jo se, at der ikke er sket særlig meget de sidste 3 år. Jeg kan have min mening om, hvorfor der ikke er sket så meget, men det, der er vigtigt, er jo, at arbejdet kommer i gang.

Så må man sige, at problemet med sådan noget er, at de, der får glæde af pengene, ikke nødvendigvis er de samme som dem, der skal bruge pengene – hvis ordføreren forstår, hvad jeg mener. Det kan jo sådan set godt være et problem. Jeg er da helt ligeglad med, om de uddannes det ene eller det andet sted, det afgørende er, at man får dem, hvis det er det, der skal til, for at man kan højne kvaliteten. Jeg går ud fra, at det også vil indebære, at man f.eks. kan højne rengøringsstandard.

Kl. 18:42

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 18:42 holdt her, er meget dækkende for, hvad jeg også ville have sagt i forbindelse med det næste punkt.

Kl. 18:46

Liselott Blixt (DF):

Jamen det er jo det hele, der skal højnes. I forbindelse med tid vil jeg sige, at jeg tror, at ordføreren har været længe nok herinde i Folketinget til at vide, at det er svært at sætte tid på, hvor lang tid der går. Som fru Sophie Hæstorp Andersen var inde på, synes jeg ikke, at man skal tale tingene ned. Jeg synes, vi skal prøve at kigge på nogle af de positive ting, der sker ude på sygehusafdelingerne, kigge på dem, der prøver at gøre noget ved problemet. Der var en udsendelse for nylig, hvor det blev vist, hvad der blev gjort, for at rengøringspersonalet skulle føle et ansvar, føle sig glade for deres arbejde og få kompetencer. Det er det, de andre sygehuse må se at få lært noget af.

Kl. 18:42

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Tak til ordføreren. Fru Vivi Kier som konservativ ordfører.

Kl. 18:43

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

God hygiejne er et væsentligt element i alles liv. Hygiejne strækker sig over mange ting: Det er rengøring, det er opbevaring af fødevarer, det er vasketøj, det er madlavning, det er personlig hygiejne. Især god håndhygiejne er væsentlig for de mennesker, vi dagligt alle sammen omgås. Når man er syg, har man ofte et svækket immunforsvar, og her er det så ekstra vigtigt med en særdeles god hygiejne. At være indlagt på et sygehus og være omgivet af andre syge mennesker kræver, at personalet hele tiden og konstant er bevidst om den livsvigtige betydning, god rengøring, god hygiejne og ikke mindst god håndhygiejne har i et behandlingsforløb.

Ansaret for en god hygiejne på vores sygehuse, som det her forslag handler om, er altså regionernes. Det er regionen, der er sygehusejer og dermed driftsansvarlig, og det er mod det forum, fokus skal rettes for at sikre, at vi får langt færre sygehusinfektioner. Det bør og skal være den enkelte regions opgave at beslutte, hvordan man vil leve op til kvalitetskravene. Vi skal ikke herindefra detailregulere, hvilket det her forslag lægger op til.

Øget åbenhed, gennemsigtighed og mulighed for at sammenligne de forskellige sygehuse er også vigtige redskaber i arbejdet for en bedre hygiejne på vores sygehuse. Den enkelte borger skal have adgang til information om sygehusets kvalitet og service, herunder også oplysning om hygiejne, patienttilfredshed osv. Det kan allerede i dag ske via hjemmesiden www.sundhedskvalitet.dk. Det giver så den enkelte mulighed for at danne sig et billede af de forskellige sygehuse, men hvad der måske er lige så vigtigt, er, at det giver sygehuse et incitament til at se, hvordan man gør de andre steder, og hvordan hygiejniveauer ligger andre steder. Måske kunne man oven i købet bruge videndeling og lære af hinanden.

Der er ingen tvivl om – det erkender jeg – at sygehuse kan blive langt bedre på det her område, men det er altså sygehuse, der må og skal have en klar interesse i at gøre det langt bedre. Hygiejne skal sygehuse løbende forbedre og have fokus på, og jeg mener altså, det er vigtigt, vi holder fast i, hvem der har ansvar for hvad.

Til slut får jeg lyst til at sige noget om ledelse, for det er jo den enkelte leder på den enkelte afdeling, der skal sikre, at hygiejnen og rengøringskvaliteten er noget, som alle medarbejdere tager ejerskab til, har fokus på hver eneste dag. Vi kan ikke herinde fra Christiansborg skabe den gode hygiejne og rengøring, det er altså ude på den enkelte afdeling, handlingen skal foregå.

Jeg kan ikke tilslutte mig forslaget og kan blot undres over, at positionen ikke har kunnet finde fælles fodslag på det her område, idet vi lige om et øjeblik skal debattere hygiejne igen. Hygiejne indebærer for mig også rengøring, så jeg må sige, at den tale, jeg har

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Tak til ordføreren. Fru Lone Dybkjær som radikal ordfører.

Kl. 18:46

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Også jeg kunne godt have ønsket mig en sambehandling af de to forslag. De må for min skyld gerne være forskellige, men man kunne godt have haft en sambehandling af dem. Jeg skal ikke bebrejde den konservative ordfører, hvis hun ikke er her under det næste punkt. Det synes jeg vil være helt i orden – personligt vil jeg altså ikke sige noget til det.

Nå, jeg synes også, at rengøring er regionernes ansvar, og at det er sygehusledelsernes ansvar. Det burde også være den enkelte afdelings ansvar, men som jeg har forstået systemet, er rengøring i meget høj grad udliciteret. Det kan være en udmærket ting, men derved kan det jo altså også blive svært for de enkelte afdelinger i hvert fald at tage ansvar for hygiejnen og standarden osv., men det tror jeg vi skal spørge lidt mere ind til.

Jeg synes ikke, vi skal have detailregulering. Jeg synes heller ikke, vi skal have kontrol, som regeringen åbenbart synes at den skal have på alle mulige andre områder. Jeg synes også, at vi skal have tillid til lederne, men jeg ville jo gerne have en lille smule at have min tillid i, og når det formentlig koster 3.000 liv om året og 100.000 patienter rammes af infektioner om året, er det altså, som om der i hvert fald er et svigt nogle steder.

Det, man så godt kan spørge ind til, er, om regionerne ikke kan tage et initiativ på det her område. Det er jo lidt surt, at de enkelte sygehuse alle sammen skal opfinde den dybe tallerken, og det er sådan set derfor, jeg synes, det kunne være en god idé, at man diskuterede, om man kunne få noget uddannelse af en eller anden art på det her område. Vi kan selvfølgelig undersøge, i hvilket omfang det eksisterer, og det kan man jo så på en eller anden måde spørge regionerne om. Og for min skyld kan man godt lave nogle stikprøver på noget af det.

Jeg tror, at et af problemerne er, at dem, der har ledelsen, måske ikke har det helt store kendskab til rengøring, og at det er noget af det, der har præget tingene. Så kan man selvfølgelig være lidt konfrontativ og sige, at det er, fordi det er mændene, der leder sygehusvæsenet og regionerne, og hvad ved jeg, og derfor er der nok ikke den fornødne forståelse for rengøringens betydning.

Jeg hører altså til dem, der mener, at man ikke bare kan gå lige ind fra gaden og foretage den rigtige rengøring, hvad enten det er det ene eller det andet sted. På en eller anden måde er det et fag. Det kan så være et fag, man oplæres i, eller man uddannes i. Det kan være, der skal være noget teoretisk viden, og det kan være, der ikke skal være noget teoretisk viden, men under alle omstændigheder tror jeg altså ikke, at man bare er født med at kunne lave den rigtige rengøring. Det er noget, der skal læres under en eller anden form, og jeg tror, der har været for lidt forståelse for nødvendigheden af rengøring blandt dem, der har ledet området.

Kl. 18:49

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Jonas Dahl som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 18:49

(Ordfører for forslagsstillerne)

Jonas Dahl (SF):

Jeg vil gerne indledningsvis sige tak for debatten. Det er jo klart, at når vi står i en situation, hvor op mod 100.000 danskere hvert år bliver ramt af infektioner, mens de er indlagt, så har vi en problemstilling, vi bliver nødt til at forholde os til, også fra Folketingets side, hvad enten vi vil eller ej. Problemet bliver jo skærpet, fordi patienternes infektioner i stigende grad ikke kan behandles effektivt med antibiotika. Patienterne risikerer således at pådrage sig ikke bare livstruende, men også livsfarlige sygdomme, som kan give varige men og ligefrem i sidste ende få en dødelig udgang. Infektionerne medfører tusinder af forlængede indlæggelser og genindlæggelser, der også øger presset på sengepladserne, øger ventetiden og giver unødigt sygefravær på arbejdspladserne, både for de ansatte og selvfølgelig også for sundhedspersonalet, som nogle gange også er dem, der bliver ramt.

Undersøgelser har jo også gentagne gange vist, at rengøringen er utilstrækkelig. I november 2008 var rengøringen genstand for en stor debat, da DR Dokumentar kunne vise, at standarden generelt var så lav, at indlæggelserne indebar en sundhedsfare for patienterne. Her i februar 2010, ca. 1 år senere, lavede Dansk Cleaning Service så en rapport, som konkluderede, at kun i 23,5 pct. af lokalerne på hospitalerne i Region Hovedstaden levede man op til standarderne for hygiejne og rengøring. Det er jo tankevækkende, at kun i lidt over hvert femte lokale på hospitalerne her i hovedstaden har man rent faktisk haft tilstrækkelig rengøring. Det burde jo give stof til eftertanke.

Det har det jo så også gjort for i hvert fald nogle af partierne i dag, og det har det jo også gjort for SF. Det er også derfor, vi har fremsat det her beslutningsforslag i dag, for vi har jo netop også lyttet til, hvad de faglige organisationer har sagt. Der har netop været en efterspørgsel bl.a. fra FOA, som jo har gjort det meget, meget klart, at en del af løsningen på den her problemstilling jo netop er, at man får noget mere uddannelse, at rengøringspersonalet får mulighed for at få det her 2-ugers grundkursus for netop at sikre, at fagligheden er på plads, således at de pågældende er i stand til at udføre et arbejde, som de også selv fagligt er tilfreds med.

Det er selvfølgelig klart, at i det øjeblik, man kommer ind fra gaden og stort set får en kost i hånden og bliver sat til at gøre rent på en intensivafdeling, så opstår der selvfølgelig problemer. Det må vi jo sige at vi også har fået belyst, ikke mindst i dag, hvor der har været den her artikel i B.T. om fire sygehuse, som er ramt af sådan en dræberdiarré, som man kalder det. Op mod 200 patienter er smittet med den her farlige bakterie på sygehuse her i hovedstaden i år, og den tager livet af cirka hver fjerde.

Det er jo klart, at vi også bliver nødt til politisk at forholde os til sådan nogle tal. Derfor forstår jeg heller ikke det argument, der fra flere sider har været rejst i dag, nemlig at det bare er regionernes ansvar. Det er jo klart, at når vi som folketingspolitikere også har et nationalt ansvar, som ikke bare er den enkelte regions, bliver vi også nødt til at tage det ansvar på os, og det bliver jo ikke mindre af, at netop de faglige organisationer faktisk efterlyser mere uddannelse.

Løsningen er, som de selv siger, et øget fokus på uddannelse og et øget fokus på kontrol, og det er jo sådan set også det, som det her beslutningsforslag lægger op til på den måde, at der ikke bare bliver kontrol, men også en vejledningsenhed, hvor man som medarbejder og som sygehus kan henvende sig for at få den vejledning, der skal til for at sikre – hvad hedder det? – at kvaliteten selvfølgelig også er i top.

Jeg vil gerne afslutte med at sige, at jeg undrer mig meget over ministerens svar, hvor konklusionen er meget klar, nemlig at det med at gøre rent jo er noget, som regionsrådene og i sidste ende så regionsledelserne må tage op. Der synes jeg sådan set at ministeren spiller fallit, for i sidste ende er det jo ministerens ansvar. Det er mi-

nisteren, der er den øverste ansvarlige for landets sundhedsvæsen, og derfor jeg mener også, at ministeren burde tage det ansvar på sine skuldre. Der var den samme kritik fra V og K, så det vil jeg ikke gå yderligere ind i.

I forhold til Dansk Folkeparti synes jeg sådan set, det var meget interessant at høre, at man havde fået nogle løfter fra regeringen om at sætte fokus på rengøring. Der blev lidt meget snak, synes jeg måske, om rengøringssygeplejersker. Det her drejer sig om decideret rengøringspersonale. Det er klart, at hygiejnesygeplejerskerne også spiller en rolle set i den her optik, men der er jo også behov for at sætte fokus på uddannelsen netop for det basispersonale, som faktisk i sidste ende udfører rengøringsindsatsen.

Jeg vil selvfølgelig glæde mig til at høre, om vi i udvalgsarbejdet kan finde ud af, hvad det er for nogle løfter, Dansk Folkeparti har fået fra regeringen. Og så vil jeg kvittere for den opbakning, der har været fra socialdemokratisk og radikal side. Jeg skal så også huske at sige på vegne af hr. Per Clausen, at han også kan bakke op om forslaget. Med de ord vil jeg se frem til den videre behandling i udvalget.

Kl. 18:54

Første næstformand (Mogens Lykkesøft):

Fru Liselott Blixt for en kort bemærkning.

Kl. 18:55

Liselott Blixt (DF):

Det er lige til noget, ordføreren sagde over til min plads.

For det første vil jeg sige, at hygiejnesygeplejersker jo netop skal være med til at undervise det rengøringspersonale, for hvem der er særlig specifikke krav om at lave en mere speciel rengøring.

For det andet kunne jeg godt tænke mig høre ordføreren, hvor det er henne, hvad det er for rengøringsfirmaer, og hvad det er for sygehuse, der har personale, der ikke får nogen som helst uddannelse eller noget kursus. Han må jo have lidt belæg for, hvad han siger.

Kl. 18:55

Første næstformand (Mogens Lykkesøft):

Ordføreren.

Kl. 18:55

Jonas Dahl (SF):

I forhold til hygiejnesygeplejerskerne er jeg fuldstændig enig i, at de selvfølgelig har et overordnet ansvar, men det, der jo også er interessant, er, at bl.a. FOA, men også andre faglige organisationer, sådan set har efterlyst, at rengøringspersonalet også selv får en uddannelse. Der er det altså ikke tilstrækkeligt, at der er en hygiejnesygeplejerske, som instruerer det ene og det andet sted. Og som ordføreren jo sådan set selv var inde på, er der mange steder bl.a. mangel på hygiejnesygeplejersker, og dermed står vi også i en situation, hvor der selv de steder, hvor der altså burde være en hygiejnesygeplejerske, ikke er det. Derfor har vi også behov for at løfte uddannelsesniveaulet for dem, der rent faktisk udfører rengøringsopgaven.

I forhold til rengøringsstandarden gik Dansk Cleaning Service igennem en række forskellige hospitaler i hovedstaden, og der var det kun cirka hvert fjerde, som var rent nok, så det her er jo et generelt problem. Det var også noget af det, som DR-dokumentaren fra 2008 viste, nemlig at det jo ikke bare var et problem særskilt i hovedstaden; det var sådan set et generelt problem over hele landet.

Kl. 18:56

Første næstformand (Mogens Lykkesøft):

Fru Liselott Blixt.

Liselott Blixt (DF):

Jamen problemet med nogle af de undersøgelser var netop, at det ikke var rengøringspersonalets job, der blev kritiseret. Det var netop det, der var i højde, så det var sundhedspersonalet, der blev kritiseret. Derfor retter man kritikken det forkerte sted hen, og så er det forkert at sige, at det er rengøringspersonalet, der mangler kurser eller uddannelse.

Derfor vil jeg gerne spørge ordføreren igen: Hvilke sygehuse er det, der har rengøringspersonale, der ikke har fået kurser eller uddannelse?

Kl. 18:56

betydende med, at de skal gennemgå det igen. Der er nemlig også en række sygehuse, hvor man faktisk har et 2-ugers-grundforløb, men det er bare ikke alle, og det synes jeg er det centrale, altså at der faktisk er en meget stor forskel på det på landets sygehuse.

Kl. 18:59

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 18:57

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Vivi Kier.

Kl. 18:59

Jonas Dahl (SF):

Jeg har fået flere henvendelser, efter vi har fremsat det her forslag, hvor folk har udtrykt – både i Region Sjælland og i Region Midtjylland – at der sådan set er et ønske om at få den her uddannelse. Det, jeg også synes er centralt, er jo faktisk, at det er personalet selv, der efterlyser den her uddannelse. Det er personalet selv, der siger: Vi er faktisk interesseret i at få noget mere uddannelse i at gøre rent, fordi vi dybest set ikke føler, at vi er i stand til at løfte den opgave, vi bliver pålagt.

Det synes jeg sådan set at vi bliver nødt til at lytte til som ansvarlige politikere, altså at tage det ansvar på vores skuldre og sige, at når der netop er et ønske om mere uddannelse fra medarbejdernes side, er det da også et politisk ansvar at sige: Vi vil gerne give jer den ekstra uddannelse, så vi kan undgå nogle af de 100.000 infektionssygdomme, som danske patienter får, mens de er indlagt på sygehuse i dag. Det synes jeg er en problemstilling, som er helt rimelig, og det er også derfor, vi rejser den her i dag. Og man kan jo sige, at med 2 ugers kursus rutter man i hvert fald ikke med det. På 2 uger kan man nå en basisuddannelse, og det synes jeg er en god start, men det er jo ikke sådan, at uddannelsen skal stoppe efter de 2 uger.

Kl. 18:57

Vivi Kier (KF):

Nu nærmede vi os måske, for nu drejer det sig pludselig om en opkvalificering og ikke om en uddannelse; for nu er der åbenbart en uddannelse. Så får jeg lyst til at fortælle, at sygeplejerskeuddannelsen varer 3½ år, og der ligger rigtig, rigtig meget i den om hygiejne, rigtig, rigtig meget om håndhygiejne. Om nogen ved de, hvor vigtigt det er, og alligevel kan man gå ud på enhver sygehusafdeling i dag, lave en stopprøve, lige lave en undersøgelse, og så ved vi godt alle sammen, at der er nogle rutiner, man sådan lige nogle gange springer lidt over, og der vil mere uddannelse jo ikke hjælpe. Det er jo her, at ledelsesansvaret for, at alle tager del i det, og at det forankres, kommer ind. Vil ordføreren sige, at også sygeplejersker skal have mere uddannelse, eller er det nok med det, der ligger i deres uddannelse?

Kl. 19:00

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 19:00

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Vivi Kier for en kort bemærkning.

Kl. 18:58

Jonas Dahl (SF):

Jeg skal ikke stå her og gøre mig klog på alle dele af sygeplejerskeuddannelsen – det er jeg helt sikker på at ordføreren kan gøre bedre, da hun har taget den faglige uddannelse – men jeg vil bare fastholde, at det er fint, at der er nogle, der gerne vil opkvalificeres yderligere, og at det er fint, at der er nogle, der i dag får et 2-ugers kursus, men at der jo bare er en problemstilling, når der er en række medarbejdere, der i dag på landets sygehuse bliver sat til at gøre rent uden at have den fornødne uddannelse. Det er jo det, der er det helt centrale.

Så synes jeg da sådan set, at det helt centrale er, at vi løbende får en opkvalificering af vores sundhedspersonale generelt set, og det er sådan set ligegyldigt, om det er læger, administrerende direktører, sygeplejersker eller alt muligt andet sundhedspersonale. Jeg synes da – det tror jeg da også at den konservative ordfører er enig i – at der er behov for, at vi løbende løfter uddannelsesindsatsen for vores ansatte generelt i det offentlige sundhedsvæsen. Det tror jeg at der sådan set er bred enighed om, men vi må bare også holde fast i, at der altså er en problemstilling i, at der er nogle, der i dag ikke har den fornødne uddannelse til at gøre rent. Og derfor må vi også sige, at der er et behov for at løfte det niveau.

Kl. 19:01

Vivi Kier (KF):

Jeg bliver lige nødt til at følge op på fru Liselott Blixts spørgsmål, for jeg synes ikke helt, at der er kommet svar på det. Jeg vil også gerne høre, om hr. Jonas Dahl kan fremvise noget dokumentation for, at rengøringsassistenter bliver sat til f.eks. at gøre rent på operationsstuer, intensivstuer, uden overhovedet at have fået nogen oplæring. Det vil jeg gerne se dokumentation for.

Kl. 18:58

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Birgitte Josefsen for en kort bemærkning.

Kl. 19:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 18:58

Birgitte Josefsen (V):

Jeg synes, at ordføreren blander utrolig mange ting sammen. I talen er der blevet fremhævet nogle eksempler på, at der er problemer på fire sygehuse med en diarré, som slår folk ihjel, og at der er flere tusinde, der dør. Det behøver nødvendigvis ikke være på baggrund af dårlig rengøring. Det, der er vigtigt at sætte fokus på, er jo det, at man med det blotte øje ofte ikke kan se det, og at man derfor må have de rette procedurer eksempelvis for håndvask osv. Så jeg synes, at forslagsstilleren til beslutningsforslaget skal gøre op med sig selv,

Jonas Dahl (SF):

Jeg vil meget gerne vise den dokumentation, jeg har, og de henvendelser, jeg har fået; det vil jeg meget gerne lægge ud i det åbne. Men det helt centrale er jo – det er også fremgået af den dialog, jeg har haft med bl.a. FOA – at der netop er en efterlysning af det her, og at FOA oplever, og det er jo også det, de siger meget klart og har sagt gentagne gange, at der sådan set er et behov for, at deres medarbejdere bliver opkvalificeret. Og hvis det er sådan, at der er medarbejdere, der har gennemgået det her 2-ugers-kursus, er det jo ikke ens-

om det her handler om rengøring, eller om det handler om de rette procedurer for god hygiejnestandard.

Kl. 19:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 19:01

Jonas Dahl (SF):

Hvis ordføreren havde læst beslutningsforslaget, ville hun se, at det her forslag drejer sig om 1) en øget uddannelsesindsats, 2) en større sammenhæng mellem rengøringen og de andre opgaver, der varetages på landets sygehuse og 3) etableringen af en central kontrol- og vejledningsenhed, netop fordi det ikke er nok at satse på én pind. For vi skal løfte de udfordringer, vi står over for bl.a. på rengøringsområdet, hvor vi må sige, at vi har et behov for et generelt løft for at undgå bare nogle af de ca. 100.000 infektioner, som i dag påføres de patienter, som er indlagt på landets sygehuse.

Kl. 19:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 19:02

Birgitte Josefsen (V):

Jeg kan konstatere, at SF overhovedet ikke har tillid til de offentligt ansatte, der går ude på vores sygehuse, og til de ledelser, der er på sygehusene, og til de regionsrådspolitikere, der sidder ude og har ansvaret for driften og for, at der er det rigtige og kvalificerede personale til rådighed for at løfte opgaverne. Jeg synes faktisk, at det er en hån mod de mange tusinde, der går derude og løfter opgaven hver eneste dag.

Kl. 19:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 19:03

Jonas Dahl (SF):

Jeg vil sådan set bare vende det om og sige, at jeg synes, det er en hån, at Venstres ordfører kan stå her i Folketingssalen og sige det, hun gør. Det, der jo sådan set er centralt, er, at vi faktisk har lyttet til de offentligt ansatte. Vi har faktisk lyttet til den faglige organisation, som repræsenterer de her medarbejdere, og man har ganske klart og tydeligt efterlyst, at der kommer mere uddannelse. Så hvis der er nogen, der håner nogen, er det sådan set Venstres ordfører, som her i Folketingssalen håner de ansatte, som dagligt gør rent, og som faktisk har sagt: Vi vil gerne have noget mere uddannelse, for så kan vi gøre en bedre indsats.

Det synes jeg er det helt centrale. Så jeg synes sådan set, at aben peger en vis anden vej, hvis man nu skulle bruge det udtryk. Det, der er behov for, er jo netop, at vi sætter fokus på at højne den generelle rengøringsstandard på landets sygehuse, og der har medarbejderne et behov, for de har ganske klart efterlyst øget uddannelse. Det synes jeg da også at Venstre skulle tage at lytte til.

Kl. 19:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 19:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Da de to oprindeligt fastsatte sidste forslag på dagsordenen er udgået, så det sidste punkt på dagsordenen er nu første behandling af beslutningsforslag nr. B 212.

Det næste punkt på dagsordenen er:

**5) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 212:
Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af ensartede regler for hygiejnestandarder på danske sygehuse.**

Af Flemming Møller Mortensen (S) m.fl.
(Fremsættelse 09.04.2010).

Kl. 19:04

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forhandlingen er åbnet. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 19:04

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal ikke gentage hele debatten om, hvorvidt det er ledelserne i regionerne og på sygehusene og afdelingerne, som har ansvaret, eller om det på en eller anden måde skal overtages af staten, af ministeriet. Den sag synes jeg er uddebatteret.

Jeg vil i stedet sige, at når det gælder målet, er vi ganske enige. Jeg vil sige lidt om, hvad staten så gør for at fremme målet, nemlig en højere rengøringsstandard.

Et af målene er åbenhed, gennemsigtighed og sammenligninger mellem de enkelte sygehuse, for at der bliver sat fokus på problemerne, når der er grund til det. Jeg tror, jeg sagde, at det var et af målene, men det er selvfølgelig et af midlerne. På det punkt er der flere initiativer.

For det første vil jeg understrege, at den store synder, når det gælder infektionssmitte, ikke er nullermændene i krogene, men dårlig håndhygiejne. Den hyppigste smittevej går gennem personalets egne hænder. Det er den vigtigste enkeltstående faktor, hvis vi skal hindre kontaktsmitte. Mange sygehuse gør et stort arbejde for at få håndhygiejnen i top, og det er også en international problemstilling. WHO har lavet den globale kampagne »Clean Care is Safer Care«, som Danmark underskrev i 2007. Den fokuserer på hygiejne i sundhedsvæsenet. Med den aftale forpligter Danmark sig til for det første at anerkende, at sygehusinfektioner er en risiko for patientsikkerheden; for det andet at arbejde for at fremme initiativer, der forbedrer håndhygiejnen blandt sundhedspersoner; for det tredje at sørge for tilgængelige informationer om håndhygiejne og dele erfaringerne med aktører i alliancen; og for det fjerde at fremme den højeste standard for at nedsætte antallet af infektioner i sundhedsvæsenet.

Sundhedsstyrelsen har nedsat et hygiejneudvalg, der har til formål at skabe et bedre grundlag for gennemførelsen af en mere ensartet praksis med høj kvalitet på hygiejneområdet i hele landet.

Ministeren har givet penge til Rådet for Bedre Hygiejne fra tips- og lottomidlerne. Formålet er at virke for folkesundheden på alle niveauer og i alle sammenhænge, hvor hygiejne kan gøre en forskel.

Hygiejne er dagligt i centrum i arbejdet på de danske hospitaler, så der bliver altså gjort ganske meget for at fremme bedre hygiejne i sundhedsvæsenet.

Når det er sagt, vil jeg selvfølgelig gerne bidrage til, at der kommer yderligere fokus på området, og en mulighed kunne være at se nærmere på uddannelsen af hygiejnesygeplejersker, hvis der i øvrigt kan findes penge til det.

Regeringen har sørget for at synliggøre kvaliteten på hygiejneområdet på de danske sygehuse både for kommende patienter og for sygehuse selv. Hjemmesiden sundhedskvalitet.dk, der for tiden er under revision og er på vej i en væsentlig udbygget udgave, tildele sygehuse stjerner, alt efter hvordan sygehuse klarer sig, når det gælder bl.a. hygiejne.

Når det handler om infektioner, er det som nævnt sundhedspersonalets håndhygiejne, der er afgørende, og det kan man jo så forsøge at fremme, ved at man tæller håndvaske og spritdispensere osv. for at få et udtryk for håndhygiejnen. Men det er faktisk ret så vigtigt, og håndvaske og spritdispensere er også blevet meget udbredt på de danske hospitaler.

Den bedste vej til at forbedre hygiejnen er fortsat Den Danske Kvalitetsmodel. Modellen er nu overdraget til sygehuse, og de skal så alle akkrediteres i perioden 2010-2012. Modellen, som Statens Serum Institut også nævner som en væsentlig forudsætning for at sikre færre hospitalsinfektioner, vil med sine centralt fastsatte standarder og kvalitetskrav være en afgørende faktor for at løfte det samlede niveau på mange områder inden for sygehusevæsenet.

Her er det ikke særordninger for kun ét aspekt. Kvalitetsmodellen rummer 37 temaer, og de standarder, der med kvalitetsmodellen udarbejdes for hygiejnen på sygehuse, vil selvfølgelig tage udgangspunkt i de eksisterende og gode standarder, der konstant forbedres af Statens Serum Institut i samarbejde med Dansk Standard.

Med kvalitetsmodellen fastsættes en lang række krav, som det danske sundhedsvæsen skal leve op til, og derefter er det regionernes ansvar at beslutte, hvordan kvalitetskravene bedst opfyldes, altså at der styres efter mål og resultater.

Kl. 19:09

Hver standard i kvalitetsmodellen er suppleret med en liste over vejledningsmateriale, og bl.a. bliver der gentagne gange henvist til Dansk Standards standarder på hygiejneområdet. Jeg er også blevet informeret om, at disse standarder bliver anvendt på stort set alle offentlige hospitaler.

Det gode ved kvalitetsmodellen er, at den konkrete lokale tilgang vurderes af eksterne observatører. Den akkrediteringsstatus, det enkelte sygehus får, får det af et fagligt meget velfunderet akkrediteringsråd. Hvordan kvalitetskravene opfyldes, bør aldrig blive Folketingets opgave.

Til sidst vil jeg sige, at det kræver et samlet overblik og en fælles indsats, åbenhed og information. Det skal til for at forbedre rengøringen og hygiejnen på landets sygehuse. Det drejer sig om en fælles indsats på de enkelte sygehuse og fra sygehusejerne og staten i fællesskab, så der rettes fokus på hygiejneområdet, og at man arbejder målrettet mod at nedbringe antallet af sygehuserhvervede infektioner.

Så det er altså ikke sådan, at staten ikke skal gøre noget. Jeg har her prøvet at beskrive den arbejdsdeling, som regeringen synes skal være mellem staten på den ene side og sygehusejerne og sygehuse på den anden side.

Kl. 19:11

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Hr. Flemming Møller Mortensen for en kort bemærkning.

Kl. 19:11

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg vil takke ministeren, for der er rent faktisk en fælles forståelse i forhold til det beslutningsforslag, som jeg er ordfører på her – og det mener jeg virkelig. Der er blot én forskel, der er nemlig noget, som ministeren misforstår, og det er tilladt for alle.

Vi er enige om målet, vi er enige om, at vi ønsker et samlet overblik, vi ønsker høj kvalitet for patienterne, for patientsikkerheden. Ministeren har en rigtig god passus i sin tale, hvor der bliver sagt, at Dansk Standard og Statens Serum Institut arbejder sammen om de standarder, som er udarbejdet ved Dansk Standard. Det drejer sig om 12 hygiejnestandarder, og det er de 12 standarder, vi fra socialdemokratisk side ønsker skal gøres til en national standard.

Så siger ministeren, at ministeren er vidende om, at de er i brug mange steder i Danmark, men problemet er – og det vil jeg bede ministeren om at forholde sig til – at langt fra alle gør brug af dem i dag.

Kl. 19:12

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ministeren.

Kl. 19:12

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er altså blevet informeret om, at disse standarder bliver anvendt på stort set alle offentlige hospitaler. Og det er jo bedre, at det sker, ved at man kan indse fornuften i det, og ved at ledelserne har taget ansvar, frem for at det sker på en central kommando. En central kommando kan være god nok, hvis der er brug for den, men det er der tilsyneladende ikke.

Men det kan jo uddybes i forbindelse med udvalgsbehandlingen. Når jeg siger stort set alle, kan spørgeren jo stille spørgsmålet: Hvad menes der med det? Og så kommer vi lidt videre i den sag.

Kl. 19:12

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 19:12

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg kan berolige ministeren. Det er slet ikke det niveau, jeg ønsker at diskutere på. Jeg ønsker, at ministeren må lære mig at kende for, at det ikke er det niveau, vi skal diskutere på.

Det her skal ikke gøres til partipolitik. Det her drejer sig om de 100.000 danskere, som hvert år pådrager sig en infektion. Det er sådan, at de hygiejneorganisationer, som jeg har haft kontakt med rundt om på sygehuse, efterspørger, at de her 12 standarder skal blive frigivet fra Dansk Standard og blive brugbare for alle sygehuse, der måtte ønske at bruge dem. Det koster under 1 mio. kr. om året at have dem frigivet og få dem justeret og opdateret hvert eneste år. Det er et ønske fra alle de hygiejneorganisationer, jeg har talt med, og det er derfor, jeg tror, at vi måske taler lidt forbi hinanden. Og måske har også tidligere sundhedsministre talt forbi os, når vi har rejst det her forslag.

Derfor vil jeg sige: Ja, det her skal vi arbejde med i udvalget. Efter det, ministeren har sagt her i dag, tror jeg, at vi godt vil kunne nå til endnu større enighed end den, der er lagt op til i ministerens tale.

Kl. 19:13

Første næstformand (Mogens Lykkesoft):
Ministeren.

Kl. 19:13

Kl. 19:16

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Nu er det jo altså syvende gang, forslagsstillerne har mulighed for at præcisere, hvad det er, de mener med deres forslag, så var det ikke en idé, at vi kom ind til kernen af det? Og det behøver jo ikke ske ved et nyt forslag og en ny lang debat i Folketinget. Det kunne jo ske ved et grundigt og velbegrunderet spørgsmål i udvalget, som jeg så skal prøve at give et lige så godt svar på.

Kl. 19:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 19:14

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil egentlig spørge ind til det, ministeren sagde om hygiejnesygeplejerskerne, som jeg forstår at ministeren har lovet Dansk Folkeparti at kigge på. Så vidt, så godt. Så siger ministeren: Vi skal se, om vi kan finde penge til det. Nu forstår jeg, at regeringen vil afsætte, forudsat at den fortsat er regering, 5 mia. kr. til det her væsen i de kommende år. Tror man så ikke, at man godt kunne finde lidt penge til de her hygiejnesygeplejersker?

Kl. 19:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 19:14

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Det vil jeg naturligvis ikke udelukke. Der er mange ønskesedler i forbindelse med de forhandlinger, men som fru Lone Dybkjær siger, er der jo også visse midler afsat, hvis regeringens plan holder, så det kan da godt være et af ønskerne.

Jeg har noteret, at det også er et ønske fra Dansk Folkeparti, som er forligspartner, når det gælder finansloven, så det vil jeg bestemt ikke udelukke.

Kl. 19:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Vi siger tak til ministeren, og så er det fru Birgitte Josefsen som ordfører for Venstre.

Kl. 19:15

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Tak. Da jeg skulle forberede mig til behandlingen af det her beslutningsforslag fra Socialdemokratiet, overvejede jeg, om jeg skulle hylde det princip, som jeg bruger meget i min dagligdag, nemlig genbrug af materiale og især genbrug af papir. For vi har jo snart behandlet det samme forslag rigtig mange gange; det er faktisk syvende gang, vi står i Folketingssalen med det her beslutningsforslag.

Jeg vil sige, at der ikke skal herske tvivl om, at vi i Venstre er af den holdning, at der skal være rent på sygehusene, og at der skal være sikre arbejdsgange og procedurer, så principperne og standarderne for hygiejne altid følges, og at de følges overalt. Det skylder vi patienterne, og det skylder vi medarbejderne, der bevæger sig rundt på sygehusene – det handler nemlig om liv og førlighed. Når vi siger nej til at støtte beslutningsforslaget, som vi har gjort det seks gange tidligere, er det, fordi vi har tiltro til, at opgaven kan løses decentralt.

Vi vil i lighed med ministeren gerne gå ind og fokusere på, om det kan lade sig gøre at uddanne flere hygiejnesygeplejersker, da det jo eventuelt kan være medvirkende til, at der kontinuerligt holdes fokus på området.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Flemming Møller Mortensen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 19:17

(Ordfører for forslagsstillerne)

Flemming Møller Mortensen (S):

Det er blevet fremhævet af flere, at det her emne har været debatteret meget her, men jeg må kvittere og sige, at jeg ikke har stået over for en indenrigs- og sundhedsminister før, som alligevel har udtrykt den forståelse for sagen. Jeg må også præcisere, at det, der er sket siden sidste år, er, at Den Danske Kvalitetsmodel jo rent faktisk er blevet rullet ud, og når jeg har kigget på ordførertalerne og ministrenes replikker fra sidste år, har jeg set, at alt blev lagt over til Den Danske Kvalitetsmodel, men ellers var retorikken lidt den samme, nemlig at det er et spørgsmål om at tage myndighed og ansvar fra regionerne. Men det er slet ikke det, det drejer sig om.

Jeg har tidligere i dag præciseret alvoren i forbindelse med det, og at det her altså drejer sig om, at vi ønsker en forhøjet kvalitet, vi ønsker forhøjet patientsikkerhed, og vi ønsker nøjagtig det samme som den borgerlige regering, nemlig et sundhedsvæsen i verdensklasse. Hvis man vil have et sundhedsvæsen i verdensklasse, bliver man nødt til at fokusere på alle de aspekter, som kan forbedre sundhedsvæsenets kvalitet. Og det er altså alt for mange patienter, der får en infektion, når de kommer ind på et dansk sygehus. Det drejer sig om 100.000 patienter godt og vel, og det er ca. 300 patienter om dagen. Mange af dem har alvorlige infektioner, og nogle af dem betyder, at patienterne dør. Rent gennemsnitligt betyder det, at patienterne får en forlænget indlæggelsestid på i gennemsnit 7 dage. Det er en voldsom konsekvens for patienterne, for de pårørende, men også for vores samfund og vores sundhedsvæsen, også økonomisk.

Eksperterne i Statens Serum Institut siger, at man kan forvente, at man ville kunne fjerne eller reducere antallet af infektioner med 25 pct. og måske helt op til 50 pct., hvis man lavede den mest effektive indsats overhovedet. Og det er altså, som de siger, at implementere en god kvalitetskontrol derude gennem Den Danske Kvalitetsmodel og lave en formel implementering af de 12 standarder, som Dansk Standard har lavet, understøttet af penge fra Sundhedsstyrelsen. Og der har været samlet mere end 100 danske eksperter, som ude i deres almindelige arbejde frivilligt har sat ressourcer af for at lave de her standarder.

Vi vil det allerbedste for patienterne, og vi har rent faktisk det allerbedste redskab, der findes i verden – sådan siger hygiejneeksperterne til mig – det ligger blot i skuffen hos Dansk Standard. Nogle gør brug af det, som ministeren også har sagt, men andre gør det ikke, og når man taler om hygiejne, og når man taler om infektionshygiejne, drejer det sig om, at vi skal have én høj fælles standard, ellers er risikoen for infektioner og resistensudvikling i bakterierne til stede, og det er her, at alvoren kommer på lystavlen.

Som sagt har vi et unikt redskab, men vi gør ikke brug af det. De hygiejneeksperter, jeg taler med, siger, og jeg citerer en, jeg har talt med i dag:

Hvis dette var gennemført, så så det langt bedre ud i forhold til infektionsstatistikkerne i Danmark.

Et andet og lidt mere populært udtryk, som jeg også har hørt i dag, er, og jeg citerer:

Det ville være et knaldhamrende godt redskab at gøre brug af i hygiejneorganisationerne derude.

Men det ligger altså blot i skuffen, og det mener vi fra socialdemokratisk side er helt uholdbart.

Det, vi skal, er, at vi skal have færre patienter med infektioner. Det ville i hvert fald kunne spare det offentlige, hvis ellers vi kunne reducere det med op til 50 pct., for udgifter for langt over 0,5 mia.

kr. – det er eksperternes og ikke min beregning – plus alle de penge, som vi som samfund ville kunne spare i forbindelse med tabt arbejdsfortjeneste, som jo kommer oveni, ved et gennemsnit på 7 ekstra liggedage.

Regionerne skal ikke ud og opfinde den dybe tallerken igen. Det, de gør ude i de enkelte hygiejneorganisationer i dag, er, at de prøver at opstille retningslinjer, og de gør brug af alt det, de kan, fra standarderne, som er formuleret, men de ligger og er båndlagt hos Dansk Standard, som jo er en selvstændig organisation. De har ejerforholdet, de opdaterer, men de fem regioner vil rigtig gerne gøre brug af dem, og jeg tror, processen skal være, at vi skal få regionerne til at udtale sig til ministeriet for at få klargjort, at det rent faktisk er et ønske fra dem. Det vil koste under 1 mio. kr. om året – det viser dokumentationen fra Dansk Standard – at frigive det til alle fem danske regioner.

Det ville også omfatte noget, som vi ikke har talt om i dag, og det er, at mange patienter ude i kommunerne rent faktisk leverer de værste infektioner til vores sygehuse, og det ligger der også standarder for.

En sidste ting, jeg vil nu, er blot at henlede ministerens opmærksomhed på, at der rent faktisk i juni måned sidste år også kom retningslinjer fra Europa-Kommissionen, som påbyder, at man skal lave nationale retningslinjer på det her område. Tak.

Kl. 19:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Liselott Blixt som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 19:22

(Ordfører)

Liselott Blixt (DF):

Jeg tror, at jeg vil starte med det første, jeg hørte i radioen i morges om den bakterie, som vi i dag finder på sygehusene, især her i hovedstaden, hvor der er smitsomme bakterier, og antallet af dødsfald er steget utrolig meget. Hvis man tror, at vi med en anden rengøringsstandard eller ved bedre hygiejne kan løse de problemer, må man tro om, for det er ikke det, vi kan. Jeg synes, at det er vigtigt, at vi tager alle betragtningerne med, når medierne kører noget op, for vi går med det samme ud og siger, at hvis der nu var rent, var der ikke nogen, der ville dø af den her sygdom.

Det viser sig, at den her bakterie, der er tale om på sygehusene, der også bliver kaldt CD027, altså er en bakterie, som netop kommer til udtryk, hvis man får for meget antibiotika. Selvfølgelig kan den også smitte. Den smitter, hvis det er, man ikke får vasket hænder ordentligt, det er på den måde, den smitter, og derfor er håndhygiejnen vigtig. Men den vil stadig væk være et problem ude på sygehusene, og det synes jeg er vigtigt, når vi tager debatten netop om hygiejne på sygehusene.

For netop hygiejnestandarden har vi jo fokuseret på i mange år, og det har givet sig udslag i Den Danske Kvalitetsmodel, der netop har standarder, som skal implementeres på alle sygehuse. Vi har talt meget om standarderne i de tidligere forslag, og de er også med i det her forslag. Men jeg synes også, at man måske bør vide, hvad det er, der ligger i de standarder.

Den Danske Kvalitetsmodel, som indeholder 104 akkrediteringsstandarder for god kvalitet, er ved at blive akkrediteret på de forskellige sygehuse, og jeg var inde og kigge på siden i dag for at se, hvordan det så går. De første sygehuse bliver akkrediteret færdigt her i maj-juni i år, Region Nordjylland til december, Region Sjælland i 2011, Region Midtjylland og Region Syddanmark også i 2011, og i Region Hovedstaden bliver man færdig i 2012, så det er jo noget, man er i gang med. Jeg vil så sige, at privathospitaler og klinikker også er omfattet af Den Danske Kvalitetsmodel og har individuelle aftaler om tidspunktet.

Hvad indeholder disse standarder? Der er fem standarder, som indeholder noget om hygiejne, og den første indeholder en hygiejnepolitik, der skal fastlægge rammerne for infektionshygiejne og for, hvem der har ansvaret. Det er utrolig vigtigt, taget i betragtning, at vi nu taler om rengøring og om, hvem det er, der skal sørge for det og have ansvaret. Men det er den første af de her hygiejneregler. Den anden er hygiejneorganisation, som skal sikre, at hygiejnepolitikken bliver implementeret på hele institutionen. Det er også en vigtig standard at have liggende. Den tredje skal sikre dokumentation og monitorering af nosokomielle infektioner, et meget vanskeligt ord, men det betyder bare, at det er de infektioner, man bliver tilført på et sygehus. Her skal der ligge retningslinjer for forebyggelse af disse infektioner, der er udarbejdet på baggrund af relevante nationale og internationale retningslinjer. Så jeg synes, at det er utrolig godt beskrevet i de standarder, hvad der i det hele taget skal være, samt at der er nogle, der skal have ansvaret.

Den femte og sidste standard og måske den allervigtigste er den om håndhygiejnen. Der er f.eks. være fem indikationer på, at den er implementeret – jeg var tidligere inde på det i et andet forslag. Det drejer sig om håndhygiejne, hånddesinfektion, håndvask, brug af medicinske engangshandsker, kirurgisk håndvask, tilgængelige faciliteter til håndhygiejne, korrekt påklædning i henhold til krav om hygiejne og brug af håndsmykker og ure, information om håndhygiejne til patienter, besøgende og leverandører, så man er rundt om det hele.

En anden indikator er, at ledere og medarbejdere skal kende og anvende de retningslinjer. Der skal gennemføres observationer af, om ledere og medarbejdere udfører korrekt håndhygiejne i overensstemmelse med gældende retningslinjer. Der skal være forskellige vejledninger, og der skal ske en monitorering af hånddesinfektionsmidler og flydende håndsæbe for at se, hvor meget der bliver brugt. På den måde kan man monitorere. Det står i de standarder, som skal akkrediteres på de sygehuse, vi har i dag.

Så jeg mener, at der arbejdes for fuld styrke ude på vores sygehuse, og ja, der mangler kvalitetsmåling, samt at der bliver fulgt op på disse standarder, men det er her, jeg mener, at hygiejnesygeplejerskerne kunne gøre en vigtig indsats. Så med det vil jeg sige, at man kan se i forslaget, at emnet om hygiejnesygeplejersker også er med der, så jeg glæder mig til arbejdet i udvalget, men kan selvfølgelig ikke stemme for forslaget, da jeg jo heller ikke er en del af finansieringsforslaget. Tak.

Kl. 19:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Vivi Kier som konservativ ordfører.

Kl. 19:27

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Jeg kan gøre min tale utrolig kort, for som jeg sagde før, kan jeg kun beklage, at man som forslagsstillere ikke har kunnet blive enige om at fremsætte de her forslag sammen, da de hænger utrolig meget sammen, og jeg må også sige, at da jeg hørte hr. Flemming Møller Mortensens tale for lidt siden, var det stort set den samme tale, som jeg også hørte før, så jeg skal ikke gentage det, jeg sagde.

Når hr. Flemming Møller Mortensen siger, at det ligger i skuffen, vil jeg sige: Tag det op af skuffen, tag ansvaret på jer, og del jeres viden med hinanden, kære regioner, for det er ude hos jer, det skal foregå.

Vi kan lave nok så mange standarder, nok så mange procedurer, men i sidste ende er der jo nogle, der skal efterleve det, der er nogle, der skal handle på det her, så jeg fastholder det, som jeg sagde før. Og så kan jeg kun tilslutte mig det, som fru Liselott Blixt har sagt, nemlig at hygiejnesygeplejersker er rigtig, rigtig gode og kan nogle gode ting, og dem skal de gøre brug af ude på alle sygehuse.

Kl. 19:28

Kl. 19:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Lone Dybkjær som radikal ordfører.

Kl. 19:29

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Er det ikke meget fornuftigt, at vi har de samme hygiejnestandarder på de danske sygehuse – altså, at man på en eller en måde fastsætter en norm? Vi fastsætter jo normer for så mange ting, inden for folkeskolen f.eks. Jeg skal ikke engang gå ind på, at vi også tester alle mulige ting, som jeg måske ikke synes det er så nødvendigt at teste. Men jeg kan da ikke se, at det ikke er meget fornuftigt, at man har nogle hygiejnestandarder på de danske sygehuse, og at de er ensartede.

Jeg forstår, at problemet er et eller andet andet. Standarderne eksisterer, men man må ikke bruge dem. Er det sådan noget som det? Så havde det jo helt ærligt været enkelt, hvis man havde skrevet det i forslaget. Så havde jeg i hvert fald bedre forstået det, men jeg er jo heller ikke ekspert på det her område. Jeg er jo ikke sygeplejerske eller hospitalsuddannet eller noget i den størrelsesorden. Så hvis det er forslaget, synes jeg, vi skal tage diskussionen derfra, og så udfolde det i udvalget, frem for at vi gør det nu. Lad os så høre, hvad ministeren siger til det.

Jeg forstår oven i købet, at det ikke koster noget – eller rettere sagt, 1 mio. kr. er jo i forbindelse med sygehusvæsenet i hvert fald ikke noget, synes jeg roligt man kan sige. Så det ville jeg anbefale at man gjorde under udvalgsarbejdet og så hørte, hvad ministeren siger til det.

Kl. 19:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Flemming Møller Mortensen som ordfører for forslagsstillerne til de måske afrundende bemærkninger, hvis ikke der er spørgsmål fra de mange medlemmer i salen.

Kl. 19:30

(Ordfører for forslagsstillerne)

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg takker faktisk rigtig meget for debatten her i dag. Den har været god, den har været oplysende, og forslaget er blevet mødt med forståelse, vil jeg sige, lige nøjagtig på det punkt, hvor jeg kunne forvente det, for man kan aldrig få et flertal for noget, når man står her som oppositionspolitiker. Og jeg skal da undskyldte, hvis det er lidt uklart beskrevet, så jeg vil da til gengæld i udvalgsarbejdet bestræbe mig rigtig meget på at gøre det klart for enhver, hvor problemet er.

Men jeg takker vitterlig for forståelsen af, at hygiejnen i Danmark skal gøres bedre. Vi har et stort problem. Det er sådan, at vi rent faktisk har noget ganske, ganske unikt. Jeg har endda fået at vide, at det er det eneste sted i verden – og jeg ved ikke, om det ligefrem skal være det eneste sted i verden, for at være unikt – hvor man med baggrund i evidens har været hele vejen omkring en patient både ude i primærsektoren og i sekundærsektoren og fundet ud af, hvordan man forbedrer hygiejnen. Disse 12 standarder ligger i skuffen. De er bundet af et ejerforhold, om end staten har været med til at finansiere produktionen af dem, og det er dem, vi skal have frem.

Jeg skal i hvert fald lægge mig i selen, for at udvalgsarbejdet bliver konkret, så det ikke skal være en hurdle i forhold til at forstå materialet, og jeg håber heller ikke, det bliver en ideologisk kamp, for det fortjener de danske patienter ikke i den her sammenhæng, hvis vi så let kan gøre det bedre, og det tror jeg på at vi kan. Tak for i dag.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Så kan jeg også sige et særligt farvel til indenrigs- og sundhedsministeren efter en meget lang dag. (*Indenrigs- og sundhedsministeren* (Bertel Haarder): Næsten 10 timer!). 10 timer, ja.

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 175:

Forslag til folketingsbeslutning om særlig beskyttelse af tjenestedyr i funktion samt erstatningskrav for vold, drab m.v. på tjenestedyr i funktion.

Af Marlene Harpsøe (DF) m.fl.

(Fremsættelse 26.03.2010).

Kl. 19:32

(Punktet er udgået af dagsordenen).

Det sidste punkt på dagsordenen er:

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 177:

Forslag til folketingsbeslutning om automatisk frakendelse af retten til at have med dyr at gøre i sager om dyremishandling og grovere uforsvarlig behandling af dyr.

Af Marlene Harpsøe (DF) m.fl.

(Fremsættelse 26.03.2010).

Kl. 19:32

(Punktet er udgået af dagsordenen).

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 11. maj 2010, kl. 12.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er oplået i salen. Og i øvrigt skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet er hævet. (Kl. 19:32).